خبریاله

(ناول)

ډاکټر عبدالهادی حماس

Ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

بسم الله الرحمن الرحیم

(c) ketabton.com: The Digital Library

دکتاب ځانګړنې:

د کتاب نوم:

خبریاله ناول

لیکوال:

ډاکټر عبدالهادي حماس

د چاپ شمیر:

۱۰۰۰ ټوکه

د چاپ کال:

۱۳۹۷

کمپوز:

محمد صدیق علمي

خپرندوی:

ماشاءالله کتاب پلورنځی

ګردیز ښار غزني لین

د عبدالحمید ګردیزی تجارتي مارکیټ

اړیکې: ۰۷۷۵۱۷۳۸۰۷ // ۰۷۸۹۶۳۱۴۲٤

:۰۷۹۹۷۳۰۲۷٤

بشپړ حقوق خوندي دي

(c) ketabton.com: The Digital Library

ډالۍ

هغه ريښتوني خبريال ته چې خپل سپيڅلي مسلک
ته ژمن او له خپله ارزښته خبر وي.

ډاکټر عبدالهادي حماس

(c) ketabton.com: The Digital Library

دې ستر ځواک په ستر او مهربانه نامه

د سر خو ټکي

کوچنی وم لومړنی زده کړې مې پرمخ بوولې، هماغه مهال مې د یو چا له خولې د ژورنالیست کلیمه واوریده خورا ښه راباندې ولګېده ،دومره پـرې پـوه شـوم چـې ژورنالیست په راډیو کې کار کوي په هغه وخت کې راډیو ګانې دې ګوتو په شـمار وې ډیرې ارزښت منې وي نو ما هم فکر کاؤ چې ژورنالیست یا خبریال دې نړۍ تر ټولو مهم کس دی او تر ټولو ستره دنده لري ،ځکـه چـې پـه معنـوي لحـاظ ددې دندې ارزښت ورځ تر بلې زما په زړه کې ځای نیو کله یې چې په ارزښت ښـه ډاډه شوم نو ،له هماغې لحظې مې هوډ وکړ چې زه باید ژورنالیست یا خبریال جوړ شم ورو ورو له دولسم ټولکې نه دفراغت وخت رانیږدې کیده ما هم کلکه پوښتنه کولـه چې زموږ په جنګ ځپلي هیواد کې چیرې د ژورنالیزم پوهنځي پیداکړم او د هغه د پاره کانکور ورکړم ،خو تقدیر بیـا بلـه پریکـړه وکـړه زمـا د فراغـت سره هیـواد پـه جګړوکې ؤ ننګرهار چې هغه مهال پرامنه ولایت ؤ پوهنتون یې دې ژورنالیزم ځانګه نه درلوده زما دوهم انتخاب طب شو زه یې دې طبابت لوري ته بوتلم او ژورنـالیزم راخخه پاتې هیله شوه

سره ددې چې زما دې هیلې له نیمګړي کیدو وخت وتلی خواوس هم د خبریـالي جذبه راسره ده کله کله وایم کاش یو ښه خبریال وای او په دغه اغیزمنه دنـده کـې مې دې زړه له تله خلکو ته خدمت کولی

شاید خلکو ته سوال پیدا شي چې دا مهال تر ټولو بریالی مسـلک طبابـت دی هـم پکې خیر دی او هم پکې خرما تاسې څنګه ژورنالیزم خوښ دی حال داچې ته یـو تر ټولو لوړ مسلک طبابت کې خپلې چارې مخته بیایې ؟

(c) ketabton.com: The Digital Library

زما ځواب دادی چې له طبابت هم ژورنالیزم ارزښتمن او مهم مسلک دی ځکه چې ډاکتر یوه انسان ته په یوه وخت خیر رسوي خو خبریال په یوه وخت کې ډیرو انسانانو ته خیر رسوي، طبیب په یوه وخت کې یو کس له درده خلاصوي خو خبریال که خپله دنده په په سمه توګه تر سره کړي په یوه وخت دې ډیرو دردونه او ستونزې هواروي ،خو سرچپه خومره چې خیر رسونکی دی بیا په شر کې هم کتلوي اغیز کوي که ډاکتر بې غوري وکړي یوه کس ته دې مرک ګواښ او خطر پیښوي خو که خبریال غفلت وکړي نو بیا شاید یوه ټولنه ووژني

ډاکتر په یوه وخت کې دې یوه ناروغ غږ اوري او خبریال بیا دې یوې چامعې غږ اوري دې یوې جامعي اواز پورته کوي دې هغوي په ستونزو کې دې هغوی سره دې سیوري په ډول تر اخره مل وي

نن سبا رسنۍ چې دې نړۍ څلورمه قوه ورته ویل شوې ده همدا جورنالیست یې پر مخ وړي یوازې همدا خبریال یې د چلوولو ځواک لري ،که یوه ټولنه ویښه وي حتما راز به یې دې راویښیدو همدا خبریـال وي ،دې رابیداریـدو بنسټ بـه یـې جورنالیست جوړ کړی وي او دې هغوي له برکته بـه پـه هـوښ او د خپلـو حقونـو غوښتلو ته څک ناست وي

همدارنګه که یوه ټولنه د غفلت سره ژوند کـوي ،لـه خپلـو حقونـو نـاخبره او لـه بدبختیوسره مل وي نو شاید ښه خبریـال ونـه لـري او یـا هـم خبریـال یـې خپـل مسولیتونه هیر کړي وي کنه دې ښه خبریال په شتون کې دې ټولنې ناخبري او بې غوري ناشونې ده

زه پوره باور لرم چې خبریال دې ټولنې سترګې ،غوږ او غږ دی

که یوه ټولنه له ښه خبریاله محرومه وي نو هغه په حقیقت کې دې بـدن لـه سـترګو ،غوږونو او ژبې بې برخې ټولنه ده دې یوه نیمګړي انسان په څیـر هـیڅ دې ژونـد بساینې قسمت نه لري

په نړي کې خوځښتي او انقلابي کسان خپل بدلون دې خبریال او پـه دوی پـوره اړند رسنیو له برکته منځته راولي کنه چې رسنی نه وي ډیر اغیزمن سیاست مدار هم چې ډیر څه یې دلاسه پوره وي څه نشي کولی

(c) ketabton.com: The Digital Library

په هر حال دې خبريال په ارزښت که هر څومره وغږيږم هم کمه ده دا چې خبريال څوك دی ښه به دا وي چې ناول کې يې ولولی

د ليکنې په پای کې دې ليکوالې او ژورناليستې اغلې رڼا دوراني غورځنګ نه دې زړه له کومي مننه کوم چې د نـاول پـه اړه يـې نيکـې مشـورې راکـړې ،او دنـاول منځپانګې په لا ښه والي کې راسره مرستندويه وه ،همدارنګه ګران ورور افضل زيـار نه مننه کوم چې زما د کاري بوختياؤ له کبله يې زما ملتيا وکړه او دې نـاول ايـډيټ يې راته په ورين تندي ومانه خدای ج دې دواړه نه کموي

په هيواد کې دې ژمنو خبريالانو دې ډيريدو ،هوساينې او دې هغوي پر وجود کې د برکتونو په هيله

ډاکتر عبدالهادي حماس

پکتيا ګرديز

۹/۱/۱۳۹۷

(c) ketabton.com: The Digital Library

د ماشاءالله خپرندويه ټولنې يادښت

ماشاالله خپرندويه ټولنه چې نوی يې په کار پيل کړی دې خپلو هيوادوالو دې پاره په علمي ډگر کې له ډيرو هيلو سره ميدان ته راوتلي او دې زړه له تله غواړي چې په علمي ډګر کې خپلو هيوادوالو ته خدمت وکړي

په مورنۍ ژبه دې اثارو چاپ په هيواد کې يوه مهمه اړتيا ده ،او دغه اړتيا او تشه دې ماشاالله خپرندويې ټولنې مسولينو ښه درک کړې ځکه خو کلک هوډ لري چې ددغې مهمې اړتيا دې پوره کولو دپاره پريکنده ګامونه واخلي

دا ټولنه په ويجاړ هيواد کې د دعلمې مشالونو د روښانه کولو په وزله غواړي د هيواد هره لوړه او تياره ژوره روښانه کړي خپل دې ملي ژبو ليکوالان وهڅوي تر څو نوې پنځونې وکړي په خپله مورنۍ ژبه کې ليکنې او ژباړې وکړي او ماشاالله خپرندويه ټولنه يې ورته په معياري ډول د چاپ په ګاڼه ښکلي کړي

ماشاالله خپرندويه ټولنه هوډ لري چې دې معياري کتابونو د چاپ په برخه کې له خپلو ليکوالانو سره اوږه په اوږه ودريږي د هغوي دې تشويق دپاره د هغوی وړتيا وي د ګران هيواد د وګړو مخکې کيږدي

دادی نوی پيل يې د هيواد په کچه پيږندل شوي ليکوال ډاکتر عبدالهادي حماس له کتابه کوي او د هغه پنځلسم اثر چې ناول دی او خبرياله نوميږي چاپوي او ستاسې ته يې د لوستو دپاره چمتو کوي

موږ باورلرو چې دغه له تلوسې ډک کتاب به ستاسې ادبي تنده ماته او تر پايه به مو دې لوستو دې پاره ځان سره وساتي

موږ به په راتلونکي کې هم نورګټور کتابونه چې د هيواد په خير او ښيګڼه وي ستاسې خدمت ته وړاندې کړو او له لوستو به مو برخمن کړو

موږ به ليکوالان وهڅو چې په نورو ژبو کې اړين کتابونه وژباړي او زموږ په واک کې يې راکړي ،تر څو موږ يې چاپ کړواو ټولنې ته دې لا ښه خدمت جوګه شو

دپرمختللي افغانستان په هيله

درنښت

استاد نورعلي همتيار ځاځي

د ماشاالله خپرندويې ټولنې مشر

(c) ketabton.com: The Digital Library

بسم الله الرحمن الرحيم

د کماندو ځواکونو قوماندان د يوه ټپي سرتېري د کټ په ژۍ ناست ؤ، هغه ته د مورال ورکولو په اراده يې د هغه مېړانه ستايله، چې ټليفون يې وشرنګېده، ژر يې د ځنګ جيب ته لاس کړ خو ټليفون يې هلته ونه موند، د تليفون کړنګا ته نور هم ځير شو، تر څو يې اصلي ځای ومومي، ښي لوري ته د کټ په سر يې پرې سترګې ولګيدې، پر سکرين د نوم له کتو سره جوخت لکه موچې چيچلی کس تيارسی ودرېده؛ ځکه چې ټليفون دده په سر د يو عصاب خرابي مشر-قوماندان ؤ؛ ژر يې غوږ ته ونيو. ورته وويل شول:

ياسر قوماندانه! بېړنی خبر دی.

- موږ چمتو يو، خو قوماندان صيب خير خو دی؟
- د کماندو سرتېري دې ژر تيار کړه؛ رښا د هېواد مشهوره خبرياله په خپل دفتر کې برمته نيول شوې؛ دفتر دې لوړپوړيزو ودانيو په پنځم پوړ کې دی. موږ اړيو د الوتکې په وسيله د دې لوړ پوړيزې ودانۍ له بامه سرتېري پرې را ښکته کړو، له لاندې اړخه ختل ناشوني دي يوې ډلې مو هڅه وکړه خو ټول وويشتل شول؛ برمته کونکي ډېر ماهره او جنګيدلي کسان لري که له لاندې بيا هڅه وکړو هم له زيان پرته کومه ګټه نه لري. ياسر په خبره کې ورولېده قوماندان ته يې وويل دوی څه غواړي؟ موخه يې څه ده؟

هغه ځواب ورکړ:

د رښا په بدل په زندان کې د لوی انسان تښتونکي خدای داد د خوشي کېدو غوښتنه کوي؛ رسنۍ هم راغلې دي پېښه په ژوندۍ بڼه خپروي، هېوادوال ټول منتظر دي، چې کماندو سرتيري څه کوي. بريا ګټي او که له برمته کونکو ماتي خوري؛ خو ياد ساته ياسره موږ رښا ژوندۍ غواړو ،زموږ کمه تېروتنه هم د لوی زيان لامل کېدای شي.

ياسر : موږ چمتو يو قوماندان صيب! خو له بامه الوتکه شايد لوړپوړيزه ودانۍ ونړوي؛ دا ودانۍ شايد د الوتکې د ناستې تاب ونه لري

(c) ketabton.com: The Digital Library

قومندان : له موږ سره د هليکوپټر يوه ماهر پيلوټ د تعمير په سر د ناستې ژمنه کړې او د هر ډول زيان څخه د مخنيوي ډاډ يې راکړی دی.
ياسر : موږ چمتو يو، خو يوه ستونزه لرو، زموږ نښان ويشتونکي ټېپې دي روغتون کې بستر دي، اړينه ده چې د رڼا له دفتر سره خوا کې دوهمه لوړپوړيزه ودانۍ هم زموږ په واک کې وي، هلته بايد يو نښان ويشتونکی ولرو.
مشر قومندان وويل: ته اندېښنه مه کوه، موږ هلته داسې نښان ويشتونکي ځای پر ځای کړي دي چې ګل هم نه خطا کوي، تاسې ته مو هيلېکوپټر را غوښتی، له پاسه مو پر لوړپويزې وداني ښکته کوي نور په خپل نظامي هنر ستاسې دنده ده، چې دوښمن څنګه مهار کوئ. ياسر چې نوی ځوان ؤ او په کم وخت کې د سترو مافيايي کړيو په ماتيدا او ځپلو مشهور ؤ د امر مو پر ځای کېږي ځواب سره يې ټيلفون پرې کړ. په خپلو سرتېرو يې غږ وکړ: په دريو دقيقو کې چمتو شئ. د دوی له چمتو کېدو سره سم ياسر قومندان د دوی د چمتووالي ارزيابي پيل کړه؛ مګر د ليکه شويو سرتېرو په څنګ کې يې شريف سرتيرى تر سترګو نه شو، په بيړه يې زنګ ورته وواهه ورته ويې ويل: شريف زمريه! ته دا بېړني عمليات وګوره او ته د تا تری تم کېدل وګوره؛ ته خو پوهېږې، چې زما داسې عادتونه نه خوښېږي.

- قومندان صيب! په يوه نښته کې بند پاتې يم، يوه ډله خلکو د رڼا خبريالې دفتر تر بريد لاندې نيولی دی غواړي، چې رڼا له ځان سره برمته کړي، ډېر بد حال دی له هماغه اړخه ډېر شور او د ډزو غږونه اورم.
- موږ هم په هغه دفتر عمليات کوو، وسله درسره شته؟
- هو
- نو زموږ تر رارسېدو کوم اقدام ونه کړې، وضعيت په چټکۍ سره څاره، رڼا ته هر ګواښ خپل ګواښ وګڼه، هغې ته زيان ټولو کماندېو ځواکونو ته زيان او بدنامي ده، نو خپل ځواکونه بدنامي ته مه پرېږده، برمته کونکي څاره او وګوره چې دوی څو تنه دي په دغه ځای کې ستا شتون ډېر اړين دی، موږ مکلف يو چې رڼا ژوندۍ وژغورو؛ دې پيښې ځای ته ټولې رسنۍ راغلې دي، د کماندېو ځواکونو دې عملياتو جريان په ژوندی بڼه

(c) ketabton.com: The Digital Library

خپروي، که موږ په دې عملياتو کې بريالي نه شو نو موږ ته به بلا ستونزې جوړې کړي.

سرتېري ښه صيب! وويل.

شريف د رڼا دفتر ته په دېرش متري کې ولاړ ؤ غوښتل يې ځان ته يو ډاډمن ځای پيدا کړي، چې په ښه شوې مرمۍ يې له غاړې سره تېره شوه، سر يې ټيټ کړ او ژر له ده سره نږدې خونې ته ننه وت، خپله وسله يې راواخيسته، مرمۍ يې تېره کړه د تيارسۍ په ډول يې دفاعي حالت ونيو؛ د وره له چولې يې دهلېز ته وکتل، د رڼا فتر مخې ته يې په يوه ساتونکي نظر ولګېد، چې وارخطا وارخطا يوې بلې خواته ګوري څو له حمله کونکو کوم کس پرې وار لومړی نه کړي. له کيڼ لوري يې د ضربه يي مرميو غږ واوريده، ساتونکي هغه لور ته په دفاعي حالت کې د خپلې وسلې زخه ونيوله، چې له بله اړخه يې مرمۍ په کپرۍ ولګېده، له درز سره په ځمکه ولوېده. د هغه له لوېدو سره سم شريف يوه ډله برمته کونکي وسله وال وليدل، چې د وژل شوي ساتونکي په خوا کې د دفتر په لور په بيړه اوچت ګامونه اخلي؛ ترڅو خونې ته ننه وځي او هدف ترلاسه کړي. شريف پوه شو چې دوښمن موخې ته د رسېدو په حال کې دی په غړېدلو سترګو يې دا ظلم ليدل ونه شو زغملی په دې خاطر، چې وحشي وسله وال د رڼا عزت ته زيان ونه رسوي، د قومندان امر يې له ياده وباسه، لاس په ماشه دهلېز ته راووت دوه وسله وال يې داسې له مخې لرې کړل لکه د ارې په وړاندې د ونې برغنډونه، چې غورځې، هغوی د ده مرميو ته مقاومت ونه کړ په ځمکه ولوېدل، شريف دريم کس په زخه کړ خو له پير مخکې يې سينه يې وسوځېده درې غبرګې مرمۍ يې له سينې ووتې سترګې پرې تورې شوې وسله يې له لاسه ولوېده نور نو وسله والو ته ميدان خالي شو هغوی په بيړه د رڼا د دفتر په لور رهي شول. وسله والو کسانو دفتر ته له داخلېدو سره سم شور او ځوګ جوړ کړ، دوی هڅه کوله، چې په خپلو قهرجنو او وحشيانه غږونو او د وسلو په ښکاره کولو رڼا وارخطا او ووېروي، ترڅو د دوی له غوښتنې سره سم هغه څه وکړي، چې دوی يې ورته وايي. دوی په دې تمه ؤ چې رڼا به يې په ليدو زارۍ پيل کړي او چغې به ووهي خو رڼا د دوی د تمې خلاف لکه يو زړه ور سپاهي د برمته کونکو په ور ننوتو، په دوی غږ وکړ ورته ويې ويل:

(c) ketabton.com: The Digital Library

مخکې رانه شئ، تاسې بې اجازې زما دفتر ته نشئ راتللای، په بېره ووځـئ. د ډلـې مشر ورنږدې شو د تمانچې میل یې د رڼا په سر کېښود ورته ویې ویل:

شور ونه خورې کنه ماغزه دې شیندم، تا له موږ اجازه اخیستې وه، چې زموږ د ډلې په اړه دې د انساني قاچاق راپور خپور کړ او له کبله یې زموږ مشر خدای داد ونیول شو؟ تاسې له موږ اجازه اخیستې وه، چې زموږ قوي ډله دې تیت او فرق کـړه او د مشر له سیوري دې محرومه کړه؟ تاسې موږ ته لویه ضربه راکړه، په میلونونه روفـۍ زیان مو راورساوه؛ زموږ د ټول کاراوبار خنډ شوئ، تا موږ نه پېژاندو چـې لـه مـوږ سره سر وهل له کمر سره سر وهل دي. له موږ سره د داسې لوبې جرئت خو تر اوسه چا نه ؤ کړی، تاسې دا جرئت له کومه کړ؟ له موږ سره د مخـامخ کېـدو لپـاره خـو زورور خلک هم سل ځله فکر کوي، بیا اقدام کوي؛ ځکه هغوی پوهېږي، چې لـه موږسره د مقابلې پایله څه وي؛ یوازې او یوازې مرګ بس.

رڼا په وسله وال برمته کونکي کې قهرجنې سترګې ونیوې؛ ورته ویې ویل:

ځناوره! که ته ما په مرګ ګواښې زه له مرګه نه ډارېـږم او نـه زمـا پـه مـرګ کیسـه ختمېږي؛ رڼا یوه نه ده چې په وژلو به یـې کیسـه ختمـه شي او ستاسـې د انسـاني وحشتونو لړۍ به همداسې روانه وي؛ زما نور د همدې لارې لارویان شته، چې د هر ظالم له ظلمونو به پرده پورته کړي، د هغوی وحشي کړنې به ولس ته د لمر غونـدې روښانه کړي، هیڅ یو ظلم به مو نه پټېږي، هغوی به تـر هغـو خپلـو نـارو تـه دوام ورکوي، چې ستاسې له بربریته ټول بشریت وژغوري، وحشت مو له منځه یـوسي او خلکو ته ډاډمن ژوند برابر کړي. له دې سره سم وحشي وسـله وال د رڼـا سرتـه پـه نیول شوې تمانچه هغه په سر ووهله، د وسله وال تمانچه خورا درنـه وه رڼـا پـه سر شدیده ضربه وخوړله، له خپله سره یـې څـاځکي، څـاځکي وینـې لیـدې چـې د څڅوبي په څېر یې له ګوړګوتي ویښتانو د مېز پر مخ لوېدې، خو دا چې د حـق او باطل جنګ ؤ رڼا د ظربې له لاسه په مخ کې هم تروه نه شوه خپلو خبرو ته یې دوام ورکړ، وسله وال ته یې وویل:

زه رڼا نومېږم، دوه کاله وړاندې مې د ژورنالېزم له پوهنځي څخه د فراغت په ورځ د ولس سره ژمنه کړې او قسم مې خوړلی، چې زه به خپل سپېڅلي مسلک ته وفـاداره او ژمنه پاتې کېږم، د هر غدار پټه څېره به بربنډه وم، د هغوی وحشـتونه بـه بـرملا

(c) ketabton.com: The Digital Library

کوم، له ولس سره به د هرې ستونزې په وړاندې لکه سپر دریږم د هیڅ داسې وحشت د اور لمبې به رانه څپانده نشي، چې وګړي مې وسوزوي او ظالم یې لکه سپینه کوتره سرې سترګې وګرځي، دا فکر زما په وجود کې چې د ظالم د ظلم په وړاندې به خاموشه شم خیال دې محال او جنون دی نو؛ ځکه زما د ګوابنلو هڅه مه کوئ. رڼا غوښتل د خپلو هیلو خبره نوره هم وغځوي، خو د وحشي ځناور برمته کونکي له درانه سوك سره یې خوله پیوند شوه، د رڼا سر ګنګس شو، شونډې او له ګذارسره لګېدلی مخ یې بې خوده شو؛ ځکه د مخ غوښه یې د درانه سوك او د مخ هډوکو ترمنځ راغله، د سوك ګذار دومره ځواکمن ؤ، چې د رڼا له سره یې پړونی وغورځاوه، په سترګو یې توره شپه شوه، خو له دې بد وضعیت سره سره یې بیا هم ژر پړونی په سر کړ؛ څو حیا او عفت یې مات نشي، له هغه وروسته یې خپل نازك لاس خپلو شونډو ته ویوړ د لاس له رابنکته کېدو سره سم یې خپلې قلمي ګوتې او ورغوی د خپل ځان په وینو سور ولیده، له ګنګسیته خپل عادي حالت ته نه وه راغلې، چې ورته وویل شول:

ته دامه هېره وه، چې ته زموږ په ولکه کې یې، د ژوند او مرګ پرېکړه دې موږ کوو، ته موږ ته لیکچر مه راکوه او نه موږ دې فلمي خبرو ته وخت لرو.

- موږ درته د پولیسو د مشر ټلیفون رخ کوو ورته ووایه، چې زموږ رئیس خدایداد چې ستا پلیتې ژورنالیستې له املـه پـه بند کې دی را خوشې کړي، کنه ته وژل کېږې.
- زه دا کارنه شم کولی، زما ساه دومره ارزښت نه لري، چې د خپلو مظلومو خلکو په سر یې سودا کړم، که زما په مرګ هم تمام شي زه دا کار نه کوم او نه د مرګ پروا لرم.
- دا سمه ده چې د خپل ځان پروا نه لرې، خو د خپلو اولادونو په فکر کې هم نه یې؟ ته مجبوره یې چې زموږ غوښتنه ومنې، ماشومان دې در په یاد کړه، هغه به څنګه شي؟
- ما واده ندی کړی، زه به د واده جشن هغه وخت کووم، چې ستاسې ناولې څېرې د خپل هېواد له پاکې ځمکې ورکې کړم.

(c) ketabton.com: The Digital Library

برمته کوونکي له غروره ډکه خندا وکړه، ویې ویل: مور هم نه لرې؟ خویندې او ورونه هم نه لرې؟

رڼا د دې خبرې په اورېدو ټکان وخوړ، تر دې دمخه یوازې د ځان په ویر کې وه مور، دوه خویندې او کوچنی ورور ترې هېر ؤ.

له ځان سره مشغوله شوه، ویې ویل:

شاید زما د پېښې نشرات په ژوندۍ بڼه په ټلوېزوني خپرونو کې خپاره شي؛ که مور او خویندې مې دا حال په ټلوېزون کې ووینې زړه به یې ودرېږي.

ژر یې وسله وال کس ته وویل:

د پولسو مشر ته زنګ وکړه، تاسې چې څه وایئ زه یې منم د پولیسو مشر ـ ته هغه خبرې کووم، چې تاسې یې غوښتنه لرئ.

د پولیسو د مشر نمبر رخ شو، رڼا په ژړغوني اواز په قومندان غږ وکړ ورته ویې ویل:

قومندان صیب! د پېښې نشرات لګه، چې په ژوندۍ بڼه دي، د خدای لپاره زموږ د کوڅې برېښنا پرې کړئ؛ که مور او خوندې مې زما په برمته کېدو خبرې شي زړه به یې وچوي، هغه د زړه او شکر ناروغي لري له دې خبرې سره رڼا غریو نیولې شوه سترګې یې له اوښکو ډنډ شوې ستونی یې را ډک شو د خبرو کولو ځواک یې نیمګړی شو په مېز ایښی دسمال یې راواخیست خپلې اوښکې یې پرې پاکې کړې، بیرته یې خپل همت را ژوندی کړ، سره ورغلی ستونی یې چوله شوه د خبرو توان یې وموند قومندان ته یې وویل:

قومندان صیب! تاسې مه وارخطا کېږئ زما مرګ او ژوند د دې وحشیانو په لاس کې ندی، زما ژوند د هغه چا په لاس کې دی، چې زما په تن کې ساه بښکته پورته کوي، زما په اړه فکر ونه کړئ او نه زما په سر د دغو ځناورو خبرو منلو ته چمتو شئ، ما به خدای ژغوري او که ونه هم ژغورل شم تقدیر به مې د ژوند پاڼه زېړه کړې وي، نو پروا یې مه لرئ؛ ځکه ولس په ما دا حق لري، چې زه ورته د ځان قرباني ورکړم. که ووژل هم شم، یوه رڼا به خاموشه شي، ګوندې زما وژنه سل رڼا ګانې نورې وزېږوي او د ډېرو مظلومو د وژلو مخنیوی شي ماته مې له ژونده هم دا مهمه ده، چې که مور مې یو ساعت هم زما په برمته کولو ناوخته خبره شي له ماسره به مو لوی کمک کړی وي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

رڼا دې نورو خبرو دپاره ژوره ساه واخيسته خو خبرو کولو ته وخت پاتې نه شو، ځکه چې د وسله والو برمته کونکو مشر په مخابره کې پر خپلو ملګرو غږ وکړ: هيلېکوپټر زموږ د لوړ پوړيزې ودانۍ په سر کېناست، سرتېري د وزر لرونکو مرغانو په څېر ترې را کوزېږي اوس ګوابن له پورته طرفه دی هغوی غواړي په هر قيمت تر رڼا ځان راورسوي او هغه زموږ له منګولو وژغوري؛ خو د دوی سرتېرو ته اجازه ورنه کړئ،چې تر خپلې موخې راورسېږي، د وسله والو د مشر خبرې په خوله کې پاتې شوې، ځکه چې مرمۍ يې په ټنډه سريښ شوه، لنډ مهال له پاسه دهليزونه د بټ نېنو په څېر د مرميو درزا په سر واخيستل، وسله وال پوه شول چې دا کماندو ځواکونه د هغو سرتېرو په څېر نه دي، چې دوی مخکې په لاندې پوړ کې له پښو وغورځول.

دوی باوري شول چې دا برېښنا ته ورته تېز عمليات کوي؛ ځکه خو يې د مقاومت مرال شېبه په شېبه کم ځواکه کېده او د دوی کسان يو په بل پسې د مرميو ښکار کېدل، صحنه ترې خالي کېده له وروستي کس نه نوره لاره ورکه شوه رڼا يې د سر په ويښتانو کې ونيوله، په ورمېږ يې د تمانچې ميل ورکېښود يو داسې پنا ځای ته يې ويوړه، چې هلته يې د ډال په توګه وکاروي، څو دقيقې نه وې وتلې چې کماندو ځواکونه رڼا او وسله وال کس ته په لس ميتري کې ودرېدل. کماندو د وسله وال کس اړخ ته د ويشتولو په موخه وسلې په زخه کړې خو هغه ځان پنا کړی ؤ، يوازې وسله يې ښکارېده، چې د رڼا سر ته يې نيولې وه. رڼا د کماندو سرتېرو په ليدو هيله مندې سترګې د هغو په څېرو کې ونيولې، له خوښې يې په لېمو کې اوښکې ډنډ شوې، د کماندو ځواکونو ډلګي مشر په قهرجنه لهجه پر وسله وال غږ وکړ، ورته ويې ويل:

بې غيرته ايله دې په مېرمنو زور رسېږي؟ نارينه ؤ ته بهر راووځه، چې د ژوند په خوږو دې پوه کړي.

هغه لا هماغسې په خپل ځای کې پټ سنګر نيولی ؤ. ډلګي مشر بيا غږ پرې وکړ ورته ويې ويل:

ته نه پوهېږې، چې زموږ تور سرو ته، څوک د زيان رسولو هڅه وکړي موږ څه سزا ورکوو، تسليم شه کنه داسې به دې ودردوم، چې خپل مرګ رانه په زاريو وغواړې.

(c) ketabton.com: The Digital Library

وسله وال کس یې په ځواب کې ګواښرنده وویل: که د رڼا ژوند غواړئ نو وسلې پـه ځمکه کېږدئ، ماته د وتلو لار راکړئ کنه لـه مانـه مخکـې بـه د رڼـا پـر سر مرمـۍ خښېږي.

کماندهو کسانو د هغه د وارخطاي په پار په هغه نورې چغې هم وکړې د مرګ ګواښونه یې ورته واورول، خو هغه خپله تېره خبره تکراروله او ویل یې: زما له مرګ مخکې به مو خبریاله مري؛ زه ستاسې په اخطارو نه ډارېږم او نه تسلیمېږم.

د کماندهو سرتېرو یوه او بل ته وکتل، ډلګي مشر ته یې وویل: موږ بله لاره نه لـرو، وسلې باید په ځمکه کېږدو؛ ځکه چې د رڼا ژوند موږ ته تر هر څه مهـم دی، دوی خپلې وسلې په ځمکه کېښودو ته لانه وې رسولې، چې شیندلي مـاغزه او وینـې لـه چت سره پیوند شول؛ ټولو یو بل ته حیران وکتل، وارخطا یې په یو بل کې سترګې خښې کړې ټولو فکر وکړ، چې رڼا یې وویشته. عملیات ناکام شول هر څـه پـه اوبـو لاهو شول؛ رڼا هم زبون وهلې ولاړه وه، لنډ مهال وروسته د رڼا برمته کونکی لکه د ونې برغنډ د هغې له څنګ سره ولوېد؛ نښان ویشتونکي په خپله مخابره کې غږ وکـړ ویې ویل:

مه وارخطا کېږئ د خفګان څه نه دي شوي، د رڼا له برمته کـونکي وسـله وال مـې خلاص کړئ. د ټولو الوتو رنګونو ته وینه ورغله، له خوښي یې یو بـل پـه غېـږ کـې ونیول د رڼا له روغتیا ډاډمن شول؛ هغه یې له پنځم پوړ راښـکته کـړه، امبولاسـونه ولاړ ؤ خو رڼا روغتون ته له تللو ډډه وکړه، ویې ویل:

زه ښه یم که له ماسره ښه کوئ نو کورته مې ورسوئ، د مور څنګ ته ځم مخکې له دې، چې مور مې زما له پېښې خبره شي باید ما ووینې.

د رسنیو استازي هم خورا ډېر راغلې وه؛ ځکه د دوی یوې هم مسلکې د ښـامار پـه خوله کې د ژوند خطرناکې شېبې شمېرلې او ژغورنه یې دوی ته له ډېر ارزښته خالي نه ؤه، کور ته له تګ مخکې خبریالان پرې راټول شول د څو جملو ویلو هیلـه یـې ترې وکړه.

رڼا له خپل جیبه دسمال را واخیست د خپل مخ وینې یې پرې پاکې کړې، تر څو د انساني قاچاق، ډلې د زور زیاتي نښانې له لیدونکو پټې کړي؛ خبریالانو تـه یـې پـه لنډو الفاظو کې وویل:

(c) ketabton.com: The Digital Library

زه يوه خبرياله يم، په حقيقت کې د ولس ژبه يم، د هېـواد د سـتونزو پـه راپورتـه کېدو کې د خلکو د زړه اهتزاز يم؛ خو يو شمېر د انسـانيت پـه جامـه کـې وحشي-ځناور غواړي دا اهتزاز ودروي دا غږ خپ کړي، د ولس دا ژبه ودروي هيله يې ده چې په دې هېواد کې چې کوم وحشي کړنې دوی تر سره کوي بايد په وړاندې يې ځوک ونه درېږي او نه يې په وړاندې اواز اوچت شي، کنه د تل لپاره به يې بې غږه کړي او له منځه به يې يوسي؛ خو زه دا د حق اواز خاموشي ته نه پرېږدم، که مـوږ ځوک په مرګ ګواښي او يا مو د ترور هڅه کوي، وژني مو او زموږ د له منځه وړلـو اراده لري، هيڅ پروا يې نه لرو او نه دا کار زمونږ په رسالت کومـه اغېـزه کـوي، د يوې رڼا په له منځه وړلو دا بهير نه درېږي او نه زموږ د څپانده بهير په وړاندې داسې کړنې کوم خنډ رامنځته کولی شي.

هغوی که دا هيله لري، چې له موږه به ميدان ورخالي شي د هغوی دا هيله خـوب دی، خيال دی او محال دی.

دوی غواړي موږ ووېروي، خو زموږ په زړونو کې د خدای وېره، مسلک ته ژمنتيا او له ولس سره دومره مينه ده، چې د دوی وېرې ته پکې ځای ندی پاتې شوی.

رڼا غوښتل نورې خبرې وغځوي، خو د خبرو په منځ کې چوپ شوه له يـوه لـوري سره يې سترګې وګنډل شوې سترګې يې نه رپولې، خو د اوښکو غټ غټ څـاڅکي يې د ګرېوان په لوري څڅېدل. ټول ولاړ خلک اړ شول د رڼا د سترګو نظر پـه لـور وګوري، له کتو سره سم يې وليدل، چې يو ځوک پښې لوڅې په اوچتو ګـامونو د رڼا په لوري را روان دي، د لېونيو په څېر تګ، زېړ زبېښلی مخ لـري، پـه وارخطـا څېره او راوتلو سترګو له دوی د يوه ورک کس په لټه کې دي، په لومړي سر کې خو ټول حيران شول چې دلته څه روان دي خو د را روان کس په راڼږدې کېدو ټولـو احساس کړه، چې د رڼا مور، دوه خويندې او کوچنی ورور په داسې حالت کـې د دوی په لور په اوچتو ګامونو لاره لنډوي، چې د مور پړونی يې په ګرېوان کې پروت دی. د مور ناسم او وېرېدلي حالت ټول خلک خفه کړل، د هغې لالهانده او بګراوه کړنو هر چاته د مور د مينې کيسه کوله.

د خپل اولاد په مينه کې د جنون تر بريده ويريدلې مورکۍ راورسيده او له خپلـې لښتې لور نه يې غېږ ګډه کړه، زړه ته يې نږدې کړه، بار بار يې په مـخ او ټنـډه پـه

(c) ketabton.com: The Digital Library

داسې حالت کې ښکولوله، چې د هر ځل ښکولولو سره به یې په وجود هم ژور نظر غورځاوه، تر څو یې د پېښې له لاسه پر وجود ټپونه ووینې کله یې چې د رڼا په غېږ زړه موړ شو تاو شوي لاسونه یې ترې لرې کړل بیا یې ښکته پورته ورته وکتل؛ په ژړه غوني اواز یې ورته وویل: لورې! ډېره یې ووهلې؟ د هغوی هیڅ رحم دربانديې رانه غی؟

رڼـــا یــــې د ډاډ هڅـــــه وکـــــړه ورتـــــه ویـــــې ویـــــل: مورې! هر څه سم دي، ماته هیڅ زیان ندی اوښتی، خدای ستا د دعاو له برکته لـه هغو وحشي خلکو وژغورلم، خو ته چا خبره کړې؟ مور یې وویل:

لورې! یو ناڅاپه مو په غیر معمول ډول برېښنا لاړه، لږ وروسته له بهر څخه دې ماما زنـــــــګ وکـــــــــړ ویــــــــــې ویـــــــــل: رڼا چیرې ده؟ ما ځواب ورکړ: هغه دفتر ته تللې.

بیا یې وویل: تاسې له کوره مه وځئ د هغې په دفتر کې څه ګډوډي پېښه شوې، زه چاته زنګ کوم هغه به یې کورته راولي، نور یې ټلیفون پرې کړ.

ددې خبرې په اورېدو اسمان او ځمکه راباندې راغله، په ځان نه یم پوه شوې، چې پـــــه څـــــه ډول تـــــر دغـــــه ځایـــــه راورســـــېدم.

رڼا خپله مور له لاسه ونیوله ورته ویې ویل: ځه مورې کورته ځو، نورې خبرې هلته کوو.

دوی کورته لاړې، رڼا د خپل وجود په وینو رنګ شوې جـامې بـدلې کـړې، بیـا د خپلې مور څنګ ته راغله ورته یې وویل:

مورې! نن مې په خپلو سترګو ولیدل، چې ستاسې له دعاوو فولادي دېوالونـه راتـه جوړېدل او هرې بلا ته به د سپر په څېر درېدل.

مور یې خبرې ور پرې کړې مخ یې ترې واړاؤ، ورته ویې ویل: زه له تا خفه یم.

ـ ولې؟

ــ ته طب پوهنځي ته بریالی شوې وې، هغه دې ونه وایه؛ څه به ښه وه چـې اوس دې د انسانانو روغتیا پالنه کولای، ولې دې ژورنالیزم ته ځـان رابـدل کـړ؟ لـه دې سرخوږي دې څه غوښتل؟

(c) ketabton.com: The Digital Library

رڼا په خنداشوه؛ خپلې مور ته یې د قناعت په پار وویل: مورې! زه دا درسره منم، چې زما مسلك له ننگونو سره مل دی؛ خو زما مسلك له طبابت څخه زر ځله ډېر خیررسونکی دی؛ طبیب د یوه انسان ژوند ژغوري خو ژورنالېست بیا د ټولنې ژوند ژغوري، طبیب یوه انسان ته د خدای په مرسته نیک مرغي ور رسوي خو ژورنالېست بیا د ټولو د ښه راتلونکي په لټه کې وي.

ــ لورې خبره دې منم، خو زموږ په هېواد کې دا هر څه د ځان په بیه کېږي، دلته خو د بیان ازادي نشته دلته، چې څوك د چا گټې وننگوي یا د چا د فساد برغولی پورته کړي د مرگ سزا ورکول کېږي، دلته انصاف نشته زور حاکم دی، ټوپک برلاسی دی او ټوپک له مرگه پرته نور څه کولی شي؟ موږ پرته له تا څوك لرو؟ که خدای مه کړه ته ونه اوسې، د دې کور پالنه به بیا څوك کوي؟ ته په دې خوښه یې، چې مور دې بیا د گدایي له لوښي سره د هر کور دروازه ټکوي؟

رڼا یې په خوله لاس ورکېښود ورته ویې ویل:

مورې! هغه ورځ دې خدای ج نه راولي، چې ته نورو ته اړه شې.

مور یې د رڼا لاس له خپلې خولې لرې کړ، خبرو ته یې دوام ورکړ

- ته ضدي یې، ما څومره منتونه او زارۍ درته وکړې، چې طب پوهنځی ووایه کار به دې له روغتون او ناروغانو سره وي، له دې هره ورځ مړه کېدو به دې څه غوښتل، تا داسې مسلك غوره کړ، چې هره لحظه د گواښ سره مخ کېدای شې.

رڼا د مور خبرو غمجنه کړه؛ ځکه د مور له خبرو یې درك کوله، چې هغه د خپلې لور گواښ څومره ځوروي نو د مور د ډاډ گېرنې په اړه یې هغې ته وویل:

مورې! ته په حقه یې، موږ په داسې یوه هېواد کې ژوند کوو، چې دلته زور، جبر او پیسه حاکمه ده. دلته اوس هم خلك د ټوپك له شپېلۍ روزي گټي خو د حل لاره دانه ده، چې کرار کېښنو. دلته د باطل د ورك کولو لپاره قرباني ته اړتیا ده، دلته د سمون او ټیکاو لپاره سرښندنو ته اړتیا ده، موږ که غواړو خپله ټولنه د روڼتیا په لور بوځو نو اړینه ده، گواښ ومنو او دې ته چمتو شو چې خپله وینه د دې هېواد د بقا او ښه راتلونکي لپاره نذرانه کړو.

دوی خبرې کولې، چې رڼا ته زنگ راغی، د ټلیفون په سکرین یې ولیدل، چې د

(c) ketabton.com: The Digital Library

رئیس سکرتر يې زنګ وهلی؛ پرته له دې، چې د رڼا د روغتيا پوښتنه وکړي ورته وويل شول: رڼا سبا سهار رئیس صيب بللې يې، رئيس صيب ويل: چې د کار له پيل وړاندې بايد زما دفتر ته راشي.

رڼا ورته وويل سمه ده، نور ټليفون پرې شو. د سکرتر د خبرو له اورېدو سره رڼا نارامه شوه.

له مور نه يې خپل اطاق ته د تللو اجازه وغوښته، خپل بستر کې څملاسته او له دفتره د راغلي ټليفون په اړه يې فکر مشغول شو، له ځان سره په خبرو شوه، زه رئيس ولې غوښتې يم؟ هغه په بدل د دې، چې ماته ډاډ راکړي، راشي زما پوښتنه وکړي او ما وهڅوي برعکس يې زه په غير متراقبه ډول دفتر ته وغوښتم؛ داسې څه شوي، چې رئيس راسره په داسې رويې مجبور شوی؟ هغې په دې اړه ډېر سوچونه وځغلول خو ډاډمن ځواب يې ترلاسه نه کړ.

رڼا په همدې سوچونو کې سترګې سره ورغلې، خو يوې ژورې انديښنې يې خوب ګوانښه ، کله به نيمه ويښه ويده شوه او کله به يې بيا له چت سره سترګې وګنډل شوې ، له ازانونو نه مخکې يې دې ازان په تمه سترګې رڼې وې ، دې سهار په راختو يې اودس او لمونځ وکړ لا يې رسميات پيل نه ؤ چې مرکزي دفتر ته ورسېده ، په دغه دفتر کې به دوی حاضري هم لاسليک کوله د حاضري خونې ته لاړه، له جيبه يې قلم راوکيښ غوښتل يې چې د خپل نوم ځای کې لاسليک وکړي، د حاضري مامور يې د لاسليک په ځای خپل رغوی کېښود. رڼا دوه ګامه شاته لاړه، بيا يې د حاضري په مامور کې غوصه ناکې سترګې خښې کړې ورته ويې ويل:

دا څه ډول بې ادبي ده، ! زه تا سره دا ډول ټوکې نه لرم.

- لورې! زه ټوکې نه کوم، نه ستا د ځورولو هڅه کوم او نه زما عمر د داسې ټوکو سره سمون خوري، موږ ته همداسې دستور راکړل شوی؛ رئيس ويلي چې لومړی رڼا بايد زما دفتر ته راشي، له هغه وړاندې د حاضري په کتاب کې د لاسليک اجازه ور نه کړئ.

رڼا له غوسې سره سپينه شوه، له ده سره يې نورې خبرې پرې کړې، د رئيس د خونې په لور رهي شوه. د حاضري مامور ور پسې له شاه غږ کړ: لورې! موږ ستا په پاکې، وطن دوستې او هغه مبارزې وياړو، چې په خپل وجود کې يې د دې بېچاره

(c) ketabton.com: The Digital Library

ولس لپاره لرې، زه درته ډېر درناوی لرم؛ خو هيله ده له ما خفه نشې، ماته له پاسه امر ؤ، زه مجبور وم کنه ته د داسې رويې وړ نه وې.

رڼا یې خبرې اوریدې خو ځواب یې نه ورکاؤ، په چابکو قدمونو یې د رئيس د دفتر لار لنډوله، د هغه د دفتر وره ته ورسېده، دروازه یې ټک، ټک کړه. د ننوتلو اجازې غږ یې واورېد، ور یې پرانيست رئېس ته مخامخ په یوه چوکۍ کېناستله.

رئيس ته یې وویل:

مهرباني صیب!

هغه یې په دې لنډه او د هيله مندي خلاف خبره باندې لنډه مسکا وکړه ویې وویل: ته د یوه رئيس سره خبرې کوې، نه سلام نه ستړې مشې او نه کوم احترام؛ دا عادت مې دې خوښ نه شو.

- **هو تاسې لوړ خلک خو ځانونه واجب الاحترام ګڼئ، ښکته خلک درته د خدای پيداوښت هم نه ښکاري.**
- **ولې؟**
- **ښه ښېلګه یې زما پرونۍ پېښه ده؛ زه د وحشي ښامار له کومي راوويستل شوم، یوه لحظه مې هم د ژوند هيله نه درلوده، بس دوهم ژوند خدای را په برخه کړ زما مور، یتیم ورور اوخویندو ته به مې خدای کتلي ؤ، چې وژغورل شوم خو تا د یوه رئيس په توګه زما د حال پوښتنه هم ونه کړه او د یوه انسان په توګه دې هم راته ونه کتل، چې په ما څه تېر شول خواخوږي خو دې یو وارې راسره ونه کړه؛ بلکې د یوه عسکر په ډول دې راوغوښتم او بیا دې د دفتر د غړیتوب حق هم را څخه واخیست، په حاضري کې د لاسلیک کولو اجازه هم رانه کړل شوه. ولې؟**
- **اغلې رڼا! له ټولنې سره توافق وکړه؛ دا د اصحابو دور نه دی، چې هر څه د خدای ج د وېرې او د ضمير لرلو له مخې کېږي، دا یوويشتمه پېړۍ ده؛ دلته به سازش کوې، ډېر هغه څه به نه ويني، چې ګورې یې، لږ د ځان په فکر کې هم اوسه.**

رڼا یې خبره ورپرې کړه ورته ویې ویل:

(c) ketabton.com: The Digital Library

رئیس صیب! دا سمه ده، چې وخت تېر شوی خو زمانه بدلون نه کوي، زمانه هماغه زمانه ده هغه مو خدای ج دی، هغه مو پیغمبر دي او هغه یې سپارښتنې دي یوازې څه، چې بدل شوي هغه زموږ ضمیرونه دي، چې تل د باطل څخه اغېزمن دي، تل ناوړه وېرې پکې ځای نیولی وي او له کبله یې سر ښکته ژوند تېروو.

- رڼا جانې! ته ځوانه یې، جذبات دې له تعقل څخه وړاندې دي، تا له پرونۍ پېښې هم پند ندی اخیستی، ته اوس هم په هغه پخواني خره سپره یې او اوس هم هغه پخوانۍ بابولالې وایې.

په رڼا یې خبرو ښه اغیز ونه کړ له ځان سره یې وویل: دا سړی دې په خبره نه پوهېږي، خبرې او دلیل ورسره بې ګټې دي؛ نیغ په نیغه د رئیس د خبرو په منځ کې ورولوېده ورته ویې ویل: رئیس صیب! هغه خبره وکړه، چې زه دې ورته رابللې یم؟

- رڼا جانې! ملک په یوه بحران کې دی، دلته هر سړی خپله شپه تېروي، ګذاره کوي، دا ملک په ما اوتا نه جوړېږي، اوبه له پاسه خړې دي ما اوتا یې دلته چې د رینولو هڅه کوو دا د وخت له زیان پرته بله ګټه نه لري.

رڼا، چې کم یې د خندا عادت لاره او لکه د شهزاده لور خبرې یې بې اړتیا نه اوریدولې د رئیس په خبرو یې نری مسکا وکړه، ویې ویل: داسې هم نه ده چې ته وایې دامنم، چې زموږ ملک کې بلا ستونزې دي، د هېواد پالنې احساس ختم دی، مسولیت پېژندنې کمه کړې او په خپلو خلکو زړه سوی پای موندلی خو دا نه درسره منم، چې سمون نشي راتلای؛ که زه ښه شم او ته ښه شې سبا زما او ستا په څنګ کې بل ملګری ښه کېږي د هغو نه بیا نور الهام اخلي، چې یوه ورځ به ټوله ټولنه ښه شي نا انډولي، بې انصافي، ظلم، فساد دا هر څه به له منځه لاړشي موږ مسلمانان یو، له خدایه هیله نه پرې کوو.

رئیس د مېز په سر د چایو ډکه پیاله خولې ته کړه غوړپ یې ترې وکړ بیا یې د تمسخر مسکا وکړه رڼا ته یې وویل:

رڼا جانې! زه تا ته قناعت نه شم درکولی او دا هم زیاتوم، چې ستاسې لپاره پر ځان خطر نه شم اخیستی.

- زما لپاره تاته خطر؟ زه پوه نشوم، زما له لوري تاته څه خطر دی؟

(c) ketabton.com: The Digital Library

- **ستا له برمته کېدو او ژغورل کېدو وروسته د مافيا يوه غړي ماتـه ټليفـون وکـــــــــــړ، ويـــــــــــې ويـــــــــــل:**

ستاسې د يوې کارکوونکې له لاسه موږ ته ډېر زيان ورسېد، مشر مو د بند د تورو تمبو تر شاه سختې شپې او ورځــې تېـروي، مــوږ خپـل دوښـمن د ځمکې په سر نه پرېږدو خو له بده مرغه لومړی ځل دی، چې زموږ ښکار بچ شوی هغه هم رڼا خبرياله ده، مـوږ دلتـه چاتـه د خپلسـرې اجـازه نـه ورکوو، تر دې چې د حکومت سره ډغرې وهو.

که بل ځل هم د رڼا د کوم راپور له مخې موږ ته زيان ورسېد بيا نور موږ د رڼا سره کار نه لرو تاسې مو ټارګېټ ياست او هيڅ زړه سوی به دربانديې ونه کړو.

رڼا وويل: ښه! نو بيا؟

- **يا ځان د ټولنې له روانو حالاتو سره برابر کړه او يا دنده پرېږده، هيله مـې داده چې ته نور ضدونه پرېږدې، د شهرت نورې لارې هم شته، ته د ځان په خطر کې اچولو سره ځان مشهوروې دا عاقلانه کار نده.**

رڼـا لنـډه مسـکا وکـړه، پـه رئـيس کـې يــې سـترګې ونيــوې، ورتــه ويــې ووېـل: رئيس صيب! تاسې ترکستان ته روان ياست، زما مسؤليت ادا کولو تـه زمـا د شـهرت پرستي خطاب کـوئ؟ زه د ولـس اواز اوچتـوم، تاسـې مـې خـود غرضـه او ځـان غوښتونکې بولی؟ له تامې دا هيله نه وه.

رئيس يې په دې خبرو په قهر کړ، له يوې خوا د رياست هوا له بلې خوا د رڼا پېغراتو جذباتي کړ، رڼا ته يې وويل:

زه اوس يو بل کار هم کوم چې له مانه به يې هيڅ تمه نه لرې، د څنګ له دوسـيې څخه يې کاغذ را واخيست او د رڼا مخې ته يې کېښود، ورته ويې ويل: دا لاسـليک کړه.

- **دا څه دي؟**
- **ستا استعفی ليک؛ موږ ستا په شان سر زورو کسانو ته اړتيا نه لرو او نه خپل ځان ستا په څېر، د ځان غوښتونکو د کړنو له امله په ګواښ کې اچـولای شو.**

(c) ketabton.com: The Digital Library

رڼا پرته له دې چې کوم ځنډ وکړي، له دسکول نه يې قلم را واخيست او پاڼه يې لاسليک کړه.

رئيس له پسخند ډکه مسکا وکړه، رڼا ته يې ويل:

ځه خير، که يوه بااستعداده ژورنالېسته مو له لاسه ورکړه، ريس هم وژغول شو.

رڼا ناهيلې سترګې چت ته ونيوې، د پکي باد يې په سترګو ويښتان وغوړول، ساعت زنګ وواهه ستن په نهو ولاړه وه، قلم يې په دسکول کې کېښود، رئيس ته يې مخ ور واړاو، په قهرېدلې ژبه يې وويل: ايا يوه ورځ به نه مرې؟ د تل لپاره به په دې نړۍ کې اوسې؟ د دندې له ساتلو پرته د کوم بل څه په اړه هم سوچ کوې؟

- رڼاجانې! ځه نور دې دلته کار خلاص شو او که نه ځې، ساتونکي راغواړم هغه بيا د يو چا د وتو په چل پوهېږي.

- زه ځم خو اوس زه ستا کومه د لاس لاندې ماموره نه يم او نه ته زما رئيس يې، زه اوس د خپلې ارادې څښتنه يم، نور راسره د متقابل احترام په نظر کې نيولو سره خبرې کوه. له تګ مخکې غواړم يوه بله خبره هم درته وکړم، ملنګ ته يوه دروازه تړلې، سل خلاصي وي هيڅ وخت فکر ونه کړې، چې تاسې ته له استعفې سره به موږ له لوږې مړه شوه، تاته به بيرته راشو او په زاريو به درنه دنده دې خيرات په ډول وغواړو، زموږ روزي تاسره نه، له خدای ج سره دی، هغه مو ساتندوی دی، له دې خبرې سره رڼا په خوا کې دسکول راواخيست د رئيس له دفتره رهي شوه.

ريس له شاه ورپسې غږ کړ، هيڅوک به هم دنده درنه کړي، ته ضدي يې شهرت طلبه يې، د ځان مشهوروللو لپاره هر څه کوې.

رڼا يې خبرې اورېدې د هغه د خبرو مناسب ځواب ورسره ؤ خو له ځان سره يې ويل: چاته يې وايې رئيس کله په خبره پوهېږي، قدمونه يې يو په بل پسې اخيستل د دفتره له عمومي دروازې ووته ښه شېبه مزل يې وکړ د کور کوڅې سر ته لانه وه رسيدلې، چې د ټليفون زنګ يې وکړنګېده، له دسکول يې ټليفون را واخيست، زنګ يې له کوره ؤ، غوږ ته له نيولوسره سم يې د کوچني ورور چغې واورېدې، رڼا وارخطا شوه په ورور يې غږ وکړ: اسده ورورہ! څه خبره ده؟

(c) ketabton.com: The Digital Library

- هله ژر راشه مورجانه بې هوښه شوې، له خولې یې څګونه ځي د شکر درمل یې هم خلاص شوي لکه، چې د شکر له لاسه داسې شوې.

رڼا خپله هم له دې غږ سره له وارخطایي لکه پاڼه ورپېږده خو دا چې ورور یې خورا په وېره کې ؤ د هغه د همت زیاتولو هڅه یې پیل کړه، هغه ته یې وویل: وروره! زه د کوڅې سر کې یم، ژر در رسېږم، په مور به هیڅ هم نه کېږي.

ټلیفون یې پرې کړ، عمومي سړک ته په منډو شوه، ترڅو ټکسي- راونیسې او مور روغتون ته یوسي.

د سړک غاړې یوې اوبلې خوا ته یې د روحي ناروغ په څېر د ټیکسي لټولو په نېت کتل، څو موټر پیدا کړي، ویې نیسي او مور روغتون ته ورسوي، کیڼ اړخ ته لرې یې په یوه ټیکسي باندې سترګې ولګېدې، په هماغې ټیکسي کې سترګې ټومبلې وې، څو ترې فنا نه شي ژر یې ونیسي او کور ته یې بوځي خو له ښي اړخه یې د یوه ټایر ښوېدلي بریک غږ واورېده،ور ویې کتل نوی ماډل کروزین یې مخې ته ودرېد، ښیښه ښکته شوه، په رنګیز او جذاب ځوان یې سترګې ولګیدې چې د موټر جلب ته ناست دی، تورې عینکې یې په سترګو دي، رڼا هم دې موټر او ځوان ننداره دې سترګو له څاره نه لوله ، ځوان له بریک سره په سترګو را لوېدلي ټیټانیک ویښتان پورته کړل، بیا یې وپوښتل: اغلې! له لرې مې دربانـدې نظـر ؤ لالهانده دې یوه او بل خواته کتل خیر خو دی؟ ایا کومه ستونزه مو درلوده؟

د رڼا سترګې له اوښکو ډکې وې په هلک یې غږ وکړ: وروره! ځه خپله لار وهه که لالهانده ګورم که عادي تا پورې څه اړه لري؟

په دې وخت کې د رڼا په نظر کې نیولې ټیکسي راورسېده، لاس یې ورته وښوراؤ خو هغې سپارلي لرله ورته ونه درېده، اه یې له خولې ووت، دعا یې وکړه، ویې ویل: خدای دې ژر موټر پیدا کړې کنه مور به مې مړه شي، بیرته یې په ولاړ موټر کې سترګې ونیوې، ځوان لا هماغسې ښکته ښیښه موټر کې ناست دی او د رڼا د بد حالت ننداره یې کوله. رڼا ورنږدې شوه په قهرجنه څېره یې ورته د تلو اشاره وکړه بیا یې ورسره ژبه هم مله کړه ورته ویې ویل:

دلته د څه لپاره ولاړ یې؟ مورې خپل غم ته پرېږده.

(c) ketabton.com: The Digital Library

ځوان، چې شاپور نومیده له موټره راښکته شو رڼا ته نږدې ودرېد، ورته ویې ویل: اغلې! زه کومه بلا نه یم، چې ودې خورم او نه کومه بده اراده لرم داسې راته ښکاري، چې په کومه ستونزه کې یې؟

- نو ته زما په کومه رشته زما له غمه مړ یې؟
- ولې دلته انسانیت مړ دی؟ خواخوږي نشته؟ ولې موږ په دې هېواد کې ګډ ژوند نه کوو؟ ولې دلته مسلمانه وروګلوي نشته؟

رڼا یې له خبرو صداقت حس کړ، د هغه په خبرو ډاډه شوه.
په ژړغوني غږ یې ویل: مور مې د مرګ سره لاس او ګرېوان ده، کوما کې ده غواړم ټیکسي ونیسم او روغتون ته یې ورسوم.

- اغلې! په ما د خپل کور د غړي په څېر باور وکړه، ستا مور زما مور ده، زه نن له دفتره رخصت یم، که ته کومه نیوکه نه لرې زه درسره روغتون ته د ناروغ په وړلو کې مرسته کوم.

رڼا چوپ خوله ولاړه وه د هغه د خبرې ځواب یې ځکه نه ورکاوه، چې د هغه د شخصیت په اړه لا پوره ډاډه شوې نه وه؛ هلک هم پوهېده چې د بې باوري له لاسه ورته نجلۍ څه نه وایې؛ ځکه یې نور هم د هغې د باوري کېدو هڅه وکړه، رڼا ته یې وویل:
ژر کوه وخت نه ضایع کوو خدای مه کړه مور جانه به دې لاسه ورکړې. له دې خبرې سره د رڼا وېره نوره هم د مور د مرګ په اړ زیاته شوه، نه او هو یې ونه ویل، د کروزین شا سیټ ته وخته، خو زړه یې ناراحته ؤ لا یې هم په دې اړه یې فکر مشغول ؤ، چې ځوان یې دوکه نه کړي، په دې بهانه یې ونه تښتوي او یا هم د هغه د کومې لوبې ښکار نه شي خو د مور د ناروغۍ وېره پرې زوروره شوه. تر هر څه یې روغتون ته د هغې وړلو ته لومړیتوب ورکړ. موټر یې د کور دروازې خوا ته ودرېده. له کوره یې مور په بې هوښه حالت کې راوباسله او موټر ته یې پورته کړه، د روغتون په لور یې حرکت وکړ.
رڼا د مور سر په خپل زنګون کېښود، د هغې خاموشه وضعیت به کله، کله ووېروله، ښکته او پورته به یې ورته وکتل کله، کله خو به یې ساه اخیستوته متوجه شوه، بیا به یې نبض ونیو د هغې دساه اخیستو او د نبض خوځښت به ډاډه کړه، د هغې د

(c) ketabton.com: The Digital Library

مرګ له ویرې به څوشېبې مطمینه شوه، له ځان سره به یې وویل: خدایه مرګ او ژوند ستا په واک کې دی؛ زما مور زما ژوند ده له دې ژونده مې مه محرومویې.

موټر ته په ختو کې یې د مور د سر ویښتان بې نظمه شوي و، یو شمېر یې په مخ پراته ؤ، رڼا غوښتل چې لاس وروړي، د هغې په سترګو رالوېدلي ویښتان تر غوږو ورتاؤ کړي، په دسکول کې یې ټلیفون وشرنګېده، ټلیفون یې راواخیست غوږ ته یې نږدې کړ؛ نجیبې خورلنې یې له سلام نه وروسته وویل:

رڼا خورې! ستا له برمته کېدو زه اوس خبره شوم، زه درته ملامته یم، چې ستا پوښتنه مې ناوخته وکړه، تا خو له لویې پېښې خدای ج بچ کړې یې.

- **مننه خورکۍ! بس چې څوک خدای نه وي وژلي، هغه څوک نشي وژلی. ما خپل مرګ په خپلو سترګو ولید خو الله ج به مې کومه دانه پریښې وه.**
- **شکر چې روغه یې، بس نو بلا وه برکت یې نه وو؛ زموږ وطن له داسې بدبختیو ډک دی. دا لومړۍ او وروستۍ پېښه نه ده، چې موږ یې تجربه کوو موږ باید همت ولرو.**
- **نجیبې خورې! موږ باید له دې بدترو پېښو لپاره تیاری ولرو، مقابله به کوو حالاتو ته نه تسلیمېږو، د سمون راوستلو لپاره اړ یو، چې هر خطر په ځان ومنو.**
- **هو بلکول،که داسې ونه کړو نو بیا به میدان یوازې ظالیمانو ته پاتې شي، ته اوس دفتر کې یې؟**

موټر یو دم بریک وواهه رڼا رډې سترګې د مور په طرف ور واړولې، د زړه دربا یې په غوږنو محسوسېده، نجیبې ته یې وویل: نه دفتر کې نه یم، هلته مې استعفی ورکړه.

- **ولې؟**
- **دفتر رانه هغه څه غوښتل، چې زما مسلک نه قبلول، دوهم وړاندیز یې استعفی وه، چې ما باید لاسلیک کړې وای.**
- **څه ښه دې کړي، د وجدان له ملامتي دې ځان خلاص کړی، روزي په دفتر کې نه، له خدای سره ده؛ د خدای ج شکر دی چې خپلې مورکۍ، کوچني ورور او خویندو لپاره ته ژوندۍ پاتې شوې.**

(c) ketabton.com: The Digital Library

رڼا ترهېدلې سترګې په مور کې خښې کړې وې، په زړې زبېښلي مخ يې مچ خپل وزرونه رپول ژر يې د لاس په حرکت ترې لرې کړ ،بيايې نجيبې ته يې وويل:
خورې! که ته نه خفه کېږې بيا بل وخت خبرې کوو؛ مور مې ناروغه ده بې هوښه شوې ده، روغتون ته په لاره يو.
نجيبې ښنه وغوښته او د مرستې ست يې وکړ، خو رڼا دې منې په ويلو سره ټليفون پرې کړ.
شاپور د رڼا د ټليفون خبرې ټولې د زړه په غوږو واورېدې، له ځان سره يې وويل: شاپوره تا خو عادي نجلۍ موټر ته نه ده پورته کړې دا خو مشهوره ژورنالېسته رڼا ده، شاته يې وکتل، په رڼا کې يې سترګې وټومبلې، هغې زړه نا زړه يې ويل:
که غلط شوی نه يم تاسې مشهوره خبرياله رڼا نه ياست؟
- **هو، مشهوره نه يم خو هماغه يم.**
- **ښه! ډېر ښه، ما دې تصوير ليدلی ؤ خو اوس تاسې په حجاب کې ياست، وبښئ، چې ما مخکې ونه پېژندئ، بيا يې نرې مسکا وکړه ويې ويل: ستاسې نوم خو دومره غټ دی، ما فکر کاوه، چې په ضد مرمۍ موټر کې له شا او مخته باډي ګارډانو سره به چارې مخته بيايئ خو خبر نه وم، چې دا پېژندل شوې څېره دومره شکسته نفسه ده، چې روغتون ته د ناروغانو وړلو لپاره عادي موټر هم نه لري او په ټيکسي کې يې لېږدوي.**
- **زما توپير له نورو سره همدا دی، چې زه معنوياتو ته ارزښت ورکوم، نه مادياتو ته. زه د يوې غريبې کورنۍ يم، د موټرو دارايي، شان او شوکت په نسبت خپل ولس ته ترجيح ورکوم او هيله مې ده، چې د هغوی مينه لاس ته راوړم د ولس مينه ماته تر هر څه لوړه ده.**
- **تاسې اوس دنده نه لرئ؟**

رڼا وويل ته څه پوه شوې؟
- **په ټليفون کې ستا له خبرو پوه شوم، د ټليفون له خبرو دې جوته شوه، چې تا هغه پخواني دفتر ته استعفی ورکړې.**
- **هو ما استعفا ورکړه.**

(c) ketabton.com: The Digital Library

شاپور دې روغتون دروازې په ګڼه ګوڼه کې موټر يوه اړخ ته ودرواوه، رڼـا تـه يــې وويل:
خو ولې ؟
ــ دا لوی داستان دی، اوس روغتون ته راورسېدو بيا به شي.
دوی دواړو د رڼا مور امينه، بېړنی خونې ته ورسـوله، ډاکترانـو ازمـوينې او بيړنــۍ درملنې پيل کړې، خو شاپور ناڅافه ورک شوه، لږ شېبه وروسته د ډاکترانو ازموينو وښوده، چې د امينې شکر خورا لوړشوی، انسولين او نور درمل ورته پيل شول، په دې وخت کې شاپور هم را پيدا شو رڼا ته ور نږدې شو ورو يې ورته وويل:
د حساب په څانګه کې مې شل زره افغانۍ ورکړې، د ناروغ د بهر کېدو پـه صـورت کې باقې پيسې ترې واخله، رڼا يې خبره ورپرې کړه ورتـه ويــې ويـل: مـوږ پيســې راوړې ته دې خپلې پيسې بيرته ترې واخله.

- نه رڼا جانې! ستا مور زما هم مور ده زه يې پر ځان حق ګڼم، زمـا د پيسـو ورکړه دا مانا نه لري، چې تاسې بې پيسو ياست، د رڼا له ټينګارسره سره بيا هم شاپور د هغې خبره ونه منله، رڼا ته يې د قناعت په ورکولو سره هغـه اړ کړه، چې نور د پيسو د بيرته اخيستلو منتونه بس کړي، شـاپور جيـب تـه لاس کړ، کارت يې راوباسه رڼا ته يې ونيو هغې ته يې وويل:

زما نوم شاپور دی، د يوه رسنيز مرکز مشر يم، که مو دنده غوښته زموږ يو مهم بست خالي دی؛ موږ به مو په وياړ ومنو دا مې د دفتر کارت دی دې اړتيا په وخت کـې له موږ سره په اړيکه نيولی شئ، زه بـه ډېـر خـوښ شـم، چـې ستاسـې غونـدې ريښتونې خبرياله له موږ سره کار وکړي.
رڼا يې ځان د نيکي احسان مند وباله، کارت يې ترې واخيست له مرستې يــې مننـه وکړه. شاپور نور د خپل کور په لور وخوځيد.
رڼا کارت لا دسکول ته نه ؤ اچولی، چې نرسه يې په خوا کې ودرېده، رڼـا تـه يــې ويل:
رڼا ته يې؟

- هو، زه يم
- ناروغ مو په هوښ راغی، تاسې ته غږ کوي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

رڼا لکه لمر وغوړېده د شونډو سپيره والي يې د وينو سرخي ونيو، تر او تازه شــوه د خپلې مور د بستر په لور يې په بيړه قدمونه واخيستل.

مور يې لا دمخه په بستر کې د غېږې لپاره ورتــه لاســونه غــوړولي وو، د رڼــا پــه ور رسېدو هغې په غېږ کې ونيوه، مور ته په غېږ ورکولو سره د رڼا له گوتو کــارت خطــا شو، د بستر لاندې ولوېد.

د رڼا له خوښي په سترگو کې اوښکې راغلې مور ته يې وويل:

شکر، چې ژوندۍ دې وينم، ما خو ويل لکه، چې يتيمه شوم، د پلار له سيوري خو مخکې بې برخې وم فکر مې وکړ دا ځل خدای مه کړه د مــور لــه مينــې او مهربانــه سيوري هم بې برخې کېږم؛ خو خدای ج مې تل دعــاوې قبلــوي، تــل مــې د زړه فرياد اوري دا دی ته اوس روغه رمټه يې او انشاالله ډېر ژر به رخصت کړل شې.

امينې خپله لور رڼا په ټټر، يو او بل مخ ښکل کړه بيا يې وويل:

لورې! زه دې يوازې نه پرېږدم کله دې، چې ژوند جوړ کړم، واده دې کړم بيا مړه کېږم. د مور په خبرو د رڼا مخ له شرمه تک سور شو، مور يې په غېږ کې ونيوه ورتــه ويې ويل:

که لور دې واده کړې نو له هغې پرته ژوند کولی شې؟

ــ له تا پرته ژوند خو به ډېر پيکه شي، ډير به بې خونده شي؛ خــو د ژونــد اصــول همدا دي، همدا يې طريقه ده، چې پېغلې بايد واده وکړي.

امينه يوه ورځ ډاکترانو نوره هم بستر کړه په سبا يې د نورمال وضعيت سره رخصــت کړه.

رڼا او مور يې دواړه کورته ورسېدل، حالت عادي شول، څه وخت وروسته رڼــا د مور له روغتيا ډاډه شوه، خو دا چې د کور د لگښتونو مسؤليت د هغې په غاړه ؤ نو اړه وه دنده ولري، يوه ورځ په همدې چرتونو کې وه، چې د شاپور هغه خبره ور په ياد شوه، چې رڼا ته يې په خپل دفتر کې د کار کولو وړانديز کړی ؤ، دسکول يــې خلاص کړ ترڅو هغه کارت راوباسي او اړيکه ورسره ونيسي، د دسکول ځنځــير يــې کش کړ؛ خو کارت يې نه موند په سوچ کې شوه له ځان سره يې وويل: دا بــه مــې چېرې غورځولی وي بايد ويې پلټم؛ ځکه ماته يې پيدا کېدل اړيــن دي، رڼــا لا د

(c) ketabton.com: The Digital Library

کارت د پيدا کولو په فکر کې وه، چې د نجيبې زنګ ورته راغی، ورته وېې ويل: د مورکۍ روغتيا اوس څنګه ده؟

- **ښه ده! شکر اوس بيرته خپل لومړني حالت ته تللې ده، خوراک کوي غږېږي او ان کله، کله ټوکې هم کوي.**
- **ښه! شکر، چې خدای يې روغتيا نصيب کړه او ربښتيا تـه نـوې دنـده نـه پيلوې؟**
- **ولې نه خو چې پيداشي.**

نجيبې د کمپيوټر په سکرين کې سترګې نيولې وې، کړکۍ يې خلاصه کړه، شمال د ګلانو خوشبوي په ټوله کوټه کې خپره کړه په څېره يې خوښي خپره شوه ويې ويل: همدا اوس مې په يوه سايټ کې وليدل چې افغان رسنيز دفتر يو تن کارمند ته اړتيا لري، نن يې د سي وي ګانو د ثبتولو وروستۍ ورځ ده، که غـواړې زه بـه دې سي وي ور واستوم.

د رڼا سترګې يو ځل بيا له خوښي وځلېدې، په شونډو يې مسکا خپره شوه، په هيله منده لهجه يې وويل: خورې! دا کار حتما وکړه، زه دندې تـه اړتيـا لـرم، تـه خـو پوهېږې کنه چې ټوله کورنۍ زما لاس ته ګوري او زه د کورنۍ ناوسه حالت نـه شـم ليدی.

- **سمه ده! سي وي دې له ماسره شته همدا اوس يې ورلېږم، سبا مو ازموينه ده تر دولسو بجو دوام کوي، زه يې ادرس په مسيج کې درلېږم.**

نجيبې د رڼا سي وي هغه دفتر ته ايمېل کړه، رڼا ته يې هم ادرس واستاوه.

رڼا هيله منده خپل بستر ته لاړه، له ځان سره يې وويل:

انشاالله له پخوانۍ دندې به په ښه دنده کار وکړم خدمت به وکړم او د خپل مسـلک په چوکاټ کې به د خلکو او مسؤلينو تر منځ د اړيکو پول جوړه شم رڼا پـه همـدې سوچونو کې له اوږدې بوختيا وروسته د خوب پـه سـمندر کـې ډوبـه شـوې وه، د مرغيو چڼا، د سهار له اذانه سره يو ځای په فضا کې خورېده، د بـلال پـه شـان پـه خواږه غږ اذان او د مرغيو د غږ د نغمو اهتزازونه د رڼا تر غوږونو هم روسـېدل، لـه خواږه خوبه راويښه شوه، سور بخونه بړستن يې له مخ کش کړه، دېوال ته يې وکتل په ساعت يې سترګې ولږېدې، ستن په پنځو ولاړه وه، د ازموينې په ور يادېـدو يـې

(c) ketabton.com: The Digital Library

ټکان وخوړ، ژر جگه شوه لمونځ يې وکړ، چاى يې وڅښه د ازموينې لپاره يې ځان چمتو کړ، له يو بلا هيلو سره له کوټې ووته.

هغه د حرکت په حال کې وه، چې د مور له کوټې يې د هغې زگېروى واورېده، په منډه منډه ورغله د هغې په الوتي څېره يې نظر ولگېده، هغې ژوره ساه اخيسته، په ټنده يې خولې را ماتې وې، ژر بهر ووتـه ټيکسي ـ يـې ونيولـه، دواړه تـر روغتونـه ورسېدل؛ ډاکترانو ورته ازموينې پيل کړې؛دا ځل يـې د مـور د پخـوانۍ نـاروغي خلاف د وينې شکر ډېر ښکته شوى ؤ ډاکتر پرې هغه پخواني درمل پرې کـړل ورتـه ويې ويل: هغه پخواني درمل مو ډېر قوي دي، شکر مو د نورمال حالته ډېر ټيټوي، زه درته مناسب کمزوري درمل لـيکم، ډاکـتر ورتـه درمـل وليکـل دوى دواړه يـې رخصت کړل.

رڼا خپله مورکۍ تر کور ورسوله، دې دفتر ازموينې تـه يـې ډېـره بيـړه وه، ژر يـې ساعت ته په دې هيله ور وکتل چې که وخت وي ځان به ور ورسوي ، يولس بجې وې دې ازموينې ځاى يې هم ډېر لرې وو، بس زړه نازړه د ازموينې پـه لـور روانـه شوه، رڼا هغه مهال دې دفتر په دروازه ښه کيښوده چې لا لـس دقيقـې يـې پـاى وخت ته پاتې وې ، خو دفتر د انټرويـو کسـان خـلاص کـړي ؤ، هيڅـوك هـم د ازموينې ورکولو لپاره نه ليدل کېدل، رڼا د دفترساتونکي ته وويل:

ښښنه غواړم وروره! زه د انټرويو لپاره راغلې يم، که زما له راتگه ستاسې مشر خبر کړئ مننديه به مو شم.

- خورې! د انټرويو وخت ختم شو مشر بهر ووت، يوازې اداري مرستيال په دفتر کې دى.
- که هغه ته هم ووايې ښه به وي کېداى شي، له ماسره مرسته وکړي؛ ځکـه زه کار ته ډېره اړتيا لرم.

ساتونکی ننه وت مرستيال ته يې د هغې د راتگ وويل.

مرستيال له غروره ډکې سترگې په ساتونکي کې خښې کړې، ويې ويل: ورتـه ووايـه چې وخت ختم دى، دا چې په دې مهمه ورځ دومره ناوخته راغلـې يـې؛ خـداى خبر د رسمي ورځو به دې څه حال وي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

رڼا لوړ پوړیزې ودانۍ ته سترګې نیولې وې، د ګلانو په رنګا رنګ پاڼو د لمر ځلېدونکې شغلې ځلېدې، په دهلېز کې د بوټو کړپا شوه، په ونه دنګ ډنګر سړی را ووت، په ناهیلې اندازه یې وویل: خورکۍ! هغه وایي وخت ختم دی، ته تلی شې.

د رڼا په زړه کې لا هم د هیله مندۍ څرکونو ټوپونه وهل، ساتونکي ته یې وویل: په تکلیف به شې خو دې مصاحبې مسول ته ووایه چې رسمي وخت ته لا لس دقیقې پاتې دي.

ساتونکی بیا ننه وت مرستیال ته یې وویل: میرمن وایې چې لا خو رسمیات نه دي ختم شوي ،لس دقیقې ورته پاتې دي.

مرستیال په ټلوېزون کې سترګې ګنډلې وې، پیاله یې ور پورته کړه د غرور سرخي یې په مخ کې له ورایه څرګنده وه په قهرېدلي انداز یې وویل: دا څومره سپین سترګې ده، په لسو دقیقو کې موږ څه کولی شو؟ د یوه سوال ځواب هم پکې نشي ترسره کېدای، ورته ووایه، چې څه لاړه شه د ځان په څېر د لټانو اداره وګوره، هلته به دنده واخلې.

ساتونکی راووت رڼا ته یې وویل: خورې! هغه دې پیغام نه مني لا په قهر هم شو، ویل یې: څه لاړه شه موږ ته سر خوږی مه جوړه د ځان په څېر چېرته د لټانو دفترونه پیدا کړه، هلته دنده واخله.

رڼا د دې خبرې له اورېدو سره سم له څوکۍ پورته شوه، ساتونکي ته یې وویل: د چټلو خلکو خبرې هم چټلې وي، موږ نورو ته د وخت د ارزښت سپارښتنه کوو، دوی خپله لټي د هر کس په تن کېویني، په لسو دقیقو کې لس انټرویو اخیستل کېږي.

په اوچتو قدمونو له دفتره د وتو په تکل کې شوه، د دفتر د حویلۍ دروازه نیمه چوله وه، رڼا د خلاصولو لپاره لاس ور ووړ له بهره هم یوه کس د دروازې خلاصولو په موخه د رڼا په لاس، لاس کېښود، رڼا د داسې حالت سره، چې څوک بیګانه یې په لاس، لاس کېږدي تر دې دمه نه وه مخ شوې، وارخطا شوه ژر یې خپل لاس د ځان په لور کش کړ شاته یې څو قدمه واخیستل، څو له بهره راتلونکي ته د ننه وتو موقع ورکړي، په دې حال کې په لاس کې نیول شوې دوسیه ترې ولوېده.

(c) ketabton.com: The Digital Library

خپلې دوسې ته ژر ټيټه شوه له دوسې تيت او فرق ورقې يې راټولې کړې، بهر تـه د وتو په لټه کې شوه په وتو کې يې د سترګو له کونجه په ځوان نظـر ولږېـده ويـې پېژانده، هغه بل څوک نه وو هماغه شـاپور ؤ، هغـه ځـوان چـې لـه رڼـا سره يـې روغتون ته د مور په وړلو کې مرسته کړې وه خو د شاپور شک هم نه شـو، چـې دا رڼا ده؛ ځکه رڼا به تل له رسمي دندې پرته په حجاب کې ګرځېده، د هغه له ليـدو رڼا په دې هم پوه شوه، چې دغه د شاپور دفتر ده، هغه ته يې د ځان پېژندګلوي؛ ځکه ونه کړه چې د مرستيال رويې يې ډېره نارامه کړې وه، هيڅ د خبرو توان يـې نه درلود، رنګ يې الوتی وو، له لبرېزو شونډو يې د سرخي شاپېری تښـتېدلې وې، د ژر وتلو هڅه يې کوله، په بيړه بهر ووته. له دوسيې يو لوېدلی کاغذ ترې پاتې شو شاپور هغه په دې موخه راواخيست، چې د مېرمنې له دوسې لوېـدلی کاغـذ بيرتـه هغې ته ورکړي، په راخيستو کې يې د کاغذ ليکلو ته پام شو، د رڼا پېژند پاڼه وه، له لوستلو سره سم يې ټکان وخوړ پوه شو، چې له ده سره مخامخ شوې مېـرمن رڼـا د دندې په لټه کې دفتر ته راغلې ده؛ خو دا چې ولـې بـې سـواله بـې ځوابـه بيرتـه ګرځېدلې؟ په لامل يې بايد ځان پوه کړي. بهر ور پسې ووت هغې لا څو ګامـه نـه ؤ پوره کړي، چې له شاه يې غږ واورېد، اغلې رڼا! ودرېږه. رڼا حق حيرانه ودرېده؛ له ځان سره يې وويل: دا څوک دي، چې زما نوم اخلي، پـه شـا يـې وکتـل ګـوری شاپور را روان دی، کاغذ يې هم په لاس کې دی، رڼا ته يې وويل:

تاسې دلته کله راغلې ياست؟ زه لږ مخکې د مراجعينو له مصاحبېو خلاص شوم، بهـر ووتم، ستاسې ټليفون ته له ډېر مخکې په تمه وم؛ خو بيا مو اړيکه ونه نيوله، تاسـې څنګه دلته پېښه راکړې او بيرته زما له ليدو پرته داسې په بيړه ځئ؟

- بس راغلې وم، يوې خورلڼې مې دلته د دندې له اعلانه راته وويل، خو زه نه پوهېدم چې دغه ستاسې دفتر دی.
- ولې ما خو کارت درکړی وو؟

ستا کارت مې ډېر وپلټه، خو نه پوهېږم چېرته رانه لوېدلی.

د هغې خورلڼې په لارښوونه دلته راغلې وم، خو فکر کـوم ورٍ ونـه بلـل شـوم ان د مصاحبېې وخت هم رانه کړل شو، په بيړه ځکه راووتم، چې نـور دلتـه راتـه د بـې انصافي له امله ځمکه تنګه شوه.

(c) ketabton.com: The Digital Library

شاپور يې په خبره وخندل، ورته ويې ويل:
ګيله دې په سر سترګو خو دا لاره ده دلته خبرې نه کېږي، دفتر کې خبرې کوو.

- لومړی دې مرستيال ته اخلاق وښايه له خلکـو سره د رويـې هـنر ور زده کړه، بيا يې خلکو ته د مصاحبې لپاره کېنوه.
- ولې هغه څه کړي؟
- له ما سر يې ښه چلند ونه کړ، ملنډې يې راباندې ووهلې، زه د ملنډو تاب نه لرم، ډېره مې نارامه کوي.
- رنا جانې! ته په حقه يې، مرستيال مې د خپلوانو له ډلې دی، ستا په څېر ټول خلك ترې خفه دي موږ هم پوزې ته ترې راغلي يو، بس دعا کـوو، چې يو بل مناسب کس پيدا کړو، چې دغه بست ډك کړي؛ ډېر ورتـه پـه تمه شوم، چې اصلاح شي خو ګټه يې ونه کړه. شاپور د رنـا غصـه راکمـه کړه، بيا يې هغې ته د لاس په اشاره دفتر ته د تللو وويل.

هغې هم ومنله، رنا او شاپور دفتر ته ننه وتل،په مرستيال يې سترګې ولګيـدې چـې دې هندي فلم دې ليدو په موخه يې ګوشي په غوږو کې ټومبلې دي
د دوی په ليدو مرستيال ګوشي لرې کړې؛ ځکه مخې تـه يـې داسـې يـوه لښـته، جذابه او سپوږمۍ مخې مېرمن ودرېده، چې د هندي فلم نجلۍ نه يې د ښکلا وزن څو برابره زيات ؤ، مرستيال د رنا په ليدو لکه جل وهلی څو لحظې بلې نړۍ ته لاړ، وروسته لږ په خود شو له ځان سره يې وويل:
د سترګو مخکې دې ريښتونې د فلم نجلۍ ولاړه ده او ته هسې د فلم په کتـو وخـت ضايع کوې.
له رنا سره د خبرو په پلمه يې هغې ته سترې مشی ورکړه؛ خو رنا د ده د تمې خلاف په تروشه ټنډه ورته د ځواب په دود يوازې سر وخوځاؤ.
مرستيال يې له دې حرکته ناخوښ شو له هغې سره يې د خبرو غځولو په پار وويل:
ولې مېرمنې، له چا سره دې جنګ کـړی کـه څنګـه؟ حالـت دې نورمـال راتـه نـه ښکاري. رنا چې له مخکې يې زړه ورته ډك ؤ، د نه په لنډ ځواب يـې د هغـه خـوا نوره هم بده کړه، خو د رنا سره يې د خبرو اشتيا لا نه وه سوځېدلې، بيا يې وويل:
نو ولې دې تروشه ټنډه نيولې؟

(c) ketabton.com: The Digital Library

- **له یوه احمق سره د مخامخ کېدو له امله.**
- **دا احمق څوک دی؟**

رڼا له ځان سره ورو وویل: ته یې کنه.

هغه را څک شو رڼا ته یې وویل:

مېرمنې تاسې څه وویل؟

- **نه ما څه نه دي ویلي، هسې غوږونه دې برېږي.**
- **وی ته خو سره مچی یې، ته خو له ماسره داسې چلند کوې لکه ما چې خفه کړې یې.**
- **د احمقانو یو خوی مې ډېر خوښېږي، هغه دا چې ځان پېژني چې احمق یم.**

شاپور د رڼا په خبره وخندل مرستیال ته یې وویل:

رڼا، پېژنې؟

- **نه**
- **رڼا د هېواد مشهوره ژورنالېسته پېغله ده، په لنډ وخت کې د شهرت خاونده شوه.**
- **له کوم بنیاده یې شهرت تر لاسه کړ؟**
- **د ریښتینولي په لمن نیولو سره.**
- **دا خو به هغه رڼا نه وي، چې څو ورځې مخکې برمته شوې وه؟**
- **هو هغه ده.**
- **دا خو داسې په قهر ده لکه ما، چې برمته کړې وي حال دا چې زه د دې ګنا مرتکب نه یم.**

رڼا یې په خبره غاښونه وچیچل، بیایې له ځان سره وویل: خدایه صبر راکړې، هغه ته له څه ویلو مخکې یې ځواب ته شاپور اوږه ورکړه.

- **زه هم رڼا کمه پېژنم؛ ځکه ناسته پاسته مې نه ده ورسره کړې خو د دې په اړه مې ډېر څه اورېدلي، د دې ایمانداري، مسلک ته ژمنتوب، ریښتینولي او زړه سوی یې له لویو ځانګړتیاوو څخه دي؛ هغه ظاهرآ مغروره او ترخه مالومېږي، خو په حقیقت کې داسې نه ده، څومره چې د دې په اړه زه**

(c) ketabton.com: The Digital Library

مالومات لرم هغه ډېره خواخوږې مېرمن ده، پاک زړه لـري، تـل د حـق پلوي کوي، خپل ځان هم ګواښ او خطر ته ورکوي خـو حـق تـه حـق وايې؛ ځکه خو يې خيانت ګر په ارامه نه پرېږدي، ستونزې ورته جوړوي.

مرستيال لا هم د اړيکو جوړولو کوښښ کاوه، په عاجزه لهجه يې وويل: ښـه تـوب دې ته وايي، چې بې ځايه دې په يوه سړي په قهر شي؟

د رڼا هم د صبر کاسه ډکه شوه، نور يې د مرستيال مکارې نـه شـواى اورېـداى، د چورتونو لړۍ يې وشلوله ويې ويل: لږ مخکې انځر ويـو تـه راغلـې وم خـو تاسـې د مصاحيبې اجازه رانه کړه ولې؟

- ښه هغه ته وې؟ خو اغلې! وخت ختم ؤ.
- ايا تاسې په اعلاناتو کې د انټرويو وخت تر دولسو بجو نه ؤ ښودلای؟
- تر دولسو بجو مو وخت ټاکلی ؤ، خو دولسو ته لس دقيقې پـاتې وې، پـه لسو دقيقو کې موږ انترويو نشوه اخيستلی او ناوخته راتلل د مراجعه کونکي له دندې سره د دلچسپي نه درلودلو مانا لري، له دندې سره مينه نه لرونکي خلک د هيڅ ادارې نه خوښېږي، له همدې امله مو له تاسې سره د خـبرو دلچسپي پيدا نه کړه. ايا زما خبرو ته څه دليل لرې؟

رڼا يې حماقت له ورايه درک کړی وو، ترخه موسکا يې وکړه ويې ويل: هو يـو نـه ډېر دلايل لرم.

- نو مهرباني وکړئ، غوږ يم.
- له تاسره مې څومره وخت ووت؟
- پنځه دقيقې.
- په پنځو دقيقو کې ته زما له انټرويو تېر شوې، ماته اوس پوره مالومه شوه، چې ته څومره ظرفيت لرې، څـومره وزن لـرې او د انسـانيت درجـه دې څومره ده. د يو چا پېژندنه هسې خلک وايي ډېر وخـت تـه اړتيـا لـري، وخت ته نه، بلکې د ارزيابي کونکي په وړتيا پورې اړه لري، که مصـاحيبه اخيستونکی وړتيا ولري نو په ډېر کم وخت کې تول کولی شي.
- ښه نو تاسې زه څنګه ارزيابي کړم؟
- ته هسې خبرې اوږدوې، چې زما نه خوښېږي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

کړکۍ خلاصه وه، په دېوال درې رنګه بيرغ د باد څپه يز حرکت رپاوه، رڼا وربښميني زلفې له سترګو لرې کړې، شاپور باغچې ته کتل، له طبعيت څخه يې خوند اخيستو. د مرستيال رنګ تک سور اوښتی وو، کوښښ يې کاوه، چې خپله بې علمي پټه کړي، په اطاق کې خپره شوې خاموشي يې ماته کړه، شونډې يې وخوځولې، ويې ويل: انټرويو ته ناوخته تګ، هسې خبرې دي او که د يوه لټ، بې کفايته او بې مسؤليته کس ځانګړتيا ده؟

- **انټرويو ته ناوخته راتلل تل د يوه چا په غفلت او بې کفايتي دلالت نه کوي، هغه هم بيا زموږ په څېر له ستونزو ډک هېواد کې، دلته ډېر مجبوريتونه دي،ډېر دې کار خلک هم ناوخته راتللو ته اړ کوي؛ که تا زما د ناوخته راتلو دليل پوښتلی وايې او مناسب ځواب مې نه درلودی شړلې به مو وم خو که خبرې مې قناعت بښونکی وې، څه اسمان رالوېده، چې لس دقيقې مو نورې هم غځولې وايی؟**

رڼا نه غوښتل، چې بې ځايه ملامتي ومني، ويې ويل: ګوره وروره! زما لټي نه خوښېږي، له هر څه ډېره له لټي کرکه کوم، له هغه چا کرکه کوم، چې د وخت په ارزښت نه پوهېږي.

- **نو ايا ماته ستاسې د ناوخته راتلو لامل ويلی شې؟**
- **هو**
- **مهرباني.**
- **زه دا اصل منم، چې انټرويو ته بايد سړی په ټاکلي وخت لاړ شي، زه هم دې خبرې ته ارزښت ورکوم، بشپړه تياري مې نيولې وه او فکر کوم که ستونزه نه وايې رامنځته شوې زه به لومړی مېرمن وم، چې دلته به حاضره شوې وم، خو د راتګ پر مهال مې د مور حالت خورا خراب شو؛ اړه شوم چې تر روغتونه يې ورسوم؛ ځکه زه د کور سرپرسته يم مشران نه لرم، چې د کور پالنه مې وکړي؛ نو ايا مور مې همداسې په بد وضيعت کې پريښې وايې او زه دلته راغلې وايې؟**

د رڼا خبرو د شاپور ذهن هم ځان ته را جلب کړ، روانو او مستدللو خبرو يې خوند ورکړ، د هغې با مسؤليته ژوند او ژمنتيا يې ډېر خوښ شول په زړه کې يې د هغې د

(c) ketabton.com: The Digital Library

صداقت ډېوه لا بله شوه، نه يې غوښتل د مرستيال او رڼا په خبرو کې مداخله وکړي؛ ځکه د هغې هره خبره يې په زړه لګېده، هرې خبرې يې ځانګړی وزن لاره، بحث يې په منطق ولاړ وو، شاپور يې له هرې خبرې بيل بيل خوند اخيسته ؛ په ذهن کې يې بيلابېلې خبرې ګرځېدې له ځان سره يې وويل: داسې يوه ځيرکه او همت ناکه مېرمن ما په اسمان غوښته او خدای ج په ځمکه راکړه، نو پرېکړه يې وکړه، چې رڼا خپله مرستياله وټاکي،ځکه ډاډه شو چې هغه به له ده هم دې افغان رسنيز دفتر ته اغيزمنه واقع شی ،په ذهن کې له دې پريکړې سره يې د فکرونو لړۍ وشکيده په خپل مرستيال يې غږ وکړ

په کومه اندازه، چې ته فکر کوې رڼا، هغسې عادي مېرمن نه ده، ټول افغانستان يې علميت او سپېڅلتيا ته درناوی لري، په ريښتيا هم د هغې د ناوخته راتګ لامل زه خواشينی کړم، که د رڼا په ځای بل څوک شي، نو فکر نه کوم دومره درانه مسؤليتونه په دومره کم عمر کې وزغملای شي. څو ورځې وړاندې هم د هغې مور سخته ناروغه وه، تصادفاً زه ورسره مخ شوم او ناروغه مې ورسره له روغتونه ورسوله

- ښه نو تاسو يو بل له پخوا پېژنئ.
- له پخوا يا اوس پېژندل مهم ندي، مهم دا دي چې يو انسان څومره وړتيا لري او څومره د مثبت بدلون لپاره اغېزمن واقع کېدای شي.

مرستيال چې سليم نومېده په ژور سوچ کې ځان ته مخاطب شو:

کمبخته سليمه، څه موقع دې له لاسه ورکړې، په لاس درغلی باز دې له منګولو ووت که دې رڼا ته د انټرويو موقع ورکړې وايې او بيا مې بريالۍ اعلان کړې وايې نو تل به دا بغدادي کوتره زما د جادو تر اغېز لاندې وه، هغه دندې ته ډېره اړتيا لري او په دې سخت وخت کې بايد ما لاس ورکړی وايې؛ لوی اسويلی يې وويست لاسونه يې ومروړل، په دې وخت کې شاپور غږ پرې وکړ: سليمه! په کوم فکر کې غرق شوی؟

له دې خبرې اورېدو سره د هغه رنګ زېړ شو، ځواب يې ورکړ: نه نه هسې.

وروسته شاپور د دروازې ساتونکي رابللو لپاره زنګ وواهه،دې زنګ په غږ د دروازې ساتونکی راننه وت، هغه ته يې د اداري مدير د راغوښتلو وويل، هغه يې

(c) ketabton.com: The Digital Library

هم له خبریدو وروسته پرته له ځنډه مخې ته ودرېد، شاپور ورته سپارښتنه وکړ: لـه ډوډۍ وروسته، یوه بېړنۍ غونډه جوړه کړه

مدیر چې له مخه یې دا ډول اظطراري غونډه نه وه نیولې، په حیرانتیـا سره وویـل: رئیس صیب! موضوع؟

شاپور نه غوښتل، چې په موضوع مخکې له مخکـې څـوک خـبر شي ویـې ویـل: موضوع به هلته روښانه شي

لنډ وخت وروسته ناسته برابره شوه، شاپور ناستې ته وویل: مور په خپل افغان رسنیز دفتر کې تلویزون، راډیو، او یوه چاپي رسنۍ لرو

د څه وخت را په دې خوا یې چارې ټکنۍ شوې دي، زه هم کله دلتـه او کلـه بهـر کې یم، زمونږ رسنیز دفتر یوې ښې رهبري ته اړتیا لري، د چارو ښه سمون لپاره مـو وغوښتل په رهبرۍ کې لږ بدلون راولم، مونږ خپل رسنیز دفـتر تـه نـوې مرسـتیال وګمارله دا دی درپېژنم یې بیا یې د رڼا لور ته اشاره وکړه، همدا زمـونږ مرسـتیاله ده دا مېرمن به زمونږ د دفتر رهبري کوي، اغلې رڼا نومېږي، زما زیاتره چارې هـم دې ته سپارم، رڼا د دې رسنیز دفتر باصلاحیته کـس دی، لـه دې خـبرې وروسـته یـې وخندل بیا یې وویل:

ان زما د ګوښه کولو صلاحیت هم لري، خبر اوسئ، که مو د دې لـه امـره سرغړونـه وکړه په تاسې خوبه بریک هم ونه نیسي.

ددې خبرې له اورېدو سره په مرستیال سلیم باندې سر وګرځېده، مخکـې لـه دې چې جلسه ختمه شي، له ناستې ووت.

رئیس د جلسې د پای وویل.

رڼا لاس پورته کړ د خبرو اجازه یې وغوښته، خو رئیس د خبرو موقع ورنه کړه ورته ویې ویل نورې خبرې په دفتر کې کوو.

دوی دواړه لاړل او د ریاست په خونه کې کېناستل، رڼا شاپورته وویل:

ماته دې هلته ولې د خبرو موقع رانه کړه؟

- **زه پوهېدم چې ته څه وایې.**
- **ته له کومې خبرې ډارېدې؟**

(c) ketabton.com: The Digital Library

- **هلته مې ستاسې خبرو ته ځواب نه شو ويلی، ته چې څه وايې دلتـه يــې ووايه.**
- **زه غواړم پوه شم دا هر څه د څه لپاره؟**
- **ياني څه؟**
- **زه دې ولې مرستياله وټاکلم، هغه هم له انټرويو پرته؟**
- **ته انټر ويو ته اړتيا نه لرې او نه دلته داسې څـوک ويـنم چــې لـه تـا دې انټرويو د اخيستو وړتيا ولري، زه غواړم ستا هيلې همدلته پوره شي.**
- **زما هيلې تاته دومره مهمې دي؟**
- **هو، ماته تر ډېر څه مهمې دي.**

رڼا حيرانه شوه، سترګې يې د شاپور په سترګو کې خښې کړې، ويې ويل: لامل يــې پوښتلی شم؟

- **ځکه چې ستا هيلې زما هيلې دي.**

دا نو څه مانا، زما هيلې څنګه ستا هيلې کېدای شي، صفا خبره وکړه؟

- **ستا دا هيلې دادي، چې ژوناليزم دې سپيڅلی مخته لاړ شي، کنه؟**
- **هو**
- **تاسې غواړې، چې رسنۍ دې د ملي ګټو په خلاف ونه کارول شي کنه؟**
- **هو**
- **ته غواړې، چې رسنۍ دې د چا لاسپوڅې نشي کنه؟**
- **هو**
- **تاسې غواړې، چې ژورناليست دې د ولس ژبه واوسي، کنه؟**
- **هو، دا ټولې زما هيلې دي.**
- **بس دا هيلې زما هم دي؛ ځکه وايم، چې ستا هيلې زما هم دي.**

رڼا وخندل بيا يې شاپور ته وويل: بيا خو نړۍ مننه؛ خو که کومـه بلـه موخـه لـرې واضح يې ويلی شې.

- **نه بل هيڅ داسې څه نشته، چې ته يې په اړه تشويش لرې.**

(c) ketabton.com: The Digital Library

- چې داسې نو بیا خو راته کاري ښه فرصت دی، خو مخکې له دې چې خپل کار پیل کړم، زه غواړم څو خبرې د خپل ماموریت په سر کې څرګندې او له پوښ وتلې (پوست کنده)درته وکړم.
- مهرباني
- ماته لوړه او تېته څوکۍ بې توپیره دي، ماته مهم د خپل ولس خدمت دی، که ته فکر وکړې چې ما به د امتیازاتو په بدل کې واخلې، دا هسې چټي د وخت ضایع کول دي؛ تر دې دمه داسې پیسې نه دي چاپ شوې او نه داسې شته پیدا شوي، چې زه پرې واخیستل شم او زما تګلاره هم ته درک کولی شې، هیله ده زما د تګلارې د خوځښت خنډ نه شې، کنه زما دوهم اقدام به درته د استعفې وړاندیز وي.

شاپور د رڼا د دې خبرو په اورېدو غونی خېږ شو، ستونی یې را ډک شو، سترګې یې ډنډ شوې خو دا، چې یو حیاناک نارینه ؤ د خپلې کمزورۍ د پټولو هڅه یې د مخ په اړولو وکړه، بیا یې لږ وروسته چې حالت سم شو رڼا ته مخ راو ګرځاؤه، ورته ویې ویل:

زه ډاډه یم چې ته هیڅکله داسې کار نه کوې، چې هغه د هېواد په زیان وي، هیڅکله داسې څه نه کوې چې خپل ضمیر ته پرې خجالت کېږې ته ملي ګټو ته ژمنه یې، ماته ستاسې پیداکول، د انځر د ګل په څېر دي.

ستا هیلې زما هیلې دي، ستا غوښتنې زما غوښتنې دي، ستا موخې زما موخې دي؛ نو ولې سوال پیداشي، چې زه به ستا د کارونو خنډ ګرځم؟

ستا د لا ډاډ لپاره زه د ځان د ګوښه کېدو واک هم درکوم، که رسمي هوکړه لیک غواړې هم تیار یم، چې درته لاسلیک یې کړم.

- بس سمه ده مننه کوم، چې دومره باور راباندې کوې، زما هر ډول تشویش او وېره ختمه شوه، زه هم ژمنه درسره کوم، چې ستا باور به مات نه کړم او نه به تا له خپلې ګمارنې پښیمانه کړم.

شاپور د هغې د مقرري پاڼې لاسلیک کړې او اداري مدیر ته یې وسپارلې.

رڼا هم نوره د خدای پاماني اجازه واخیسته، خو مخکې له دې چې ووځي اداري مدیر ورته کیلي مخته ونیوله.

(c) ketabton.com: The Digital Library

رڼا په حيراني ورته وکتل، ويې ويل: دا څه دي؟
- دا ستا د موټر کيلي ده، بهر موټروان ناست دی، هغه ته يې ورکړه تا رسوي، سهار هم بيرته تاسې دفتر ته را رسوي او د رئيس صيب هدايات دي، چې که مور دې خدای مه کړه ناروغه کېده نو روغتون ته يې پکې ورلی شې.
رڼا کورته لاړه د خپلې مقرري خوښي يې له مور او کورنۍ سره شريکه کړه، هغوی هم ټول د دې له زيري سره خوښ شول او د دې خوښي لمانځنه يې پيل کړه.
سليم هم خپل کور ته ځړېدلې شونډې، پړسېدلی او تروه مخ ورسېد، پيغله خور مليحه، چې د حقوقو پوهنځي د وروستي کال محصله او د شاپور کوژدن وه ورته رامخکې شوه، ترې ويې پوښتل: وروره! ډېر خفه راته مالومېږې، خير خو دی؟
- مليحې خورې! هيڅ سم نه دي.
- ولې؟
- مېړه دې زه له دندې گوښه کړم.
- خو ولې؟
- ځکه چې يوه بله د فلم نجلۍ يې پيدا کړې، هغې په خپلو نازونو زړه ترې وړی، هوش يې له لاسه ورکړی، د هغې د خوشحالي لپاره نه پوهېږي، چې څه کوي.
که دفتر برباد شي هم په کيسه کې يې نه ده، هغه يې زما په ځای له مصاحيبې پرته خپله مرستياله وټاکله.
مليحه د دې خبرې په اورېدو لکه بريښنا نيولې وربړدېده، زړه يې ټکان پيل کړل، له غوسې تکه سره شوه سم دستي يې ټليفون راواخيست شاپور ته يې زنگ وکړ؛ هغه د گوشي په اخيستو سره مليحې لکه قهر شوې سره مچۍ چک لگول پيل کړل، هغه ته يې وويل:
زما ورور دې له دندې وباسه؟ زما په لاسته راوړلو کې دې هغه ژمنې څه شوې؟ تا خو ويل چې دې کور هر غړی به دې زما دې شرکت په لوړو پوستو کار کوي له پيسو سره به لوبې کوې، يو غر به دې په بله راته ويشت بل په بل، تا خو اوس سرچپه زما

(c) ketabton.com: The Digital Library

ورور له لوړ پوسته لرې کړ په کور دې کيناؤ ،اوس دې هغه باتې څه شوې؟ که د نوې ليلا په لومه کې راګېر يې؟

- **مليحې! له خبرو سره دې پام کوه؛ ته دا مه هېروه چې د خپل راتونکي خاوند سره خبرې کوې ما غوښتل، چې ستا د کور هر غړی له ماسره کار وکړي، زما ملا را وتړي زه پرې ډاډه شم، زما کار خپل کار وګڼي، ما خپله ژمنه تر سره کړه خو د تمې خلاف ستا د کورنۍ غړي په عوض د دې، چې زما ننګه وکړي، کارونه مې لکه د کور غړي په څېر صادقانه مخ ته بوځي زما پښي وهي؛ تاته خو مالومه ده، چې زه زياتره وخت بهر کې يم؛ زما په نه شتون کې سليم ورور دې زما نامتو اداره له صفر سره ضرب کړه.**

کارمندان په عوض ددې، چې تشويق کړي، کار ته يې متوجه کړي هر يو يې له ځانه خپه کړی، هيڅ کارکوونکی له دوو مياشتو زيات وخت له موږ سره نشي-تېرولی؛ داسې رويه ورسره کوي چې له کاره يې پرې زړه تور شي، بيا کاشکې د دفتر د کارونو له امله يې مامورين خفه کولی، خپلې شخصي غوښتنې پرې مني او د انکار په صورت کې يې له دفتره شړي. موږ دوه مياشتې وروسته يو ځل د مامورينو د نويو دندو اعلان ته اړ کېږو، تر کومه به دا لړۍ روانه وي؛ بار بار مې ستا ورور خپلو تېروتنو ته متوجه کړ، خو اصلاح نه شو؛ اړ شوم چې له دندې يې ګوښه کړم.

مليحه: سمه ده زه به ستا په خبرو باور وکړم خو سر له سبا زه هغه نجلۍ، چې د سليم په ځای مو ګمارلې په دفتر کې ونه وينم، زما ورتلو ته اړتيا پيدانه کړې، کنه په ټېلو، ټېلو به يې له دفتره درته وباسم.

- **ولې؟**
- **ځکه چې دا زما غوښتنه ده.**
- **زما دفتر د کمپيوټر ګېم نه دی، چې هر څوک پکې د خپلې خوښې لوبه وټاکي او تر سره يې کړي؛ زما دفتر کې قوانين او مقرارات دي، انساني کرامت ته درناوی او د وړتياوو ساتل دي.**
- **زما ورور ولې انسان نه ؤ؟ د انساني کرامات وړ نه ؤ؟ چې بې عزته دې را وشاړه.**
- **ستا ورور کثافات ؤ، چې بايد لرې غورځېدلی وای.**

(c) ketabton.com: The Digital Library

- **شاپوره! خبرې دې په احتياط کوه؛ ماته مې کورنۍ هر څه ده او زه د کورنۍ د کوم غړي سپکاوی نه شم زغملی.**

شاپور د مليحې په بې ځايه خبرو احساساتي شو ويې ويل: هيڅ انسان سپکاوی نه شي زغملی، خو چې څوک د بل چا سپکاوی کوي، بايد خپل سپکاوي ته چمتوالی ونيسي.

- **شاپوره! ته خو مخکې داسې نه وې، څه نه ؤ چې تا به زما لپاره نه کول، اوس ولې داسې بدل شوې؟ ولې دې په رويه کې توپير راغی؟ ايا مرستيالې خو دې کوم جادو نه دی درباندې کړی؟ داسې خو نه ده، چې د هغې لپاره دې د ژوند ملگرې پردۍ کوې؟**

ــ زما مرستياله دومره ټيټه مېرمن نده، چې داسې وړو خبرو ته دې په خپل ذهن کې ځای ورکړي، هغه ډېر لوی فکر لري، دومره لوی، چې ستا په کوچني مغز کې نشي ځايدلی.

مليحې يې په ځواب کې وويل: ښه دا د اپلاطون لور څوک ده، چې د يوې حقوق دانې په مغز کې يې فکر نشي ځايدای؟

- **مليحې! زه ډېر ستړی يم، ستا دا ستړي کونکې خبرې مې نور هم ستړی کوي، بيا خبرې کوو؛ شاپور نوره اړيکه پرې کړه.**

د مليحې په لاس نيول شوی ټليفون تر ډېره د هغې له غوږ سره نيول شوی پاتې شو ورو، ورو يې له غوږه لاس راښکته کاوه، د ستړي شوي بنې ادم په څېر يې قدمونه يو په بل پسې ځکول؛ څو خپل ځان د ناستې ځای ته ځان ورسوي.

شپه تېره شوه، سهار مليحې ځان چمتو کړ، څو د خاوند دفتر ته لاړه شي او هغه د دفتر مرستياله شهزادگۍ ووينې، چې خاوند يې د هغې په خوا کې لکه سپر ولاړ دی او ځان پوه کړي، چې کيسه له کوم ځايه او څه ډول پيل شوې ده.

رڼا هم سهار وختي پاڅېده، له پوره چمتووالي سره يې د خپل دفتر په لور حرکت وکړ، چې لومړی دنده يې پکې پيل کېده؛ له رسمياتو سره سم خپل دفتر ته ورسېده، په کار يې پيل وکړ، د دروازې ساتونکي ته يې وويل: زه نن غواړم خپل کارونه منظم کړم، يوازې اداري مدير را وغواړه، چې ځينې هدايات ورته لرم نور دلته څوک مه راپرېږده؛ ځکه زه نن بايد ډېر کار وکړم، هغه هم ژر اداري مدير

(c) ketabton.com: The Digital Library

ورته له لاسه راوست، رڼا ورته وويل: يو ساعت وروسته ټول کارکونکي د جلسې خونې ته را وغواړه، زه ورسره يوه ناسته لرم؛ هغه ورته لاس په نامه کېښود يې وويل: سمه ده ښاغلې!

رڼا د خپل مېز تر شاه د خپل کمپيوټر تر مخې کېناسته هغې احساس کړې وه، چې سخت کار يې پر وړاندې دی او د ادارې تنظيم کول يې بايد له لومړيتوبونو څخه وي، دا په همدې سوچونو کې وه، چې د دروازې ساتونکي يې دروازه ټک، ټک کړه رانه وت رڼا ته يې وويل:

يوه مېرمن راغلې، غواړي تاسې سره ووينې.

- ورته ووايه نن ډېره بوخته يم لږ وروسته جلسه لرم سبا به ګورو.

هغه ووت، مليحې ته يې وويل: مرستياله ډېره بوخته ده، نن نه شي درسره ليدی.

مليحه د دې خبرې له اورېدو سره نوره هم احساساتي شوه، ويې ويل:

مرستيالې صيبې ته ووايه، چې ډېر اړين کار درسره لرم، ډېر وخت دې نه ضايع کوم، يواځې غواړم څو خبرې درسره وکړم.

د دروازې ساتونکی بيا رانه وت؛ رڼا ته يې وويل: مېرمن ډېر ټينګار کوي، وايې چې د ليدو وخت دې راکړي.

رڼا په داسې حال کې، چې د کمپيوټر له سکرين سره يې سترګې تړلې وې ورته وويل: ورته ووايه راشه، خو هيله ده ډېر وخت مې ونه نيسې.

مېرمن راغله، رڼا ته مخامخ په يوه څوکۍ کېناستله، رڼا هماغسې د کمپيوټر سکرين ته کتل، د خپلو پلانونو، مهال ويش په جوړولو بوخته وه

مېرمن يې د لومړي ځل لپاره څېرې ته د سوداګر په سترګه وکتل.

له لښتې ځواني، جذابه څېرې، خوږې خاورې، انساني مغروريت نوراني ګرد سپوږميز مخ پرته يې بل څه پکې پيدا نه کړل.

شته انديښنه او ورسره وېره يې نوره هم زياته شوه، د خپل کوژدن د بدلو ارادو په اړه نوره هم شکي شوه؛ ځکه له ځان سره يې، چې رڼا پرتله کوله د اسمان او ځمکې په اندازه يې توپير خپل زړه ته لوېده.

د رڼا مغروريت دومره اغېزمنه کړه، چې وارخطا شوه، نه پوهېده چې کيسه له کوم ځايه پيل کړي خو دا چې يوه مېرمن د خپل مېړه سره د چا په نږدېکت هم شکي

(c) ketabton.com: The Digital Library

شي نو بيا هرې جګړې ته تيارې شي؛ ځکه خو له وراخطايي سره، سره له رڼا سره لفظي جګړې ته چمتو شوه له ځمکې سره ټومبلې سترګې يې راپورته کړې پـه رڼـا کې يې ونيوې هغې ته يې وويل:

اغلې مرستيالې! که له کاره وزګاره يې غواړم يو څو خبرې درسره وکړم.

- مهرباني
- زه د نوې دندې مبارکي په ځنګ کې غواړم څو خبرې درته وکړم، په دې دنده ستا له راتګ مخکې زما ورور کار کاوو.
- ښه! ته د سليم خور يې؟
- هو زه د سليم خور يم، موږ ستا په راتګ ټکـان وخـوړ، سـتا پـه مقـرري حيران شو، چې شاپور يو ناڅاپه ولې داسې بېړنۍ پرېکړه وکړه.

رڼا چې د مليحې بې بنسټه خبرې واورېدې ورته ويې ويل: خورې! ته ماتـه روحـي ناروغه ښکارې.

- ولې؟
- ستا دا خبرې ما پورې څه اړه لري، چې له مايې پوښتې؟ ورشه له رئـيس يې پوښتنه وکړه، هغه مسؤل کس ده، هغه به درته ځواب ووايي.
- زه روحي ناروغه نه يم، له خپلو خبرو سره پام کوه، دا مه هېروه، چې د حقوقو د پوهنځي د اخيري کال له يوې محصـلې سره خـبرې کـوې، زه يوه حقوق پوه يم سږ کال فارغېږم او پـه دې ښـه پـوهېږم چـې سـتونزه چيرې ده او له چا پوښتنه وکړم .

رڼا له تعجب ډکه خندا وکړه، ورته ويـې ويـل: تـه فـارغيږې اوکـه پوهنتـون درنـه فارغيږي؟

- اغلې مرستيالې! هيله کووم له خبرو سره دې پام کوه.

رڼا د دفتر کارونو خورا سترې کړې وه، د ډېرو خبرو سبکه يې په ځان کې نه ليده، په تونده لهجه يې وويل: نو ته د کوم حق له مخې دا خبرې ماته کوي او په دې اړه زما مسؤليت څه دی؟

- زه مليحه نومېږم، د شاپور کوژدن يم، زه حق لرم چې د هغه کړنې وڅارم او بايد پوه شم، چې هغه څه کوي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

- ښه! نو دا له ما پورې کومه اړه لري او زه څه خدمت کولی شم؟
- زه ستا په اړه تشویش لرم.
- د څه تشویش؟
- نن سبا ډېرې مېرمنې د دندې د اشغال لپاره ډېر داسې څه کوي، چې لـه انسانیته وتلي وي.
- مطلب؟
- ځینې بې عفته نجونې د څوکۍ د لاسته راوړلـو لپـاره خپـل عـزت هـم پلوري، موږ په دې اړه اندیښنه لرو، چې شاپور ستا په اړه ولې داسې غیر معقول او له احساساتو ډکه پرېکړه وکړه؟
- نو ته زما په اړه هم داسې فکر کوې؟

ملیحې د هو په دود سر وخوځاوه؛ خو مخکې له دې چې په خوله هو ووایې، د رڼا د مېز په سر لیف ټاپ کمپیوټر یې په کېږی ونیښت؛ سترګې پـرې تیـاره شـوې لـه چوکۍ وغورځېده.

د دفتر مامورین راغلل، شور او ځوګ جوړ شو.

له رڼا یې وپوښتل: دا ولې؟

- کله، چې قانون پوهه د جهل له خوبه را ویښه شي خپله درته وایـي چـې هغه ولې داسې شوه زه نوره د خبرو تاب نه لـرم جـذبات مـې دومـره پـه ځوښ راغلي چې نه پوهېږم څه ډول یې ساړه کړم.

د دفتر کارکونکو هم رڼا احساسوله چې خورا عصباني ده، نـورې یـې خـبرې ورسره اوږدې نه کړې، هغوی ملیحه په امبولانس کې واچوله، روغتون ته یې ورسوله.

رڼا هم په دفتر کې له لږ ځنډ پاتې کېدو وروسته خپل کـور تـه پـه دې اراده لاړه، چې نور دلته کار نه کوي.

د دفتر اداري مسؤل له ملیحې سره روغتون ته لاړ، د هغې له بستر کولو وروسته یې شاپور ته زنګ وکړ، ورته ویې ویل: هېواد روغتون ته کیدای شي یو ځل راشې؟

- ذاکره! خیر خو دی؟
- هو خیر دی ملیحه لږ خوږ ده.
- په څه شي خوږ ده، واضح خبره وکړه؟

(c) ketabton.com: The Digital Library

- هسې، چې دلته راشې درته وايم يې خو حالت يې د اندېښنې وړ نده.

شاپور په بيړه روغتون ته ځان ورساوه، ويې کتل، چې مليحه په بستر کې پرته ده، له بې هوښۍ را بيداره شوې وه، له هغې يې وپوښتل: مليحې! ولې، څه دربانـدې وشو؟

- که دا پوښتنه دې له نوې مرستيالې! وپوښتې ښه به وي.

شاپور اداري مدير ته مخ ور واړاؤ، ورته ويې ويل: ذاکره! څه خبره ده؟

- رئيس صيب! د مليحې له رڼا سره شخړه راغلې وه، نه پوهېږم چې مليحې ولې او په څه خبره رڼا دومره احساساتي کړې وه، چې مليحه په ليف ټاف ويښتلې.
- رڼا څه شوه؟
- هغه کور ته لاړه.

شاپور دستې جيب ته لاس کړ، هغې ته يې زنګ وکړ ورته ويې ويل: رڼا! ما لـه تـا داسې هيله نه درلوده، تاسې خو د خپلو خلکو او هېـواد د خـدمت لـوېې دعـوې کولې، هغه دعوې دې همدا وې، چې يو نسان دې د مرګ تر کومې ورساؤه؟

رڼا: ځوک چې زما عزت ته په بده سترګه وګوري؛ زه پرته له دې چې فکر وکړم هـر څه کولی شم حتا له هغه ژوند هم اخيستی شم.

شاپور حيران شو ويې ويل: زه پوه نه شوم؟

- له خپلې مېرمنې دې وپوښته.
- عجيبه ده هغه وايي له مرستالې دې وپوښته او ته وايې، چې لـه مېرمنـې دې وپوښته، زه خو ليونی کېږم دلته ځوک شته، چې په حقيقت مې پوه کړئ؟
- زه دې پوهووم؛ مېرمن دې راغله، ماته يې وويل: ستا پر ځـای زمـا ورور کار کاؤه، خو تا زما مېړه اړولی، د هغه ذهن دې ورخراب کړی، تا ځـان فروشي کړې. له دې خبرو سره زه هم په ځان پوه نشـوم دا ښـه وه، چـې ليف ټاف ته مې پام شو او هغه دومره دروند نه ؤ، که له هغه لوی شی پـه لاس راغلی وای هم صرفه مې پرې نه کوله.

(c) ketabton.com: The Digital Library

شاپور ته د خپلې مېرمنې هغه بېګنۍ خبرې ور په ياد شوې،چې ويلې زه په رڼا پسې دفتر ته ورځم او په زوره يې له دفتر باسم ،نو ډاډه شو چې کوژدن يې ضد کړی، د رڼا د ناراحته کېدو لپاره قصدي ورغلې او هغې ته يې سوې سپورې ويلې دي، د ده او د رڼا شخصيت يې داغمن کړی، ټليفون يې پرې کړ، پـه احساسـاتو کـې يـې د مليحې تر چپرکټه ځان ورساؤ.

هغې ته يې وويل: ته په کوم حق زما دفتر ته تللې وې، تا په کوم حق د رڼا سپکاوی کړی؟

- **واه د مرستيالې خو ډېر طرفداری کوې، زه يې د مرګ تر کومې ورسـولم او ته يې اوس هم ملا تړې، ستاسې تر منځ خامخا يو څه شته چې ما شک کولو ته اړه کوي.**
- **د سر له دې ضربې، چې مړه وای ښه به وه، ته تل پـه خپـل نـاولي فکـر باندې ځان او ماته ځور راکوی، ته تر هر څه لومړی د فکر مينځلو ته اړتيا لرې، ته ليونۍ يې؛ ستا له لاسه زما ژوند تنګ شوی، ساه مې درېږي.**
- **هو ساه خو به دې له ماسره خود درېږي، ته ملامته نه يې ساعت دې تېـر ده.**

شاپور يې په خبره سور او شين واوښت له قهرجنې څېرې سره په بستر ورښکته شـو، په دواړو لاسو يې مليحه په مرۍ کې ونيوله، ورته ويې ويل: ستا له تهمتونو نـور پـه تنګ شوی يم، بس ده نوره ډېره شوه، رڼا خو ښـه وه، د ژونـد دوبـاره موقـع يـې درکړه، زه دې وژنم.

په دې وخت کې ذاکر راغی شاپور يې له لاسه ونيو لرې يې ترې بېوست د هغـه لـه بوولو وروسته ذاکر د ډاکترانو خونې ته ورغی ډاکترانو درمل ورته وليکل او بيا يـې هغه ته د مليحې د خاريجولو سپارښتنه وکړه؛ ذاکر، مليحې ته ټيکسي ونيوله د هغې کورته يې ولېږدوله.

سهار له رسمياتو سره سم شاپور دفتر ته ورسېد، دفتري کارونه يې پيل شـول؛ خـو هغه د رڼا دفتري خونه د نظر لاندې نيولې وه، چې هغه به کله کـار تـه راځـي، لـه رسمياتو يو ساعت تېر شو، خو رڼا مالومه نه شوه.

(c) ketabton.com: The Digital Library

له خپل ټليفون څخه يې هغې ته زنګ وواهه خو هغې د سور بټن پــه کېکــاږلو سره ټليفون پرې کړ، وروسته يې د دفتر له ټليفونه له هغې سره اړيکه ټينګه کړه.

رڼا دې شاپور دې دفتر شمېره ونه پېژانده، زنګ يې واخيست شاپور ورته وويل:

اغلې! ته خو په دفتر کې نه يې، خير خو دی؟

- **هو خير ده.**
- **ايا ستا د نه راتګ لامل پوښتلای شم؟**
- **بس ستاسو له دفتر سره مې کار پرېښود.**
- **ولې؟**
- **بس خوښه مې نه شوه.**
- **اغلې مرستيالې! کومه بې ادبي چې ستا په مخ کې زما کوژدن کړې د هغې سزا خو دې خپله ورکړه، له هغه په ډېره سزا شـايد تاسـې هـم رواداره نـه شئ، پاتې شوه د دفتر خبره، ته بايد دومره کمزورې نه شې، چې د يــوه غير مسؤل کس په خبره دفتر پرېږدې.**
- **ته ماته د همت راکولو درس مه راکوه، همت خلک له مـا زده کــوي، زه دومره د کمزوري هوډ والا نه يم چې د يو چا له خبرو دومره اغېزمنــه شــم چې دفتر پرېږدم.**
- **نو بيا ستونزه چېرې ده، ولې نه راځې؟**

خو نه راځم په دې کې د چا څه کار

شاپور نه غوښتل د رڼا په څېر يوه تکړه کارکوونکې له لاسه ورکړي په نرمه لهجه يــې وويل: اغلې رڼا! زه غواړم تا پوه کړم، چې د هغې مداخله زما په ناخبري او د دفتر د اصولو خلاف په خودسري ډول شوې، زه ډېر ناوخته پرې خبر شوم، خو ډاډ درکوم چې بيا به نه تکرارېږي او که بيا هم له دفتره خفه يې زه رسماً درنه بښنه غواړم.

- **سمه ده، ښښې ته اړتيا نه شته يوازې دومره غواړم، چې پرونــی پېښــه بيــا تکرار نشي.**
- **ژمنه ده بيا به نه تکرارېږي.**
- **نن ډېره فکري ستړې يم سبا درځم؛ په همــدې خــبرې سره رڼـا د شــاپور ټليفون پرې کړ.**

(c) ketabton.com: The Digital Library

رڼا پرېکړه وکړه، چې سبا باید دفتر ته لاړه شي؛ نو سم دستي یې اداري مسؤل ته زنګ وواهه ورته ویې ویل:
سبا ټول کارکوونکو ته خبر ورکړه، چې نهه بجې جلسه لرو، څوک ناوخته رانشي-؛
هغـــه ښـــه صـــیب! وویـــل نـــور یـــې خـــبرې پـــرې کـــړې.
ټوله شپه رڼا د دفتر د تنظیم لپاره فکر وکړ بریالۍ نقشه یې جوړه کړه او په سبا د یوه پراخه پلان سره دفتر ته ورسېده، نهه بجې رسماً غونډه پیل شوه؛ رڼا غونډې ته د خپلې پالیسي د تطبیق وینا پیل کړه هغوی ته یې وویل:
ورونو او خویندو!:
زموږ دفتر له دې وروسته د قبایلو هوټل ندي، چې تګ راتګ پکې د خلکو په خوښه وي.
دلته رسمیات اته بجې پیل او تر څلورو بجو دوام کوي، د یوې دقیقې ناوخته راتلو هم، چې منونکی دلیل نه وي راته د زغم ندی؛ جدي کار ته اړتیا ده، زه د تنخوا په بدل کې کار غواړم؛ که یې څوک نشي کولی همدا نن د استعفی لیک راوسپاري چې په بدل کې یې بل د کار سړی وګمارم کنه کار غواړم او د دفتر د پالیسي خلاف دې رانه څوک د مرستې تمه نه کوي. مننه!
جلسه ختمه شوه.
خو رڼا تر څلورو بجو د دفتر په کارونو کې خورا بوخته وه، له څلورو بجـو وروسـته چې رسمیات ختم شول موټروان ته یې وویل:
موټر چمتو کړه زه نوره کورته ځم، رڼا موټر کې کېناستله د کور په لور یـې حرکـت پیل کړ له لږ مزل وروسته یې د سړک په خوا کې یوه ډله خلک ولیـدل، چـې لـه یوې پېښې (حادیثې) راتاؤ دي، د دوی په منځ کې یـې پـه یـوه مېـرمن سـترګې ولګېدې، چې له ویره سرشکوي او خپل مخ په څپېړو وهي، د مېرمنې په خوا کـې یوه ماشومه هم ولاړه ده، رڼا چې د دوی نندارہ ولیده موټروان ته یې وویل:
وروره! موټر ودروه، دلته خامخا کومه پېښه شوې د خلکو په منځ کې هغه مېرمن ډېر بد حال کوي زه ورښکته کېږم؛ خامخا څه ستونزه ده، زه بایـد د دوی پـه سـتونزه ځان پوه کړم.

(c) ketabton.com: The Digital Library

رڼا ژر له موټره ښکته شوه، د ډله خلکو په منځ کې یې مېرمنې ته ځان ورساوه، هغې ته یې وویل:

مورې! څه خبره ده؟ ولې داسې بدې ورځې کوې؟ هغې په کوکو او چیغو په رڼا کې هیله مندې سترګې ونیوې، رڼا ته یې په بهانده اوښکو او ژړه غونې اواز وویل:

لورې! زه خو تبا شوم، د ځګر ټوټه رانه بېله شوه، په لسم ټولګي کې مې یوه لورکۍ وه، درې ورځې مخکې د ښونځي په لاره د را رخصتېدو په مهال وتښتول شوه، دا دی اوس یې مړی په یوه دښته کې پیدا شوی، خلکو یې مړی تر روغتونه رسولي، له روغتونه زنګ وشو چې مور د طب عدلي ازموینو، وروسته مړی در وړو.

زه کونډه یم له خدای ج پرته نور څوك نه لرم، هیڅوك مې د غم خوړلو نه شته، زه ډېره مظلومه یم، د چا ډار او وېره نه رانه کېږي؛ ځکه خو داسې راسره کېږي.

- د مورکۍ بدو ورځو، خوارې برخې او ویر خورا اغېزمنه کړه، خپلې اوښکې یې هم لکه د باران څاڅکي په ګریوان کې راغلې

د بورې مورکۍ په خوا کې کېناسته، سپین دوسمال یې له دسکوله را وکیښ اوښکې یې پرې پاکې کړې بیا یې هغې ته مخ ور واړاوه له هغې یې وپوښتل لور دې یوازې وه، چې له مکتبه راتله؟ هغې ځواب ورکړ: نه یوازې نه وه، په څنګ کې یې ماشومې لور ته ګوتې ونیوې ورته ویې ویل:

دغه لور مې هم ورسره وه؛ رڼا هغه ځان ته نږدې کړه، په غېږ کې یې ونیوله، ورته ویې ویل:

څنګه چل ؤ شهزادګۍ ته یې راته ویلی شې، چې څه کیسه وه؟ هغې ځواب ورکړ: مور دواړه یو ځای را روانې ؤ، ناڅاپه یو د تورو ښیښو موټر راته ودرېد دوه کسان راښکته شول، وسله هم ورسره وه زما له خور یې لاسونه تاؤ کړل دوهم کس په خوله لاس ورکېښود، موټر ته یې واچوله هغې ډېره هڅه وکړه، چې چغې ووهي ځان خلاص کړي؛ خو برمته کوونکو کلکه نیولې وه؛ خوله یې وربنده وه. کسانو اوربزونه وهلي وو د خور په پورته کېدو کې مې، د یوه کس څېره ولیده خو ومې نه پېژانده.

رڼا ماشومه نوره هم سینې ته نږدې کړه؛ په مخ یې ښکل کړه ورته ویې ویل: که هغه کس ووینې، وبه یې پېژنې؟

هغې په ماشومانه انداز وویل: هو پېژنم یې.

(c) ketabton.com: The Digital Library

رڼا سمدلاسه د اړوندې حوزې امير ته زنګ وکړ د پېښې تفصيل يې ترې وغوښت، خو د حوزې امير له پېښې ناخبري وښوده ورته يې ويل: ته چې کومه پېښه يادوې، دلته نده واقع شوې او که شوې هم وي نو موږ ته يې په اړه چا راپور نه دی راکړی.
خو رڼا يې په لنډ ځواب او د ځان خلاصولو په دې پلمه په غوصه شوه ورتـه ويـې ويل:
داسې څنګه کېدای شي، چې تاسې د يوې پېغلې زده کوونکې له تښتولو او بيا وژلو ناخبره ياست؟ حال دا چې دا پېښه ستاسې له حوزې سره نږدې شوې وه.

- رڼا جانې! موږ څه ډول خبر شو، موږ ته په دې اړه چا عريضه نده کـړې، چې پلټنه مو کړې وای.
- که څوک تاسې ته عريضه ونه کړي بيا تاسې کوم اجرات نه کـوئ؟ تاسـې کوم مسؤليت نه احساس کوئ؟ تاسې د هغه چا په فکر کې نه ياست، چې د هغوی له برکته تاسې د معاشاتو او امتيازاتو څښتن ياست؟

د حوزې امير چې د رڼا خبرو ته ځواب نه درلود ټليفون پرې کړ.
رڼا د وژل شوې زده کوونکې خور له ځان سره واخيسته، تر څو يې د حـوزې اميـر ته بوځي او ورته ووايي، چې دغه ماشومه د تښتونکو له ډلې يو کس پېژني، تاسـې بايد پلټنې پيل کړئ. هغې د دې موخې د تر لاسه کولو لپاره د حـوزې دروازې تـه ورسېده، دوه ساتونکي د دروازې مخې ته ولاړ وو، د رڼا موټر دروازې ته ورنـږدې شو د يوه سرتېري په ليدو ماشومې په موټر کې چغې کړې، ويې ويل:
هغه کس چې زما خور يې موټر ته پورته کړه دغه سرتېری وو، هلته په عادي جـامو کې ؤ، اوس يې دريشي کړې، رڼا د ماشومې په خوله لاس کېښود ورته ويې ويل:
غږ له خولې ونه باسې، نه داسې ووايې، چې دا سرتېری پېژنم، زه ژمنه کـوم چـې ستا د خور قاتل به برملا کوم او هغه ته به سزا ورکوم، خو اړينه ده، چې خوله چـپ ونيسې، تر څو دوی شک وانه خلي. رڼا د ماشـومې پـه سرلاس راکـش کـړ د هغـې سترګو ته يې په ځير ،ځير وکتل ورته ويې ويل:
ته همدلته کښينه، زه ورښکته کېږم تر څو له دوی سره وغږېږم؛ ماشومې د هـو پـه دود سر وخوځاؤه، رڼا له موټره ښکته شوه، هغـې لاڅـو ګامـه نـه ؤ اخيسـتي چـې کوچنۍ ماشومې يې هم تر شاه قدمونه تعقيـب کـړل. رڼـا د هغـې د قـدمونو ترپـا

(c) ketabton.com: The Digital Library

واورېده، له ګوتې ونيول شوه په شاه يې راوکتل په ماشومې يې نظر ولګېده د هغې غږ يې واورېد، ورته ويې ويل:

زه هم درسره ځم، رڼا ماشومې ته ور ټيټه شوه هغې ته يې په غوږ کې وويل: راسره لاړه شه خو پام دې وي، چې کوم ليونتوب ونه کړې او غږ دې له خولې راونه باسې.

د حوزې په دروازه کې ولاړ سرتېري، چې په ماشومې سترګې ولګېدې، ژر يې له غاړې په تاؤ ګولي بند کې خوله او پوزه پټه کړه، رڼا هم نوموړی سرتېری وليد، چې د ماشومې په ليدو يې د څېرې پټولو هڅه وکړه، سرتېرو ته په رسېدو رڼا ځان وروپېژاند او له اميرسره د ليدو غوښتنه يې ځينې وکړه. مخ پټي سرتېري ورته وويل: دلته منتظر شئ؛ زه امير صيب ستاسې له راتګه خبروم، هغه د امير خواته لاړه رڼا يوې ګوښې ته کېناستله، پاتې سرتېري له رڼا پوښتنه وکړه:

خورکۍ! خير خو ؤ، څنګه راغلي ياست؟

- خير چيرته دی وروره! درې ورځې وړاندې د دې خوارکۍ ماشومې بله خور، چې د لسم ټولګي زده کوونکې وه وتښتول شوه، نن يې جسد پيداشوی اوس د څېرنو لپاره په روغتون کې ده، بيا يې مخ بل طرف ته واړاؤ، ويې ويل:

د حوزې په سل متري کې دومره لوی جرم ترسره کېږي، خو تاسې يې مخه نه نيسئ، مخنيوی خو لا لويه خبره ده له پېښې خبر هم نه ياست، له دې مالومېږي، چې تاسې هم ورسره شريک يی.

سرتېري يې خبرې واورېدې، ترخه مسکا يې وکړه، رڼا ته يې وويل:

خورې! ته په حقه يې ما دې خبرې واورېدې، خو زما د لاس ګوتو ته وګوره وينې، چې د يوه لاس ګوتې هم يو شان نه وي؛ مورِ دا منو چې زموږ لمن هم له بدو خلکو خالي نده ده، خو دا په دې مانا هم ده، چې ټول بد خلک يو، د ځينو په کړنو په ټولو پوليسو همدا تور پورې کول به، له انصافه لرې وي.

- زه درسره سل په سلو کې موافقه يم، جرم فردي عمل دی، هغه که په هره طبقه کې وي او په دې اعتراف کوم، چې په ټولو يې اطلاق انصاف نه دی.

سرتېری د رڼا لور ته نږدې شو، هغې ته ويې ويل:

(c) ketabton.com: The Digital Library

خورې! زه دې درک کوم، له خبرو دې څرګندېږي، چې یوه خواخوږې ښځه یې، له دې ورېږې بې کسه ماشومې سره دې همدردي خوند راکړ؛ موږ په خپله ټولنه کې داسې کم خلک لرو، چې له تمې پرته او د خپل ایماني مسؤلیت له مخې یو نیک کار تر سره کړي، په ټولنه کې د ستا په شان د خلکو ډېر کمی احساسوو، راته ښکاري چې ته یوه ایماندازه خبریاله یې. زه ستاسې ته د پېښې په اړه له یوه رازه پرده پورته کوم، خو شرط به دا وي، چې راز به راز وي.

رڼا له خپله ځایه پاڅېده، د سرتېري په لور یې څو ارام قدمونه واخیستل، هغه ته یې په ځیر ځیر وکتل ویې ویل: زه ژمنه کوم، چې ستا خبرې به له ماسره محرمې وي، یوازې که یې اړتیا شوه نو ستا په اجازه به یې په محکمه کې څرګندې کړم.

- سمه ده زه درسره موافق یم، که محکمه کې اړتیا شوه نو زه او زما د راز ملګري حاضر دي، چې خپله شاهدي ووایي؛ ځکه چې موږ دلته وجداناً نارامه یو.
- راځه موټر کې کښېنو که هغه بل سرتېرى راشي بیا موږ خبرې نه شو کولی، هغه د رڼا خبره ومنله په موټر کې د کښېناستلو نه، وروسته سرتېري وویل:

امیر صیب اوس هم دننه د شرابو محفل جوړ کړی، هغه سرتېرى چې ور ننووت د پرې ملګرى یې دی.

هغه زده کوونکې نجلۍ، چې ته یې یادوې ما په خپلو سترګو ولیده، چې د امیرصیب کسانو موټر ته پورته کړه د هغې چغې مې اوس هم په مغزو کې انګازې کوي، سترګو ته مې درېږي، خو دوی هیڅ زړه سوی پرې ونه کړ. هغه یې وتښتوله. دوی د میلمستون په نوم ځانګړی ځای لري، هلته نجونې وړي بیا د راز د نه افشا لپاره له اختطاف شوې کس ژوند اخلي؛ هغه خبرې اوږدې کړې، رڼا یې خبرې له ثبت سره یو ځای په غور اورېدې، هغه وویل: همداسې بې ضمیره خلک د نظامي یونیفورم څخه ناسمه ګټه اخلي، خپلې ناولې موخې پرې خړوبوي، رنګه هم د ټولو هم مسلکه بده وي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

سرتېري غوښتل نورې خبرې هم وکړي؛ خو هغه بل سرتېري له لرې پرې راغږ کـړ؛ راشه امير صيب دې غواړي، دغې مېرمنې ته ووايه چې امير صـيب ميټينـګ لـري اوس وخت نه لري بل وخت راشئ.

رڼا يې په غبرګون کې سر وخوځآوه، په خوا کې له خواخـوږي سرتېـري يـې مننـه وکړه، هغه ته يې هم د تلو اجازه ورکړه.

رڼا نوره د هغه روغتون په طرف روانه شوه، چې د پېغلې زده کـوونکې جسـد پکـې ايښی وو.

له لنډ مزل وروسته هلته ورسېده، له ډاکترانو يې د هغوی د پلټنو له مخې د هغې د وژنې لامل پوښتنې پيل کړې.

هغوی وويل: په زده کوونکې جنسي تېری شوی، له هغه وروسته وژل شوې، د دې خبرو په اورېدو رڼا نوره هم غمجنه شوه؛ د حوزې له امیـر نـه يـې د غـچ اخيسـتو ځواك په وجود کې په څپو شو.

سترې ستومانه د شپې اته بجې د کور په لور روانه شوه په لاره کې يې لومړی ماشومه خپلې کورنۍ ته وسپارله، وروسته يې ځان خپل کور ته ورساوه.

مخکې له دې چې د خوب کوټې تـه لاړه شي مـور تـه ورغلـه، هغـې لـومړی ښـه وښکنځله بيا يې ورته وويل:

دا وخت دی چې ته راځې؟ ته دا توره شپه وګوره او ستا راتګ وګوره. ته دا شرايـط نه وينې، چې هره ورځ له خلکو سره څه کېږي؟ تبنـتول، وژل او بـې عزتـه کـول زموږ د ټولنې معمول ندي او که ځواب دې هو وي نو ولې دومره ناوخته راځې؟

په رڼا لا هم د خفګان وزرې غوړېدلې وې، نرمه مسکا يې وکړه، ويې ويل:

مورې!

ستا دعاوې ما ته فولادي ديوال غوندې دي، له ماسره ستا دعاوې دي، هيڅ څوک به ماته زيان ونه رسوي، خپل دسمال يې د مور په مخ راکش کړ بيا يې مـاچ کـړه، ورته يې وويل:

سبا ته يو لوي کار کوم، يو لوی اقدام کوم په يوه خطرناکه سره کرښه پښه ږدم، خو مورې! ته دعا راته وکړه چې په دې کار کې بريالۍ شم.

(c) ketabton.com: The Digital Library

- د څه شي لوی کار؟ څه ډول سره کرښه لورې!؟ ته څه کول غواړې؟ د کوم ګواښ سره بیا ځان مخامخ کوې؟. رڼا لنډه مسکا وکړه ویې وویل:
مورې! هیڅ داسې کار نه کوم، چې ګواښونده وي، خو په هر واړه او لوی کار کې ستا دعاوې زما لپاره د بریا دروازې پرانیزي. مور یې د خبرې اورېدو سره سم لاسونه لپه کړل، رڼا ته یې په دعاؤ پیل وکړ ویې ویل:
لورې! خدای دې لکه ابراهیم ع په اور او اوبو کې وساته؛ خدای ج دې لکه یونس ع د ماهي په ګېډه کې له خطره وژغوره، خدای دې بری درکړي، خدای دې د هر مظلوم د مظلومیت اواز کړه، خدای ج دې د هر خاین په وړاندې له ملت نه، د دفاع په خاطر لکه سپر وګرځوه.
زما دعاوې له تاسره دي لورې!.
رڼا د مور په هره خبره لکه بیټرۍ چارچ کېده، انرژي یې اخیسته، همت یې پیداکاؤه، هغه زړه نازړه توب یې له منځه لاړ، چې سبا به د یوه قدرت مند واسطه دار حکومتي مامور د خیانت د ښکاره کولو په وړاندې د راپور له جوړولو منع کوله.
رڼا له موره رخصت واخیست، په خپله خونه کې یې د راپور په جوړولو پیل وکړ؛ ټوله شپه یې د هر اړخیز راپور په جوړولو تېره کړه او بلاخره یو بریالی راپور یې چمتو کړ.
سهار شو، د دوهمې حوزې امیر له شاتو، پنیر، هګیو او شیدو ډک دسترخوان سره د سهار ناشتې ته ناست ؤ، چې تلویزون کې خبرونه پیل شول.
د خبرونو سرټکو ته غوږ شو.
ناڅاپه یې د ټلوېزون په سکرین پر خپل تصویر سترګې ولګېدې. ویاند وویل: په سیمه کې د تښتونې او ډار اچونې پېښې زیاتې شوې دي، چې خلک یې په تشویش کې اچولي؛ نن د هغې تښتول شوې او بیا وژل شوې زده کوونکې ځرک ولګېده، چې درې ورځې وړاندې د مکتب په لاره نادرکه شوې وه. د ځواني مرګې زده کوونکې په اړه د افغان رسنیز دفتر مرستیالې رڼا داسې اسناد او شواهد موندلي، چې د تښتول شوې نجلۍ په تښتولو کې د دوهمې حوزې امر لاس درلود. د طب عدلي ازموینو وښوده، چې لومړی پر نجلۍ جنسي تېری شوی او بیا وروسته وژل شوې. د دې خبرې په اورېدو، امیر ټکان وخوړ احساساتي شو، په لاس کې ریموټ

(c) ketabton.com: The Digital Library

يې په څمکه وويشت، جيب ته يې لاس کړ ټليفون يې راوښکه؛ رڼا ته يې زنګ وواهه، ورته ويې ويل:

اغلې رڼا! دا زه دې تلويزون په شيشه څه ګورم؟ تا د کومې عقدې له مخې دا کار کړی؟ تا زما په وړاندې په کوم جرئت دومره لويه دسيسه جوړه کړې ده؟ ته مانه پېژنې، چې په ارګ کې مې ورور د رئيس جمهور ارشد مشاور دی، زه دلته په خپل زور راغلی يم، وزير داخله هم زما دنده نشي څنډولی، زما له زور او زر نه، نا خبره زما سره سر وهې، تا په دې کار سره د اور سره لوبه پيل کړه؛ زه درسره ژمنه کوم چې د دې کار سزا به درکوم، ته ما نه پېژنې، کمرې او مايکونه به دې سر ته کېږدم، زه درته خبر داری درکوم، چې دغه سودا به درته ډېره قيمته پرېوځي.

رڼا د حوزې د امير په خبرو نرۍ مسکا وکړه ورته ويې ويل: دا سمه ده چې ته زورور يې تښتونه، وژنه او د عزت لوټونه ستا دنده ده او په دې خبرو سره دې زه نوره هم ډاډه کړم، چې ما کومه تېروتنه نده کړې، مجرم مې په ريښتوني ډول پېژندلی، ما سمه لاره غوره کړې دا چې ته ما په مرګ ګواښې، زه له دې خبرو نه ډارېږم؛ ځکه چې زما ژوند ستا په لاس کې نه دی، زما د ژوند پرېکړه بل څوک کوي، ترڅو چې هغه زما په اړه د مرګ پرېکړه ونه کړي زما يوه ويښته هم څوک نشي زيان منولی، ياد لره، چې ما په دغسې اخطارو نه شې ډارولی او نه داسې اخطارونه زما لپاره نوي دي، چې ټکنۍ مې کړي، زه ورسره عادي شوې يم.

- په تمه اوسه، زه د اخطار د تکرارولو عادت نه لرم او ډاډه شه، چې زه په دې اړ چپ نه پاتې کېږم. هغه نور ټليفون پرې کړ؛ رڼا هم سوړ اسويلی وويست له ځان سره يې وويل: اخخخ هېواده کوم ټپ دې وګنډم؟ کومه بدبختي دې وژاړم، کومې نيمګړتيا ته دې وځوربږم؟ چيرته، چې خودسري وي هلته مسوؤلانه دنده څومره ستونزمنه وي، بس خدای ج دې جوړ کړه هېواده. رڼا په دې فکرونو کې ډوبه وه، چې د دروازې ټک، ټک يې د سوچونو لړۍ پرې کړه؛ د دروازې ساتونکی يې راننووت، ورته ويې ويل:

د ملي امنيت کسان راغلي دي، له تاسره ګوري. هغې ځواب ورکړ: ورته ووايه دننه راشئ.

(c) ketabton.com: The Digital Library

هغوی دې رڼا دفتر ته ور ننه وتل ، د رڼا په دفتر کې د هغې مخې تـه کېناسـتل، و یې ویل:

موږ ستا د سهارني راپور جزیات غواړو؟

رڼا دواړه له نظر تېر کړل، له وني دنګ ښایسته رنګي کس تـه یـې وکتـل ګـرد مـخ اوږدې پوزې او شنو څرڅو سترګو یې جلا جذابیت درلود، ورته ویې ویل: زه به له اسنادو سره یو ځای جزیات درکړم؛ خو دا څه کوئ؟

د پټې دندې پولیس وویل:

که اسناد د باور وړ وي، موږ کولی شو د حوزې امیر ونیسو، عدلي او قضایې ارګانونو ته یې وسپارو.

- خو هغه لویې، لویې خبرې کوي، وایي چې ارګ مې خپـل دی، وزیـر داخله مې هم نه شي لرې کولی.
- اغلې رڼا! زه هم ستا غوندې د دې خاورې زیمه وار بچی یم؛ زه د چا زور او زر ته نه تسلیمېږم، ماته د قانون پـه وړانـدې زورور هـیڅ دي، اوس د زور او ټوپک وخت په ختمیدو دی، دلته قانون دی له قانونـه هیڅـوک لوړ نه دي.

رڼا چې له ونې د دنګ سړي خبرې واورېدې، په سـترګو کـې یـې د هیلـه منـدي اوښکې را بیدارې شوې، د خوښي اوښـکې یـې پـه ګـلابي غـومبرو لارې وکـړې، اوښکې یې پاکې کړې، اسناد یې ورته وښودل، ثبت شوی غږ یې هم ورته وسپاره د وژل شوې زده کوونکې، ماشومه خور یې هم ورته راوغوښـته، هغـې هـم شـاهدي ورکړه، چې د حوزې د امیر یو ساتونکي یې د خور په تښتولو کې لاس درلود، چې هغې حوزې ته له راتلو وروسته هغه پېژندلی وو.

د پټو دندو پولسو ته اسناد د دې وړ شول، چې د حوزې امیر ونیسي؛ خپل اجرایـه ځواکونه یې راوغوښتل، حوزه یې محاصره کړه امیر صیب زلمی یې له خپلې ډلګۍ سره یو ځای موټرو ته پورته کړل.

دا صحنه د افغان رسنیز مرکز یوه خبریال ثبت کړه، ماښام بیا د رڼا په اتلولي د امیر زلمي د نیولو او بندي کولو خبر خپور شو.

(c) ketabton.com: The Digital Library

شاپور، چې ډېر به په خپل دفتر کې نه وو، زياتره وخت په خپل تجارت بوخت وو؛ ماښام په اطاق کې ناست وه، د شنه چاى پياله يې هم تر څنګ وه، ټلوېزون ته يې کتل، چې د رڼا خبر خپور شو.

هغه خبر، چې د يوې حوزې امير يې له کبله د زندان تر بريده ورساؤه.

هغه مسکى شو، له ځان سره يې وويل: رڼا! درباندې وياړم، ته هغه څه کوې چې زما خوښېږي، ته مې ځکه خوښه يې، چې تل زما د زړه کارونه کوې. ټليفون يې راواخيست، رڼا ته يې زنګ وواهه؛ هغې ته يې د سلام ويلو وروسته وويل: دا هېواد ډېر کار ته اړتيا لري، ډېرو قربانيو ته اړتيا لري، چې دغه قربانيو ته هر څوک بدبختانه، چمتو نه دي. که موږ د ګوتو په شمېر ستا غوندې څو رڼاګانې ولرو؛ نو د هېواد دا تيارې به له منځه لاړې شي، ظلم به پاى ومومي، د چا حق به تر پښو لاندې نشي، څوک به جرئت ونه کړي، چې له قانون نه، سرغړونه وکړي.

رڼا چې د شاپور له خولې خپل داسې مسلسل صفت واورېده حيرانه شوه، ويې ويل: دا دومره صفت د څه لپاره؟

- رڼا ستا راپور مې واورېد، تا نن ډېر لوى کار ترسره کړى، نن دې د يوې مظلومې پېغلې د معصومو وينو غم وخوړ؛ د هغې غچ دې واخيست، د هغې روح دې ارام کړ، هغې ته دې عدالت وغوښت، له دې کار سره دې د څومره نورو کسانو ژوند ته ګواښ محوه کړ. د هغې د بورې مور د دروند غم پيټى دې کم کړ؛ د هغې په سينه کې په بل اور باندې دې اوبه واچولې. اغلې رڼا! مننه، چې ته له موږ سره کار کوې.

رڼا يې په خبره وخندل، ورته ويې وويل: رئيس صيب! زه کار کوم تاسې پيسې راکوى؛ نو مننه دڅه لپاره؟

- ماته نور رئيس مه وايه، ته نوره د رسنيز دفتر مشره يې، زه دې له کاره راضي يم، زه هسې هم په تجارتي کارونو بوخت يم، دا مسؤليت نور تاته در سپارم ته، چې څه کوې خپلواکه يې نوره اړه نه يې په لوړو پرېکړو کې له ما مشوره وغواړې. ما رسنيز دفتر د همدې لپاره جوړ کړ، چې خلکو ته په همدې سپېڅلي مسلک کې ريښتونى خدمت وکړم، خو تر دې دمخه بريالى نه وم؛ ځکه زه په خپلو تجارتي چارو بوخت وم، نور به مې چې

(c) ketabton.com: The Digital Library

ددې کار لپاره ګمارل نو، هغوی به خپله شپه تېروله، هیڅ کس مې ستا غوندې مسؤلیت پذیره ونه مونده. ته زموږ دفتر ته خدای ج داسې یوه ډالی ورکړې، چې موږ یې له ډېر پخوا تمه درلوده.

- له زنګ سره دې لومړی وډاره شوم مال هسې نه، چې د راپور په لیدو را باندې په قهر شوی نه یې، خو ښه وو خبره سرچپه شوه تا زه لا تشویق کړم، ماته مو همت راکړ، زما حوصله مو را زیاته کړه، زه درنه خوښه شوم او زه درته ډاډ درکوم، چې زه به خلکو ته خبریالي وښیم، چې خبریال څوک دی، څه رسالت لري، څومره اغېزمن او ارزښمن دی.
- رښا جانې! له تا سره چې په ټلیفون په خبرو بوخت یم، یو بل مسلسل زنګ راځي، له تاسره بیا خبرې کوم، زه به دې ټلیفون ته ځواب ورکړم چې ولې دومره په عذاب دی، دا څوک دی او څه وایي؟ هغې په سمه ده ویلو سره اړیکه پرې کړه.

شاپور ټلیفون اوکې کړ، ورته وویل شول:

شاپورګیه! له ځانه دې لوی کارونه پیل کړي، سړی له خپلې بړستنې سره پښې غځوي ته نه پوهېږې، چې ماسره سر وهل سړی له سره خلاصوي، کوما ته یې بیایي او زیاتره وخت بې چاره د بې هوښي په حالت کې له خاورو لاندې کور ته ځي، دې دایمي خوب ته لکه، چې ستا هم اشتها شوې؟

شاپور، په حیرانتیا سره وویل: لطفاً ځان راوپېژنه؟

- د رئیس جمهور مشاور یم.
- نو زما یې څه چې مشاور یې او دا دومره غوصه په څه یې؟
- زما ورور ته مو دسیسه جوړه کړه، هغه مو زنداني کړ، هغه مو د تورو تمبو شاته وغورځاوه، هغه د ورځې په لس ګونو زره پیسې پیدا کولې، افغانۍ هم نه بلکې ډآلر، خو ستا د یوې خبریالې له لاسه مو دا هر څه له خولې ووتل. ورور! مې بندي شو خدای ج خبر، چې کله به خلاصېږي، زما شناخت هم کار نه کوي؛ ځکه رسنیو یې خبر خپور کړ، څوک راسره مرسته هم نه کوي.
- نو زه څه خدمت کولای شم، مشاور صیب!؟

(c) ketabton.com: The Digital Library

- زه پوهېږم، چې د راپور په جوړولو او خپرولو کې ستاسې د مرستيالې لاس ؤ، که هدايات ستاسې وي هم راته يې واضح کړئ او که هغې په خپل سر دا کار کړی وي، هم راته يې څرګنده کړئ؟

ځکه چې موږ وخت نه لرو،او نه نور خپلو هلکانو ته قناعت ورکولی شو

- هلکان دې غواړي څه وکړي؟
- هغه به داسې څه وکړي، چې ټولو خلکو ته به عبرت شي، خلک به پوه شي، چې له موږ سره ځان بندول څه مانا لري او پای يې څه وي.

د مشاور خبرو د شاپور احساسات راوپارول خوا و شا يې وکتل ريموټ يې را واخيست د ټلويزون اواز يې ټيټ کړ ويې ويل: مشاور صيب! زموږ په رسنيز دفتر کې رئيس، مرستيال، منشي او خبريال نشته ټول لکه د يو وجود په شان يو، راپور رښا خپور کړی، په رښا لاس پورته کول په ما لاس پورته کول دي او په ما لاس پورته کول د هر چا کار نه دی. هر غل، د ملت په ژوند لوبې کونکی، خائن، شراب خور د دې جرئت هم نه لري چې موږ ته پورته وګوري؛ ځکه هغه بې ضميره، بې ويجدانه، د يوې با شهامته، ايمان دارې، خدای پرستې او په هېواد ميينې خبرياله په وړاندې کله د کوم غبرګون جرئت لري؛ که دوهم ځل دې ټليفون وکړ، مشاوريت به دې سرته درته کېږدم، ما دې ټولې خبرې ثبت کړې، زه به دې يو لحاظ وکړم، چې رښا ته به يې نه ورکوم، کنه سبا به ټلويزون کې دربانده ګردی مېز جوړ کړي، ستا په تن کې به دا شته کالي هم درنه وباسي، له برووه خو دې د حوزې اميريت لاړ، ستا مشاوريت به هم له عزت سره يوه ځای درته په يوه غيران کړي.

مشاور ټليفون پرې کړ.

»»»»»»»»»»»»»»»

د مليحې خور هم د رښا د زړورتيا کيسه له ټلويزون، نه کتلې وه، د راپور له ليدو وروسته مليحې ته راغله، په خوا کې ورسره کېناسته، ورته ويې ويل: هغه رښا نه ده.

- کومه رښا!؟
- هغه، چې له تاسره يې جنګ کړی ؤ.
- ښه! نو:

(c) ketabton.com: The Digital Library

- هغې پرون د دوهمې حوزې امير چې زورواکی ۀ، د هيڅ چا پروا يې نه درلوده، په بندي خانې ننه باسه.
- ولې هغه کومه نظامې چارواکې ده، چې د حوزې امير بندي کوي؟
- نه، هغې د حوزې دې امير د فساد او انسان تښتونې راپور خپور کړ، شواهد يې هم موندلي ۀ، امنيه قومنداني اړه شوه، چې دې حوزې امير په دې شواهدو ونيسي.
- رښا په دې کارو څه غواړي ثابت کړي؟ هغه يوه شيشکه ده، هغه يوه روحي ناروغه ده، هغه يوه کوډګره ده، چې زما کوژدن يې هم د خپلو کوډو په تمثل کې راګير کړی دی، هغې په خپل راتګ سره زما له خاونده يوه نانځکه جوړه کړه، لومړی يې زما ورور له دندې پرې ګوښه کړ، وروسته يې زما په وړاندې سپين سترګي وکړه، زه يې بې عزته کړم ويې وهلم او ان تر روغتونه ورسېدم، خو مېړه مې په عوض د دې چې هغه ورټي او په دغه غير انساني کړنې سره هغه له دندې ګوښه کړي، زما د تمې خلاف يې د هغې ننګه وکړه، زه يې ورټلم، زه يې ملامته کړم، نور دا حالت نه شم زغملی، مور ته مې ووايه: زه له فراغته مخکې واده کوم؛ څکه هغه کوښښ کوي زما خاوند له ما خپل کړي، مور دې د شاپور له کورنۍ سره خبرې وکړي.
- خورې! ستا فراغت ته څلور مياشتې پاتې دي، لږ حوصله ولره، ته چې څه ډول فکرونه کوې دا هسې شيطان په ذهن کې دراچوي. دا زموږ د کورنۍ پرېکړه وه، چې واده به ستا له فراغته وروسته چمتو کوو، زه اوس څه ډول دوی ته قناعت ورکړم؟
- خورې! ته هغه څه نه ګورې، چې زه يې ګورم، ماته مې له پوهنتونه، ژوند غوره دی، يو سمستر له واده وروسته هم ويلی شم، خو که د شاپور په زړه کې يو ځل هغې شيشکې ځای ونيو بيا نو زما ژوند تبا کېږي، هر څه مې له لاسه ځي، زه نه پرېږدم، چې ژوند مې تبا شي.

د مليحې خور چې بله د خلاصون لاره نه درلوده د هو په دود يې سر وخوځاوه ويې ويل: سمه ده، زه به خپله هڅه وکړم.

(c) ketabton.com: The Digital Library

»»»»»»»»»»

شاپور ته د مشاور له زنګه نیم ساعت نه ؤ تېر شوی، چې ټلیفون شرنګار یې د غوړرو پردې یو ځل بیا په اهتزاز راوستې، د ټلیفون په سکرین یې ولیدل، چې مشاور بیا زنګ وهلی؛ شاپور د اوکې بټن په کېکاګلو سره په غصه ناکه لهجه، وویل:
مشاوره! ما درته وروستۍ خبرې کړې دی؛ نور دې د خبرو لپار څه نه لرم زه ستا له دې مقامه نه ډارېږم، لاس دې خلاص توره دې ازاده، ستا موقف تاته لوړ ښکاري، موږ ته د خدای ج له مقامه وروسته هیڅ هم لوړ نه ښکاري، خبر اوسه.
مشاور د شاپور د تمې خلاف لکه مړ شوی اور تودخه نه درلوده، ویې ویل:
ورروه! رڼا لیونی ده. ما د هغې په اړه مالومات واخیستل، هغه ځان د خلکو نماینده ګڼي، د خلکو په مینه کې دومره غرقه شوې چې د ځان په کیسه کې هم نده. زه له دې خبرې تېر یم، زما ثبت ورنه کړې، که ور دې کړ پرته له ځنډه به یې نشر کړې، زه درسره کار نه لرم؛ خو له دې پس دې له موږه هم تېره شي.
شاپور یې په خبره وخندل او بیا یې وویل:
ځه سمه ده مشاور صیب! نور یې ټلیفون پرې کړ.
رڼا د دفتر د کارونو د لا پیاوړتیا لپاره پرېکړه وکړه، چې په ولایتونو کې له خپلو ژورنالستانو سره ناسته وکړې او هغه سپارښتنې ورته وکړي، چې د ژورنالېزم د اوصولو په مراعتولو خپلې دندې پر مخ بوځي.
اداري مدیر ته یې د ناستې جوړولو سپارښتنه وکړه.
سبا سهار د دفتر په لور په هغه لاره برابره شوه، چې څو ورځې وړاندې د یوې بې وزلې کونډې زده کوونکې لور تښتول شوې او وژل شوې وه؛ د هغې کور ته په رسېدو سره یې موټروان ته وویل: ورروه! موټر ودروه.
هغه وویل: خیر خو دی اغلې رڼا!؟

- دلته د هغې کونډې مورکۍ پوښتنې ته ورځم، د چا چې څو ورځې وړاندې لور شهیده شوې وه. رڼا له موټر ښکته شوه په ګړندیو ګامونو یې د کونډې مورکۍ د کور په لاره لار لنډوله؛ شاته یې وکتل دوه کسان چې اوربوزونه یې وهلي ؤ له شاه ورپسې ؤ؛ رڼا لنډ وخت وروسته د هغې کونډې د کور دروازې ته ورسېده، خو په شا یې هم د سترګو له کونجو

(c) ketabton.com: The Digital Library

راکتل، تر څو د هغو کسانو په موخه پوه شي، چې له شاه ورپسې را روان دي. رڼا مخکې له دې، چې دروازه ټک، ټک کړي د ضربه يې مرميو نښه وګرځېده په دوړو کې پټه شوه لوړه تنه يې لکه برغنډ چنار پـه دروازه ور ولوېده، دروازه هم د رڼا په ور لوېدو خلاصه شوه، پـه کـور کـې کونـډه ميرمن چې په برنډه کې ناسته وه، وېرېدلې سـترګې يـې لـه دروازې سره نښلولې وې، د رڼا په ليدو په چابکو قدمونو راپورته شوه رڼـا يـې حـويلۍ خوا ته کش کړه، لومړۍ يې خلاصه دروازه وتړله وروسته يې رڼا پـه غېـږ کې ونيوله، هغې فکر کاوه د ضربه يي مرميو لـه کبلـه بـه د رڼـا پـه چنـار څواني د بخۍ مرميو ټپونه ويني، هڅه يـې کولـه د مـړې رڼـا سـترګې د ځنکدن پر وخت ور پټې کړي؛ خو د هغې د تمې خلاف رڼا لکه زغره وال سپاهي روغه رمټه په نظر ورغله. د رڼا په ګرد سپوږمۍ ډوله مخ باندې يـې لاس ور تېر کړ، ګردونه يې ترې پاک کړل، د يخو اوبـو څـاڅکي يـې د هغې پرمخ ور وغورځول، پر مخ يې نرمې نرمې څپېړې ورکړې رڼا تـورې ښه ورې سترګې راپورته کړې، يوه او بل اړخ ته يې وکتل.

کونډې مورکۍ چې د رڼا غړېدلې سترګې وليدې، په شـونډو يـې د خوښـي مسـکا خپره شوه، ورته ويې ويل: رڼا لورې! ته ښه يې؟

- هو زه ښه يم؛ خو نه پوهېږم ولې بې هوښه شوی يم؟

هغې رڼا راپورته کړه، له لاسه يې ونيوله؛ رڼا سپين کالي اغوسـتي ؤ، ټيکـری تـرې لويدلی ؤ، هغه لږ نوره هم په خود شوه ځان تـه يـې پـام شـو، ژر يـې پړونـۍ را واخيست، خو پر پړوني يې د قلمي ګوتو سرې نښانې وليـدې، خپلـې منګـولې تـه متوجه شوه ورغوي يې له وينو ډک او سوری وليده له کونـډې مـورکۍ يـې خپـل ټپ، پټ کړ تر څو هغه وارخطا نشي، له هغې سره روانه شوه تـر برنـډې يـې ځـان ورساوه.

د دوی له کېناستو سره سم بهر شور شوه، دروازه وټکېده، غـږ وشـو دروازه خلاصـه کــړئ، ژر دروازه خلاصــه کــړئ!. رڼــا لــه ځــان سره وويــل: لکه، چې تقدير دې نوره په دې ځمکه پاتې کېدل نه غواړي؟ لکه، چې دانـه دې ختمه ده، په لومړۍ حمله کې خدای وساتلې، خو اوس نه ژغـورل کېـږې. مـور،

(c) ketabton.com: The Digital Library

کوچني ورور او دوه خویندې يې سترګو ته ودرېدې د هغوی د راتلونکي لپاره پښې او لاسونه پسې مړه کېدل؛ شاپور يې فکر ته ورغی، ژر يې ټلیفون را واخیست هغه ته يې زنګ وکړ، ور ته ويې وويل:

زما د ژوند وروستی شېبې دي، هیله ده زما د کورنی خیال وساتې؛ ځکه هغه نور له خدای پرته څوک نه لري.

- له تا مخکې دې زه مړ شم، زما ژوند دې هم خدای ستا کړي، ستا د کورنی لپاره خو زه یم که ته مړه شې زما لپاره به څو ک وي.
- شاپوره! د ټوکو وخت نه دی زه محاصره يم په رغوي او مټ مې مرمی خوړلې دي، اوس حمله کوونکي د دروازې تر شا ولاړ دي، وايي دروازه را خلاصه کړئ.

شاپور چې د رڼا د زخمي کېدو خبره واورېده اور پرې بل شو په بیړه يې وويل: دروازه خلاصه نه کړئ، ادرس راکړه زه په لسو دقیقو کې در رسېږم. کونډه موری د دروازې تر شاه ودرېده غږ يې وکړ؛ ظالمانو له مورې څه غواړئ؟ تاسې نه شرمېږی، چې د یوې مېرمنې شاه مو نیولې؟

له بهره غږ وشو: مورې! زه د رڼا موټروان يم، ټوپک وال وتښتېدل په موټر سایکل سپاره ؤه، دروازه را خلاصه کړئ، ما موټر د دروازې مخې ته درولی؛ رڼا څنګه ده؟ که ټپي وي، چې ژر يې روغتون ته ورسوو.

هغې ځواب ورکړ: لږ شرم وکړئ، په دې درواغو نه شرمېږئ؟ لاړشئ، د کوم نارینه سره وجنګېږئ، د ځان غونډې زورور وګورئ، تاسې د دې تور سرې، نه څه غواړئ؟

رڼا حیرانه ناسته ؤه د مرمیو کړسا يې غوږونه کاڼه کړي ؤو، غږ يې سم نه اورېده. شاپور د رڼا موټروان ته زنګ وواهه، له هغه يې د ادرس غوښتنه وکړه هغه ورته ادرس ورکړ، د شاپور موټر په پاخه سړک، نور موټر داسې پرېښودل لکه هغوی، چې په خامه کې روان وي او یوازې ده ته يې پوخ سړک په واک کې ورکړی وي، لکه جیټ الوتکه له هر کتونکي د سترګو په رپ کې پنا کېده.

(c) ketabton.com: The Digital Library

لس دقيقې لا نه وې پوره شوې چې شاپور د رڼا ځای ته ورسېد، له موټر وانه يې پوښتنه وکړه: ته ولې لکه بوت ولاړ يې رڼا تېپي ده او ته بېغمه او بې مسوولیته منتظر يې

- د کور خاونده دروازه نه را خلاصوي، وايي: تاسې ټوپک واله ياست، په موږ باور نه کوي او نه موږ قناعت ورکولی شو.

شاپور دروازه په لغته ووهله له هغه خوا يې غږ واورېده، چې دروازه ماته هم شي موږ يې نه در خلاصوو.

شاپور ژر ټليفون را واخيست، رڼا ته يې زنګ وکړ، ويې وويل:

رڼا جانې! مه وراخطا کيږئ زه د دروازې مخته ولاړ يم، ستا موټروان هم راسره دی؛ دلته هيڅوک نشته بيړه وکړئ دروازه راخلاصه کړئ.

هغې کونډې ښځې ته د دروازې د خلاصولو اشاره وکړه، دروازه خلاصه شوه، شاپور وارخطا کورته دننه شو، تر رڼا يې ځان ورساوه هغې ته يې ښکته او پورته وکتل، بيا يې د هغې د لاس ټپ ته پام شو، د هغې په نازکو سپينو لاسو يې د وينو ليکې وليدې، په سترګو کې يې اوښکې راغلې، په ژړغوني اواز يې وويل:

شکر، چې بيا ځلې له مرګه خدای بچ کړې، ته به يا مړه کېدې او يا نه، خو په ما دې په ژوندوني مرګ وليد، هيڅ پوه نه شوم چې څه ډول راغلم او په څه ډول تر تا را ورسېدم.

- بس مه خفه کيږه، بلا وه برکت يې نه ؤ.
- سخت دې ورخطاکړم تا، خو هيله له لاسه نه ورکوله او نه دې دومره ځان کمزوری ښوده، د وصيت په ويلو دې ما فکر وکړ، چې نوره دې شايد ژوندی ونه ګورم.
- ما هم هيڅ فکر نه کاوه، چې زه به نوره د ژوند څکه کوم.

شاپور يې خبره ورپرې کړه ويې ويل:

تا دې خدای ج نه وژني، خدای ج دې ډېر ژوند در کړي ستا اجل دې زما شي او زما ژوند دې هم ستا شي.

رڼا ټنډه تروشه کړه خبره پرې ښه ونه لګېده ځواب يې ورکړ:

ستاسې ژوند په خپل ځای مهم دی.

(c) ketabton.com: The Digital Library

- **خو دومره نه لکه ستا.**
- **هغه څنګه؟**
- **ته یوازې د ځان او کورنۍ نه یې د دې ټول بېوزله ولس غړ یې، موږ څوک یو؟ یوازې خوراک کوو، نور مو چاته خیر نه رسېږي، ته یې، چې د هر مظلوم لاس نیوی دې کړی، د هر جابر مخه دې نیولې او د هر بې وزله غړ دې پورته کړی.**
- **ته هم مهم یې، خپل ځان، خپلې کورنۍ او خپلې مېرمنې ته.**

شاپور: افففف

رڼا: ولې؟

شاپور :د هغې په اړه بیا درسره خبرې کوم، اول دا راته ووایه، چې دلته دې څه کول؟

- **دغه کونډه ده نارینه اولاد نه لري، څو ورځې مخکې یې یوه پېغله لور وتښتول شوه او بیا ووژل شوه اوس یې پوښتنې ته راغلم، ما ویل ځه د پوښتنې تر څنګ به ډاډ هم ورکړم، چې ستا د لور قاتل مو په سزا ورساوه، اوس هغه په زندان کې د تورو تمبو ترشا دی؛ خو مخکې له دې، چې تر دې مورکۍ ځان راورسوم، زما مرګ ته تږو ښکاریانو په مرمیو کې پټه کړم، خو خدای ج لوی ساتونکی دی هغه د خپل ترحم په سوري کې وساتلم کنه زما بچ پاتې کېدل شوني نه ؤ، بلکې معجزه وه.**

شاپور وویل: ستا ژوند خو خدای وژغوره خو زموږ نفس دې وکیښ، رڼا د هغه دې خبرې ناراحته کړه، په شاپور کې یې د نارضایت سترګې ونیوې ویې ویل :

زه دومره پاملرنې ته اړتیا نه لرم.

په دې خبره د شاپور رنګ والوت، له خولې یې ځواب ورک شو خو دا چې دا نیمګړتیا یې احساس نه شی خبره یې په بله واړوله، رڼا ته مخاطب شو ویې ویل: درځئ روغتون ته ځو کنه دلته به د وینې بهېدولو له لاسه مړه شې؛ وروسته به نورې خبرې وکړو.

رڼا یې روغتون ته ویوړه، د هغې د چمبې تصویر یې واخیست، د چمبې دوه هډوکي د مرمۍ له وتو سره مات شوي ؤ او مټ کې هم مرمۍ له غوښې وتلې وه

(c) ketabton.com: The Digital Library

ډاکترانو يې هډوکي ورته سم کړل بيا يې وروسته ورته پانسمان او ګچ کړل، ښه پـه ډاډ يې درملنه ترسره شوه کله يې چې حالت نورمال شو تر روغتون رخصت شول؛ رڼا او شاپور په موټر کې کيناستل او د کور په لور يې حرکت وکـړ، دواړو پـه خپـل منځ کې خبرې پيل کړې

شاپور وويل: نن رخصت يې کور ته دې زه رسوم، سبا دې هم که حالت ښه نه ؤ مه راځه. :

- **ته خو مې رئيس نه يې، چې ماته رخصت راکوې، زه په خپله بايد پرېکړه وکړم.**

شاپور يې په خبره وخندل بيا يې وويل: ښه! وبښه زما پام نه ؤ رئيسې صيب! پرېکـړه بايد ته وکړې نو اوس موږ رئيسې صيب ته په تمه يو، چې څه پرېکـړه کـوي، مـوږ پرې نيوکه نه کوو.

- **زه دفتر ته ځم؛ نن مې له ولايتونو خپل ټول ژورنالستان راغوښـتي دي، غوښتل مې، چې جلسه ورسره ونيسم خو قسمت بل څه را مخې ته کړل پر وجود مې د ټپونو جوړېدل ليکل شوې ؤو، په ځان دومره نـه يـم خفـه، چې ټپي شوې يم په خپلو خبريـالانو مـې خـوا بـده ده، خوارکيـان بـه ځومره په عذاب شوي وي، خير له وخت وروسته به جلسه ونيسو.**

شاپور د دفتر په لور د موټر مخ واړاوه لږ شېبه وروسته دوی دواړه دفتر ته ورسېدل. د رڼا موټروان، چې د مليحې د تره زوی ؤ د دوی له رسېدو نه وروسته ځان ګوښـه کړ ټليفون يې راواخيست، مليحې ته يې زنګ وکړ هغې ته يې وويل:

مليحې! سلامونه.

- **: وعليکم سلام، څه حال دی؟**
- **هيڅ حالت ښه نه دی.**
- **ولې؟**
- **ګوره مليحې! زه ستا احسان نه هېروم، زه دې دلته د مېړه پـه دفـتر کـې مقرر کړم، ماته هيڅ چا دنده نه راکوله؛ سـتا لـه برکتـه اوس دلتـه معـاش اخلم.**
- **اصلي کيسې ته راشه!.**

(c) ketabton.com: The Digital Library

- **خاوند دې سم کارونه نه کوي.**
- **ولې؟**
- **رڼا مرستیاله یې اوس د دفتر رئیسه کړه؛ خاوند دې هغې ته ځان غـواړي نږدې کړي، زه نه پوهېږم چې څه موخه لري.**
- **ملیحه یې په دې خبره د مچۍ چیچلي انسان په څېر وسوځېده، ټلیفـون یې پرې کړ.**

سم دستي یې رڼا ته زنګ وواهه، هغې ته یې وویل:

دا چې ته یوه وحشي مېږمن یې او د خلکو په مرګ هم نه یې تړلې دا خـومې درک کړې وه، خو دامې نه وه درک کړې چې په خپل مکر او فریب به زما له خاونـد نـه هر څه واخلې.

رڼا ددې خبرې په اورېدو حیرانه شوه ویې ویل: تاسې د ټلیفون شمېره غلطه کړې، شمېره مو دوباره وګورئ.

- **ما شمیره نه ده غلطه کړې، زه د شاپور کوژدن یم، هغـه پیغلـه چـې څـه وخت وړاندې دفتر ته درغلې وم او ستاسې د وحشي- کړنـې لـه املـه تـر روغتونه ورسېدم.**

رڼا یې په خبره وخندل، بیا یې ورته وویل:

ته ماسره څه ستونزه لرې؟ نجلۍ! تېر ځل دې هم زما په شخصیت نا حقه تېری وکړ او دا ځل هم غواړې د خپل شیطاني فکر پنځونې دې په ما ومنې، اخیر څـه خـبره ده؟

- **دا پوښتنه باید زه له تا وکړم، ته په کوم حق زمـا خاونـد تـه ځـان نـږدې کوې، غواړې یوه کوژده شوي سړي سره اړیکې جوړې کـړې؟ فکـر یـې بدل کړې او د خپل ځان لور ته یې پام در واړوې،لږ شرم ولره؟**

رڼا یو خوا د ټېپو درد په تکلیف کړې وه او بل یې د ملیحې سترې کوونکو خبرو نوره هم نارامه کړه ویې ویل: بخت دې دلته بیدار ده، چې نږدې راسره نه یې، کنه تېر ځل بد وضعیت به دې له یاده وتلی ؤ، زه ستا غوندې ناولیو فکرونو ته په ذهن کـې هم ځای نه ورکوم، تر اوسه له ماسره دې ځان لپاره دا خیال هم نه دی پیداشوی، چې زه دې د یو چا په اړه فکر وکړم تر څو زما د ژوند ملګری شي دا خو لرې خـبره

(c) ketabton.com: The Digital Library

ده، چې یو کوږده شوی کس خپل کـړم، لـه تـا سره شـیطاني وسوسـې دي، زه د داسې خبرو لپاره وخت نه لرم.

ملیحه یې په خبرو لا زیاته غصه شوه هغې ته یې وویل:

ښه نو داسې ده، ته دا راته ویلی شې، چې ستا په کوم لیاقت زما خاوند تاته د دفتر واکونه درکړل؟ ته پرون راغلې او نن د کومې وړتیا له مخې رئیسه شوې؟

رڼا : گوره خورې! زه ستا دې بې هوده خبرو ته وخت نه لرم، ته د خپلې ستونزې له خپل خاوند سره شریکې کړه، له هغه سره وغگیږه، له هغه نه وپوښته؛ مـا پـه دې مسلو کې مه دخیل کوئ.

له دې خبرې وروسته رڼا اړیکه پرې کړه

شاپور هم د رڼا دفتر ته د هغې د حالت پوښتنې لپاره راننه وت .

سلام یې واچاؤ؛ خو رڼا ځواب ورنه کړ.

شاپور ورته وویل: رڼا خیر خو دی سلام مې واچاؤ خو ځواب نشته ؟

رڼا : حالت مې ښه ندی

شاپور: ولې؟

رڼا : ستا دغه مېرمن، چې وي زما حالت به تر لیونتوبه ورسیږي.

شاپور : ولې، څه شوي؟

رڼا : اوس یې ټلیفون کړی ؤ.

شاپور: څه یې ویل؟

رڼا: مزخرفات

شاپور: سم ووایه، چې زه پوه شم.

رڼا: تاته مې زړه بد شو.

شاپور: ولې؟

رڼا : ته به راتلونکی ژوند ددې شکي، بدبینې او تاریـک فکـره مېرمنـې سره څنگـه تېروې؟

شاپور: نن یې لکه، چې بیا خپه کړې یې؟

رڼا: ستا د مېرمنې خبرې زما نفس راتنگوي، ساه مې قید کوي د خدای ج لپـاره لـږ نصیحت ورته کړه! نوره دې ماسره غرض نه وهي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

شاپور: رڼا لطفا هغه څه ووایه، چې زما کوژدن درته ویلي؛ زه نه پوهېږم، چې څه شوي؟
رڼا: بس پرېږده یې، ته ماته ووایه، چې ته له خپلې مېرمنې سره څه ستونزه لرې؟ ولې مو په خپل منځ کې باور نشته؟ هغه د کونډې مېرمنې په کور کې، چې زه تېپیي وم ما درته د هغې نوم یاد کړ او تا زما سوال په افففف ځواب کړ. مېرمن دې هم تل شکایت کوي، ایا زه پوهیدی شم، چې تر منځ مو څه خبره ده؟
شاپور: رڼا جانې! زه بښنه غواړم، چې داسې خبرې درته کوم خو ماته ورځ تر بلې ثابتیږي، چې زما مېرمن له ما سره اړیکه د معنوي ارزښتونو لپاره نده ټینګه کړې یوازې غواړي زما په مال او دولت کې شریکه شي. هغه غواړي بډایه شي، غواړي زما غوښې وشکوي او خپلو خپلوانو ته یې ورکړي، هغه مادیات پرسته ده او د هغې دغه نیت ماته ورځ تر بلې څرګندیږي، زه دې پریکړې ته رسیدلی یم، چې ما او هغه خوشبخته ژوند نه شو تېرولی.
رڼا خوله خبرو ته جوړه کړه چې څه ووایې خو اداري مدیر په راننه وتو سره یې پام هغه ته شو ځکه پوهیده چې مدیر پرته له کوم مهم کاره نه رانته وځي هغه وویل:
جلسه تیاره ده ریسه صیب، ټول تاسې ته په انتظار دي او د ژورنالستانو کورنه هم لرې لرې دي؛ باید جلسه وختي خلاص شي.
رڼا له ځایه پاځیده شاپور ته یې وویل: په دې اړه وروسته خبرې کوو. هغه د جلسې خونې ته روانه شوه.
شاپور : زه هم غواړم جلسه کې اشتراک وکړم، که ستاسې اجازه وي.
رڼا یې په خبره وخندل ویې ویل: ولې نه.
دواړه جلسې ته ننه وتل رڼا ګچ شوی لاس په خپل پړوني کې راپټ کړ پر خپله څوکۍ کیناسته او مجلس پیل شوه.
د تلاوت نه وروسته رڼا په خبرو پیل وکړ :
درونو ژورنالستانو! په خیر راغلئ.
زه رڼا نومیږم؛ ستاسې نوې رئیسه یم له دې خبرې وروسته یې بیا د شاپور لورته وکتل مسکا یې وکړه ویې ویل:
زموږ هغه مشر تقاعد شو.

(c) ketabton.com: The Digital Library

شاپور هم د هو په دود سر وخوځاوُ، رڼا وخندل خپلو خبرو ته یې دوام ورکړ:
زه یوه خبریاله یم، هسې په زور په دې څوکۍ کینول شوې یم؛ خو د شاپور نه مې په دې ژمنه دا دنده قبوله کړې، چې زه به د دې مسؤلیت سره سره خبریالي هم کوم.
تاسې ژورنالستان عادي خلك نه یاست، په هېواد کې تر ټولو پر مسولیته دنده ستاسې ده؛ تاسې یاست، چې په هېواد کې د بلاستونزو مخه ډب کوی شۍ، تاسې یاست، چې د بلا غافلو کاڼه غوږونه د اوریدو جوگه کولی شئ ،تاسې یاست چې د هر ظالم که هغه دې سلو پردو تر شاه هم وي څرك لگوی شئ، دهغو بې وزلو او محکومو خلکو خپه کړل شوی اواز تر ریښتونو استازو اومسؤلینو رسولی شئ، چې له تاسې پرته بل څوك نه لري.
هر زورواك ستاسې په وړاندې کمزوری دی، هر هېواد پلورونکی، مفسید، غل او چپاول گر ستاسې په وړاندې دې ټینگې نه دی.
هر پټ او ښکاره ظالم ستاسې په واك کې دکیمرې په سترگه مالومولی، ارزیابي کولی او تر زندانه رسولی شئ.
برعکس ستاسې کم غفلت هم د بلا ستونزو سره دا خاوره مخ کولی شي، هېواد د بې شمیره بدبختیو ښکار کولی شي. ستاسې لږ بې غوري، د ولس د کتلوي وژنې لامل کیدای شي، ستاسې له مسؤلیتونو تیښته د هر ظالم د ظلم چاړه تېره کولی شي، د هغه وحشیانه هوډ پیاوړی کولی شي، د هر بغاوت، تېري او افت دروازه خلاصولی شي، چې پړه او ځواب وینه یې هم ستاسې په غاړه کیږي.
نو زه غواړم، چې د ژونالیزم د بنسټونو برابر تاسې خپلو دندو ته متوجه کړم، خپل حلال معاشونه مو په ناغیږي ځان ته مه حراموئ، خپل مسلك ته مو ډیره په درنه سترگه وگورئ، درناوی یې وکړئ؛ ستاسې په لاسونو کې د نړۍ څلورمه قوه ده، له دې ځواکه د خپل هېواد د ستونزو د سمون لپاره گټه واخلئ، د هېواد د ابادۍ لپاره ورنه کارواخلئ، د فساد مخنیوی پرې وکړئ، د ظلم مخه پرې ډب کړئ، له قانونه سرغړونکي پرې رسوا کړئ، جنډه یې کړئ؛ ترڅو نور پند ترې واخلي او په هېواد کې د شته گډوډي مخه ونیوول شي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

خپله هم ځان اصلاح کړئ، د خبریال ښیګڼه د ټول هېواد ښیګڼه ده او دې خبریال فساد د ټول هېواد فساد دی، د ژورنالست رېښتینولي د ټول هېواد رېښتینولي ته لاره هواروي.

زه په خپلې تېرې ادارې نیوکه نه کوم څه، چې تېر شوي هغه هغوی پورې اړه لري؛ خو اوس اداره زما مسؤلیت دی زما د مشرتابه لوی منشور شفافیت، رېښتینې خبریالي، د خپل مسلک درناوی او مسلک ته ژمنتیا ده بس.

رڼا نورې هم خپلې خبرې وغځولې ویې ویل:

زما لویه غوښتنه داده، چې خبریالي ته ژمن پاتې شئ هغه څه، چې ویجدان مو نارامه کوي، هغه مه کوئ، تل د حقیقت پلوي وکړئ سره له دې، چې پوهیږې په زیان مو تمامیږي او ګواښ سره مو مخ کوي بیا هم حق پلوي کوی.

زموږ ژوند د انسانانو په لاس کې نه دی، زموږ ژوند د هغه چا په لاس کې دی، چې موږ یې پیدا کړي یو او زموږ په وجود کې ساه ښکته پورته کوي.

زه څو ځله د مرګ له ګواښ سره مخ شوم؛ خو په خدای ج مې باور دی، چې هغه به مې ساتي، هماغسې هغه ج وساتلم، ډېر ځله مې مرګ په خپلو سترګو ولیده؛ خو خدای ج وژغورلم، ترڅو مو، چې په دې نړۍ کې دانه نه وي ختمه شوې، څوک مو نشي وژلی او که مو په تقدیر کې پر ژوند سره کرښه راوښکل شي بیا د دنیا هیڅ ځواک مو نشي ژغورلی.

زموږ هېواد په سختو حالاتو کې دی، هر څه له سره باید پیل شي؛ فساد خپل لوړ پوړ ته ځان رسولی، د ورکاوي تر ټولو اغیزمنه لاره یې زموږ مسلک ته په رښتینولي او ژمنتیا سره کار کول دي.

ژورنالستان د رڼا په خبرو لکه نوې ساه، چې واخلي را ژوندي شول، د هڅونې احساس یې وکړ؛ په خپل مسلک باوري شول او خپلو تېرو غفلتونو ته یې پاملرنه واوښته.

هر ژورنالست به په خپل نوبت ژمنه کوله، چې موږ به د ټولنې په سمون او پرمختګ کې له هر چا اغیزمن واقع کیږو، زموږ نیکي هم سل ځله لویږي او زموږ بدې او ناسم کردار هم په ټولنه سل چنده زیات ناسم اغیز پرې باسي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

شاپور هم د رڼا خبرې په غور اوریدې او د هغې د خبرو سره یې مـن مـن غوښـې اخیستې، د هغې احساس، اند، کړنې او سپیڅلتیا یې د بې ساري انسان په توګه زړه ته کوزیده.
ناسته خلاصه شوه؛ ژورنالستانو خدای پاماني واخیسته.
ورستي دوه کسان رڼا او شاپور پاتې شول؛ رڼا شاپور ته مخ ورواړاؤ ورته ویې ویل: ځو؟
رڼا :هو ځو؛
شاپور خو له تګ مخکې غواړم یو څو خبرې درسره وکړم.
رڼا : زه خبرو ته وخت نه لرم کور ته ځم، په ما ناوخته شوی یوازې یوه هیله لـرم، چې مېرمنې ته مو زنګ ووهی یا ورسره ووینئ، چې نوره ماته زنګ ونه وهي. د میړه او مېرمنې په ګډ ژوند او مسلو کې زه څه کار لـرم؟ او نـه دې مـا پـه دې خبروکـې شریکوي؛ تاسې هغې ته قناعت ورکړئ، چې زه ستاسې دوو په منځ کې نه یم.
شاپور: زه هغې ته قناعت ورکوم بیا به زنګ نه وهي؛ خو تاسې زموږ پـه مسـله کـې ځان مه ګوښه کوئ زه تاسې ته اړتیا لرم.
رڼا: د څه شي اړتیا؟
د شاپور ژبه توتلی شوه ویې ویل:
هغه زما سره مینه نه کوي، زما له پیسو سره مینه کوي، که نن هم زه مفلـس شـم نـو اړیکه به راسره پرې کړي.
رڼا: واه نارینه ؤ څومره پلمې مو زده دي، په تورونو لګولـو کـې څـومره چابـک او چالاک یاست اول جینکو ته زاری کـوئ، د هغـوی د لاسـته راوړول لپـاره بـدې ورځې کوئ او ګریوانونه شکوئ؛ بیا یې، چې په لاس راوړی، د ځان اړخ تـه یـې جذب کړئ، ویې کاروئ نو کولی شئ، په یوه عادي تېروتنه یې له ژونده لرې کړئ او یا هم کله، چې له هغې بله ښکلې پیدا کړئ نو له ځانه یـې د لـرې کولـو بهـانې لټوئ. شاپور جانه! ستا مېرمن یوه تور سرې ده خپل نوم یې ستا په نوم کړی، خپله زندګي یې ستا په نوم کړی او هغه یوه عادي مېرمن هم نه ده د حقوقو محصـله ده، سږ کال به له خیره حقوق دانه شي او ته یې پر شخصیت تور لګوې، چې تاسره مینه نه کوې؟ دا خبره له کومه شوه ، له اوله به دې د ژوند پیل نه ورسره کاؤ هغه ستا پـه

(c) ketabton.com: The Digital Library

ځانته کولو کې دومره حریصه ده، چې ستا د لاسه ورکولو د ویرې له کبله ستا په سر زما سره شخړه کوي، ځان یې مرګ ته وکړ، نږدې زما له لاسه مړه شوې وایې او ته یې، چې په اړیکه یې نیوکه کوې.

نارینه هم جالب وي.

له دې خبرې خلاصیدو سره رڼا دسکول اوړې ته واچاؤ روانه شوه، چې وره ته رسېده شاپور غږ پرې وکړ، رڼا ته یې وویل:

زه یې د خیانت ثبوت لرم هغه درګرده لګیا ده زما په وړاندې دې دوښمن چلند کوي.

رڼا قدم نیولې شوه، شاپورته یې په شا راوکتل ورته ویې ویل:

شاپوره! د مېرمنې راز ساتل ستا فرض دي، ته د هغې په هکله تېرې کوې، چې د هغې د راز خبرې ماته کوې.

او زه تیاره نه یم، چې دا ډول خبرې دې واورم، زه د یوې خواخوږې په صفت درته وایم، چې خپله ستونزه مو له خپلې مېرمنې سره حل کړئ؛ ما مه پکې دخیل کوئ او وروستۍ خبره مې واوره: ستا مېرمن دې ماته ټلیفون نه کوې، ما دې بې ځایه نه خفه کوي که داځل یې هم ټلیفون وکړ او بې ځایه خبرې یې وکړې، تېر ځل خو خدای ج خیر کړ زما په ګذار له مرګه بچ شوه؛ ډاریږم، چې دا ځل یې خون رانه ونه شي؛ ځکه چې زه د دا ډول خبرو زغم نه لرم، هغه د هوښیارانو خبره له (وژلي وروره پریښی ګومل ښه ده.) مجبوره یم دنده پریږدم.

د رڼا په دې خبره د شاپور په زړه کې څړیکې شوې، سترګې یې ډنډ شوې، رنګ یې والوت، د ځمکې لور ته یې زور شوه نیږدې ؤ په ځمکه ولویږي رڼا یې هم ددې حالت نندارہ کوله ، تر دې د مخه یې دا ډول بدلونونه په هغه کې نه ؤ لیدلي، ژر یې دسکول کیښود شاپور ته مخامخ کیناسته په لاسو یې دواړه اوږې ورته تکیه کړې غږ یې پرې وکړ شاپوره! ته ښه یې، ټنده او مخ دې ټول خولې دي، څه درباندې وشو؟

موټر وان ته به ټلیفون وکړم، چې راشي او روغتون ته دې یوسي، شاپور په زګیروي ډوله غږ خبرې پیل کړې:

(c) ketabton.com: The Digital Library

زه ښه يم، زه ښه يم يوازې يو ګيلاس اوبه راکړه. هغې په منډه خوا کې جګ نه په ګيلاس کې اوبه واچولې، شاپور ته يې ونيوې، هغه اوبه وڅښلې، دې رڼا اوبه هغه ته لکه ابې حيات نوې ساه ورکړه لږ وروسته يې رنګ ورو، ورو خپل ځای ته په راتلو شو.

رڼا : شاپوره! ولې داسې شوې؟ کومه ناروغی خو نه لرې؟

شاپور: ته له ماسره مرسته کوې؟

رڼا : هو ولې نه، تا مې د مور په ناروغۍ کې له ماسره څومره مرسته وکړه، هغه زما کله هېرېږي؛ که زما وينې ته دې هم اړتيا پيداشي زه چمتو يم خپله وينه درکړم.

شاپور : وينه دې خدای ستا په بدن پيرزو کړي، زه يوازې دومره وايم، چې يوه خبره مې ومنه.

رڼا :کومه خبره؟

شاپور: مه ځه.

رڼا : ته ليونی شوی يې؟

شپه را روانه ده، دلته دفتر کې شپه وکړم؟

شاپور : نه داسې نه وايم، اوس خو لاړه شه؛ خو زموږ له دفتره مه ځه!. ته زموږ د دفتر لويه هيله يې، ستا په وجود کې زموږ ټولې هيلې پوره کيږي.

رڼا: مطلب؟

شاپور: دلته تاته عام تام صلاحيت درکول کيږي، که له دې صلاحيته ګټه واخلې هغه څه به تر سره کړې، چې په زړه کې مو تېريږي.

رڼا: شاپوره! واضح خبرې وکړه، چې زه پوه شم ته څه وايې؟

شاپور : رڼا جانې! تاسې غواړې، چې د خبريالي سپيڅلې دنده دې لا سپيڅلې شي؛ نو همدلته يې عملي کړې، همدلته ژورنالستان په همدې روحيه وروزې دلته داسې يو مرکز جوړ کړې، چې رښتوني ژورنالست يا خبريال خلکو ته ورو پيژني، تاسې همدا غواړې، چې خبريال که ريښتونی وي په ټولنه کې انقلاب راوستلی شي، مثبت بدلون راوستلی شي، له همدې مرکزه يې خلکو ته ثابته کړې، چې دلته ټول ځواک تاسې سره دی.

(c) ketabton.com: The Digital Library

ستاسې هيله ده، چې خبريال بايد ازاد او خپلواک واوسي؛ د چا د اغيـزې لانـدې دې نه وي؛ همدلته دغه ازادي ورکړئ، خپلې ارادې ته يې پريږدئ.

زه په بشپړه مانا تاسې احساسوم، چې د خپلو هم مسلکانو لپاره همدا هيلــې لـرې او همدا کړنې ورته غواړې.

رڼا: غواړم يې همدا مې د ژوند هيله ده، چې خبريال ته د زړه له تلـه د کـار کولـو زمينه برابره کړو، خبريال ته موقع ورکړو، چې د ولس غږ انعکاس کړي، ستونزې يې تر مسؤلينو ورسوي، د بې عدالتي او نا انډولي په وړاندې غږ اوچت کړي.

شاپور: نو همدلته يې پوره کړه، همدلته خدمت وکړه، دلته هيڅوک سـتا مخـه نـه نيسي، له همدې مساعيدې زمينې ګټه واخله.

رڼـــا: نـــو دا هرڅـــــه تــــه زمـــا لپــــاره ولـــــې کــــوې؟

شاپور وخندل ويې ويل: ولې زه يـو ژورنالسـت نـه يـم؟ زمـا نـه خوښـيږي، چـې ژورنالست دې خدمت وکړي؟ زما نه خوښيږي، چې ژورنالست دې ابرومندانه خپلـه دنده تر سر کړي؟ خپل ځان دې په ټولنه کې ثابت کړي؟ دا چې خپل ځـای مـې تاته پريښود نو لامل يې دادی، چې په دې کار کې ته له ما ډيره پياوړې ياست؛ خو هيلې د دواړو مشترکې دي.

رڼا : خدای ج دې وکړي، چې ته څه وايې هغه هماغسې ثابت شي.

تياره ماښام شو؛ خو د دوی خبرې خلاصې نه شوې؛ رڼا وويل: زه نـوره ځـم، مـور جانه! به مې په تشويش کې وي. شاپور هم ورسره راووت، رڼا ته يې وويل:

موټروان ته مه وايه، چې موټر راوباسي.

رڼا: ولې؟

شاپور: زه دې رسوم.

رڼا هم نه ونه ويل؛ ځکه بيره يې وه، چې ژر کور ته لاړه شي. د کروزين شا سيټ ته وخته. شاپور هم د خپل ګنګسيت د ورکولو لپاره دست شوی ته لاړ مخ ته يـې اوبـه واچولې؛ تر څو يې ګنګسيت ورک شي او موټر سم چلوي وروسته خپـل مـوټر تـه راغی دروازه يې خلاصه کړه، له ختو سره يې خپل سر له پاس چت سره وواهه، رڼـا هم ژوره په سوچونو کې ډوبه وه، د موټر له چت سره دې شـاپور د سر درز دومـره

(c) ketabton.com: The Digital Library

ځواکمن ؤ، چې رڼا يې هم وډاره کړه. په خپله څوکۍ کې پورته والوته؛ د شاپور لور ته يې وکتل په زوره يې اخخخخ وويل.
د شاپور سر خو هسې هم گنگس ؤ نور هم گنگس شو؛ د موټر په سټرينگ يې سر کيښود. رڼا يې د حالت په ليدو وارخطا شوه ژر له خپله سيټه ښکته شوه مخکنۍ دوهم سيټ ته پورته شوه. شاپور يې له مټ نه ونيو له سټرينگه يې د هغه سر را پورته کړ په خپل سيټ کې يې شاته د هغه تنه زور کړه سيټ ته تکيه شو، غږ يې پرې وکړ شاپوره! څه درباندې وشو؟ خو شاپور غږ نه کاوه. ژر يې په خوا کې د معدني اوبو بوتل ته پام شو، له هغه يې په رغوي کې اوبه راواخيستې، شاپور ته يې مخته ور وشيندلې، د هغه د بيداريدو لپاره يې په مخ ورو، ورو وواهه بيا يې غږ پر وکړ: شاپوره! څنگه يې؟ سرې احتياط کوي؛ سر دې خوږ شو؟ هغه په توتله ژبه ځواب ورکړ: ښه يم هسې لږ گنگس شوم.
رڼا : دا نن ولې له تاسره داسې کيږي؟ زه درته انديښمنه شوم.
شاپور : انديښنه مه کوئ زه ښه يم، څه شيبه نور هم شاپور په خپل سيټ کې ناست ؤ، چې لږ يې حالت ښه شوه موټر کې يې کيلي تاو کړه حرکت يې پيل کړ. د رڼا موټروان دوی دواړه وليدل، چې په يوه موټر کې سره کيناستل او ماښام تياره له دفتره ووتل. خپلې تره لور مليحې ته يې رنگ وکړ ورته ويې ويل:
خاوند خو دې په رڼا سخت گرم ورغلی.
مليحه : بيا څه شوي؟ ژر يې ووايه حميده!.
حميد : زه تر اوسه رڼا ته په تمه وم، چې کورته يې ورسووم؛ خو پرته له دې، چې ما په جريان کې واچوي، ميړه دې رڼا په خپل موټر کې کينوله اوس يې په دې تياره شپه کې کورته رسوي؛ خدای خبر کورته يې وړي او که بل چيرې.
مليحې له غوصې ټليفون پرې کړ ،ويې غوښتل چې د رڼا او شاپور په موضوع ځان پوه کړي؛ نو ټليفون يې راواخيست.
له لږ مزل ورسته د شاپور ټليفون وشرنگيده؛ ويې کتل، چې د مليحې زنگ دی. شاپور رڼا ته وکتل هڅه يې وکړه له رڼا نه د هغې ټليفون پټ کړي؛ خو رڼا هڅه کوله، چې د ټليفون کونکي په اړه پوه شي؛ ځکه يې شاپور په پټيدو ونه توانيد، اړ شو د اوکې بټن ووهي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

ملیحه : شاپوره چیرې یې؟
شاپور:کور کې یم، ولې څه خبره ده؟
رڼا هم ددې خبرې په اوریدو حیره شوه، چې شاپور چاته دروغ وایې، او ولې یې وایي؟
ملیحه: دروغ مه وایه سمه خبره وکړه.
شاپور: زه څه اړتیا لرم، چې دروغ ووایم.
ملیحه: خو زه ډاډه یم، چې ته دروغ وایې.
شاپور: ښه نو ته ووایه، چې زه چیرې یم.
ملیحه: ته د هغه نوې نازولې په څنګ کې یې، چې اوس دې پیدا کړې او د دوکې په لومه کې یې راګیر کړی یې.
شاپور: ته څوک یادوې؟
ملیحه: ځان ناګاره مه اچوه ښه پوهیږې، چې د دفتر رئیسه رڼا یادوم، د چا له کبله دې، چې له ماسره هم په چلند کې بدلون راغلی؛ څوک، چې غواړي د ځان پلورنې له برکته دې ټوله دارایي لاس ته راوړي.
شاپور یې په خبره سور سپین واووښت ملیحې ته یې وویل:
چپ، چې یوه کلیمه هم نوره د رڼا په باره کې ونه وایې؛ کله هم، چې د رڼا نوم یادوې نو لومړی دې خوله وینځه او بیا دهغې نوم اخله هرې مېرمنې ته د ځان په څیر فکر مه کوه رڼا یو له هغو ده، چې په لمن یې لمونځ کیږي؛ د هغې په باره کې نامناسب یو حرف هم ونه وایې او نه یې زه اوریدی شم هیڅ کله اجازه نه درکوم، چې په خپله ناپاکه خوله دې د رڼا په اړه څه ووایې.
ملیحه: ولې یې ونه وایم؟ ریښتیا مې وویل؛ زور یې درکړ، حقیقت تریخ وي کنه.
شاپور: ته د ځان فکر په هر چا کوې، هر څوک ستا غوندې بې ویجدانه نه دي؛ ته وې، چې لس زره ډالر دې رانه غلا کړل، زما له بانکي کارډه دې وباسل؛ خو ما په دې خاطر غږ ونه کړ، چې فکر مې کاؤ شاید اړتیا ورته ولرې او ماته یې مخامخ د ویلو جرئت نه لرې. ټوله کورنی دې زما په شرکت کې پر کار وګمارله، د هر یوه خیانت دې په سترګو لیده؛ خو نه یوازې دا چې مخه دې نه نیوله، بلکې نور دې

(c) ketabton.com: The Digital Library

هم تشويقول، په بدل د دې چې د يوې اصيلې مېرمنې په څېر زما د مال ساتنه وکړې، هغه د لکه دې ليلام توکي، په نورو ډېر ارزانه وپلورل.
زه به هغه ريکارډ درته وښيم، چې پکې ويلي دې دي (ما له شاپور سره د هغه د دولت لپاره کوږدن کړې، کنه له قوارې نه مې يې کرکه راځي.)
ته څومره حريصه يې؟ له يوې پاکې اړيکې څخه، چې هغه د مېړه او مېرمنې اړيکه ده څومره ناوړه ګټه پورته کوې؟
مليحه: وا، وا دا نن؛ خو نوې سندرې غږوې دا هم لکه، چې د رڼا عزت پلورونکې له مايکه کوې؟ شاپوره! ته اوس له ما ځان نشې خلاصولی او نه زه عادي کليواله مېرمن يم، چې په يوه او بله بهانه به مې تېر باسې؛ زه يوه حقوق دانه يم، زما نه چې ځان خلاصوې، د سر وينې به دې پښو ته بوځم او د پښو وينې به دې سرته ورسوم.
شاپور: نو ته څه تصميم لرې، څه ويل غواړې؟
مليحه: ژر تر ژره مې واده ته ځان چمتو کړه، کنه محکمه کې به دې ودروم، حيثيت به دې په دوه روپۍ کړم.
شاپور: واه مېرمنې خپله پټه ناوړه څېره دې نوره هم په دې خبرو کې څرګنده کړه، تا د پيسو لپاره اړيکه جوړه کړې وه او زه به يې په پيسو درته دغه اړيکه داسې ټوټه، ټوټه کړم، چې زرې به يې په زره بين هم پيدا نشې کړای. ستا د ناولې نيت خوبونه نور نه شي اوږديدلای او په ريښتيا بدليدل خو يې خيال او جنون دی.
مليحه: زه کومه کليواله جينۍ نه يم، چې په څو پټکو مې وډاره کړې، داسې لاره به درنه ورکه کړم، چې تا يې فکر هم نه وي کړی، زه به په محکمه کې درته زده کړم، چې له سيره څو پخيږي.
شاپور: زه هم پوهېږم، چې زما او ستا ستونزه له محکمې پرته بل څوک نشي- حل کولی.
شاپور: نور ټليفون پرې کړ، په رڼا کې يې سترګې ونيوې، ورته ويې ويل: تا ټينګار کاؤ، چې له خپلې کوژدن سره دې ستونزې هوارې کړه، ايا زما او د هغې ستونزې د حل وړ دي؟ ايا له تاسره يې د حل کومه لاره شته!؟
رڼا يې خبرو ته ځيره شوه په شاپور کې يې سترګې ونيوې هغه ته يې وويل:
ايا ما، چې څه واوريدل هغه ريښتيا دي؟

(c) ketabton.com: The Digital Library

شاپور: هو ريښتيا دي، دا هغه ريښتيا دي چې زه ورسره له تېرو دوو کالونو مخامخ يم. مليحې رانه په لکونو روپۍ په يوه او بله بهانه اخيستې، هغه يې د خپل ځان او کورنۍ په ښه کړې، تر دې، چې غلا يې هم څو ځلې رانه وکړه، زه نه پوهيدم، چې زما کوژدن دې دومره بده شي، چې زما په مال کې دې خيانت وکړي؟ بلاخره د بانکي کارت له مسجه پوه شوم، چې هغه زما له بانکي اکونټه پيسې باسي.

رڼا: هغه د دومره زده کړو سره سره څرنګه داسې کولی شي؟ واده خو کومه لوبه نه ده، او نه کومه دنانځکو بازي ده.

هغه ولې داسې کوي؟

شاپور: زه هم نه پوهېږم، ځينې خلک ظاهرا ښکلي وي؛ خو باطن يې له خځلو ډک وي، ما ډېر کم خلک ليدلي، چې ستا په څېر يې ظاهر له باطن سره يوشان وي.

رڼا: ښه زما توصيف پرېږده، زه دې په دې حالت ډېره خپه شوم؛ له زړه پرې خفه شوم؛ ځکه، چې څوک چاته د نکاه د سپېڅلې اړيکې لاس ور اوږدوي، نو بايد د ريښتينولي پر بنسټ وي، نه د نورو غوښتنو؛ خو يو شی څرګند دی هغه دا، چې کوږ بار تر منزله نه رسيږي، دا يو ثابت شوی ريښتينتوب دی.

شاپور لوی اسويلی وکيښ بيا يې رڼا ته وکتل هغې ته يې وويل:

زه په يوه ډېر بد حالت کې يم، ډېر يوازې شوی يم، هيله کوم زما لاس ونيسه.

رڼا يې د خبرې په اوريدو ټنډه تروه کړه، قهرجنې سترګې يې په شاپور کې ونيوې؛ په تونده لهجه يې وويل:

مطلب؟

شاپور يې دې رويې وارخطا کړ خبره يې بدله کړه، هغې ته يې وويل:

دغه کړکيچ درته يادوم ، چې زما او د مليحې ترمنځ ده ته؛ خو تل د حق پلوي کوې کنه؟

رڼا: هو دا خو زما د ژوند يو اصل دی.

شاپور: نو ماته دا ستونزه حل کړه ملتيا مې وکړه.

رڼا: زه ژمنه کوم، تاته د انصاف در کولو لپاره زه درسره يم له دې بې انصافي دې خلاصوم او نه پرېږدم، چې له تاسره څوک داسې ناروا وکړي. مليحه مېرمن داسې

(c) ketabton.com: The Digital Library

یوه څوک ده، چې زه شرمیږم هغې ته مېرمن وایم، داسې مېرمنې د ټولو مېرمنو رنګه بدوی؛ کنه مینه او سربندنه باید له مېرمنو زده شي، اړیکو ته درناوی باید له مېرمنو یاد کړل شي، هره مېرمن ملیحه نه وي او نه د ملیحې په څېر ناوړه فکر ته هره مېرمن په ذهن کې ځای ورکوي.

خو یو شرط به وي.

شاپور: کوم شرط؟

رڼا: زه غواړم ځان پوره ډاډه کړم، تر څو بیا خپل ضمیر ته ملامته نه یم، اسناد به راکوې تر څو ډاډه شم، چې موږ په غلطه نه یو او هغه ثبوت به په ما اوروې، چې تاسې د ملیحې په اړه ثبت کړی.

شاپور د هو په دود سر وخوځاؤ بیا یې وویل:

تر څو دې چې په دې اړه باوري نه کړم هیڅ اقدام مه کوه، د هغې غږ زه د فسبوک له لارې درلیږم نور اسناد هم درته ښیم، په خپلو سترګو به یې وګورې.

له څه مزل وروسته د رڼا کور راورسیده، هغه له موټره ښکته شوه، کورته له نوتو سره سم یې د ناوخته راتلو په اړه د مورغالمغال وزغامه او خپلې کوټې ته لاړه؛ ځکه چې ډېره ستړې شوې وه.

سبا سهار د معمول مطابق رڼا دفتر ته لاړه، د ورځې د پلان شویو کارو د پلي کولو لپاره یې د کمپیوټر پر سکرین نقشه جوړوله، چې ټلیفون یې وشرنګیده؛ له ننګرهاره یې د خپل تلویزون استازی ؤ؛ رڼا د ټلیفون د شنې بټن په وهلو سره دې ګیلو پیل ته غوږ شوه، خبریال وویل: اغلې رڼا مېرمنې!

زه نور له دندې ستړی شوی یم دلته دګواښونو سره مخ یم ،وړه خیل خانه راله غاړې ده، ماته د مرګ ګواښونه کېږي، د والي صیب! یو د فساد ریپفورټ مې جوړ کړ بیا زموږ په تلویزون خپور شو، له هغه وروسته مې څو ځله د فساد ریفورټونه جوړ کړل؛ خو د ګواښونو له کبله مې در ونه شو لیګلای،

رڼا : ورور جانه! ته لږ ژوره ساه واخله، ځان ارامه کړه، بیا په تفصیل راته خبرې وکړه.

(c) ketabton.com: The Digital Library

خبريال وويل: زه له تاسې مخکې د پايتخت تلويزون سره خبريال وم، د فساد پر ضد به مې، چې کوم خبر جوړ کړ، مرکزي تلويزون ته به مې وليږه په بدل ددې، چې نشر کړل شي ترى تم به شو؛ په هغه تلويزون کې ددې ځاى چارواکو لوى لاس ؤ. د هر ريفورټ په نه نشرولو سره به يې پيسې تر لاسه کولې، سم قرارداد غوندې ؤ او د پيسو پيداکولو لپاره يوه لاره بلل کيده. زما ريفورټ له ليږلو وروسته به ددې ځاى مشر د تلويزون رئيس ته ټليفون وکړ هغه به خپلې ادارې ته زما د خبر د نه خپراوي امر وکړ. راپور به مې وليږه خو نشر به نشو، بيا به دلته والي ماته پيغور راکاؤ، چې ودې ليد زما زور، ستا مشر مې لا اخيستى ته خو يې وړوکى بچونى يې، لاس دې خلاص توره دې ازاده.

والي صيب! دوه اونۍ مخکې د ميلمستيا بلنه راکړه، ټول هم مسلکه ملګري يې غوښتي ؤ، پسونه يې حلال کړي ؤ ويل يې: ژورنالستانو ته مې ميلمستيا کړې، زموږ ډېر د ډلې غړي ؤ، چې د ميلمستيا په نشه کې خپل مسلک ترې هير شو، والي ته يې د هر اړخيزې مرستې ژمنه وركړه؛ خو زه ورته په ميلمستون کې جګ شوم، ورته ومې ويل: والي صيب! کيدا شي، چې موږ د ميلسميتا په موخه پوه کړې؟ ځواب مې تر لاسه کړ: بس ستاسې د درنښت لپاره مې کړې وه؛ تر څو په دې پلمه کښينو او څو خبرې هم وکړو. ما ورته وويل: له موږ د ټولنې يتميان ډېر اړين ؤ، چې هغه مو راغوښتي واى، يو ځاى د ډوډۍ ورسره خوړلې واى، د هغوى درد دې اوريدلى واى، د يوه پلار په څير دې مينه او هيله ورکړې وايې؛ موږ خو له ميلمستيا پرته هم هر وخت، چې وغواړې درته راځو.

والي له لنډې مسکا وروسته راته وويل:

وروره! وړانديز دې بد نه دى؛ خو يوه ورځ به هغه هم راوبولو، ناسته به ورسره ترتيب کړو؛ خو تاسې د ولس ژبه ياست، د نړۍ څلورمه قوه ياست، زموږ او تاسې ته د يوه بل ملاتړ اړين دى، تاسې کولى شئ زما سره زما د کړنو په انعکاس کې مرسته وکړئ؛ تاسې ياست، چې په ملاتړ به مو بريالى او په نه همکاري، که هر څومره کارونه تر سره هم کړم ناکام به وګڼل شم.

ما ورته وويل:

(c) ketabton.com: The Digital Library

والي صیب! موږ د کړنو د انعکاس لپاره بې طرفه کار کو، البته کـه تاسـې سم کـار کړی وي، تیت کول یې زموږ فرض دی؛ که د قانون خلاف او خودسري پکـې وي هم زموږ مکلفیت دی، چې نشر یې کړو.

رڼا وویل:

ښه نور بیا مخکې څه وشول؟

خبریال زیاته کړه: مجلس ختم شو؛ خو زه ښه پوهیدم، چې خـبرې مـې پـه والي صیب ښې ونه لګیدې، زما د راوتو په وخت کې یې خپل سکرتر ته په سترګه اشـاره وکړه هغه له ماسره راووت، یو پاکټ یې په لاس کې راته ونیو ویې ویل:

همکاري کوه دا به لومړی پاکټ نه وي.

ما پاکټ ترې واخیست د خلاصولو هڅه مې وکړه خو سکرتر مې لاس ونیو ویې ویل: ځه جیب کې یې کړه، کور کې یې خلاص کړه، خو زما اندیښنه نوره هم زیاته شوه دوه قدمه ترې شاته لاړم پاکټ مې خلاص کړ، پـه زرګونـانو مـې سـترګې ولګیـدې راومې باسل پوره لس زره وې.

ما ورته وویل:

دا پـــــــه کومــــــــه خوښــــــــــي کــــــــــــې؟

ځواب یې راکړ: وروره! ستاسې پر موږ ډیر حقونه دي.

مـــا پیســـې بیرتـــه پـــه پاکـــټ کـــې کیښـــودې، ســـکرتر تـــه مـــې وویـــل: دا پیسې واخله موږ ته خپل ټلوییزون دومره معاش راکوي، چـې ګـذاره مـو پـرې وشي، زه دانشم اخیستی؛ خو د هغه د بار، بار تکرار سره هم ما پیسې وانه خیستې.

ترې روان شوم، له شا یې غږ راوکړ، هیله ده هغه راپوروونه، چـې د ولایـت بـدنامي پرې راځي نشر نه کړې!. ما ورته وخندل ځواب مې ورکړ،

د راپور ټاکنه خپله خبریال ښه کولی شي، چې کوم د نشر وړ دی او کوم نه ،کوم مناسب دی او کوم نه دی.

رڼا لاس تر زنې ورته نوره هم متوجه شوه، خبریال ته یې وویل:

ورور جانه! لسګونه کلونه ووتل، چې موږ خدای ج له زورواکانو خلاص نه کړو، بیـا یې لاسونه د دعا په پار پورته کړل له سوړ اسویلی وروسته یـې وویـل: ربـه تـه مـو مرسته وکړې له دعا وروسته یې خبریال ته د نور وضاحت وویل:

(c) ketabton.com: The Digital Library

هغه څه، چې د دندې پريښودو ته يې اړ کړی يې څه دي؟
خبريال : دوه ورځې وړاندې مې له ګمرک سره نږدې کورونو له خلکو واوريدل، چې د شپې ډېر داسې موټر له ګمرکه نا محصول تېرېږي، چې د همدغو چارواکو پکې لاس دی. جالي اسناد ورته جوړېږي او پيسې يې والي صيب اخلي.
دې خبرې ډېر نارامه کړمه اړ شوم د لاسپيناوي په موخه څه اسناد راټول کړم، دوه شپې مې ورته رنې کړې؛ نا محصول موټر مې وليدل، ومې درول دولايتې شورا غړي هم راسره و، ټول مو په خپلوسترګو وليدل، د موټروانانو غږ مې هم ثبت کړ، چې ويل يې: موږ محصول ندی کړی دلته موږ ته ويل کيږي، چې له ګمرکه موږ ته يولک کمې راکوئ، موږ مو له ګمرکه تېروؤ.
رڼا وويل:
نوتاته ستونزه څه شی ده؟
خبريال: اوس والي صيب خبر شوی، چې ما د ګمرک په اړه سندونه راټول کړي او په دې هم خبر شوی، چې راپور مې پرې جوړ کړی.
رڼا: ښه! نو؟
خبريال: اوس وايي، چې موږ پيسې درکوو له دې خبره تېر شه؛ ما ورته وويل: زه خپل مسلک ته توهين نه شم کولی، زه مې خپل ضمير نه شم خرڅولی، زه پيسې نه اخلم.
والي وويل:
سمه ده موږ ټينګار نه کوو، چې پيسې واخله؛ خو په دې ټينګار کوو، چې له دې راپوره تېر شه!.
ما ورته وخندل ومې ويل:
دلته د ملت له حق سره خيانت شوی، دلته بيت المال لوټ شوی، دلته د کونډې او يتيم حق ضايع شوی که زه چپ شم په ورځ د قيامت به د خلکو په وړاندې څه ځواب وايم زما له دې خبرې سره والي ټليفون پرې کړ
لږ وروسته دې والي سکرتر زنګ راته وکړ چې:
مسلې مه راته کوه، که ته زموږ ونه منې او زموږ په خلاف دا کار وکړې ډېره درنه به درته تمامه شي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

خبریال: د څه درنه؟
سکرتر: که د اولادونو په فکر کې یاست او خپل ژوند درته ارزښت لري؛ نو له دې خبرې تېر شه.
نور نو ټاکنه ستاسې په لاس کې ده؛ زه درنه ټلیفون پرې کوم ، والي صیب زنګ وهي خو والي صیب د اخطار د تکرار عادت نه لري؛ ډېر سرزوري یې له لاسه د خاورو میلمانه شوي دي.
د دې خبرې په اوریدو د رڼا په سترګو کې اوښکې راغلې، مخ یې بل طرف ته واړاؤ دسمال یې راوکیښ تر څو خپلې اوښکې پاکې کړي او خپل دا ضعف د خپلې دروازې له ساتونکي، چې دې ته یې پرمیز د چایو پیاله ډکوله پټ کړي؛ خو ونه توانیده، سلګو واخیسته، اوښکې یې لکه باران په یو بل پسې د ګریوانه میلمه کیدې، له ډنډ سترګو سره بیرته را تاو شوه، خبریال ته یې وویل:
ته اړ نه یې، چې دنده پریږدې.
خبریال: خو واړه بچیان لرم.
رڼا: ستا په بچیانو به هیڅ هم نه کیږي.
خبریال: نو له دې راپوره تېریږو؟
رڼا: ولې زما له مرګه دې اوریدلي؟
خبریال: نه خدای ج دې نه کړي.
رڼا: څو، چې د رڼا په تن کې ساه وي، نو هیڅ کله به هم داسې راپورونه له نشرولو، نه پاتې کیږي، ما د خدای نا ترسو د بیت مال غلو ته قسم کړی، چې د سیوري په ډول در پسې یم، که مې دربانديې ثبوب پیداکړ، بیا به مو ژغورل په خدای وي ،پیسې او مقام مو نشي ژغورلی.
خبریال: ښه! نو زه دا خطر ومنم؟ له دې خبرې سره ټلیفون پرې شو.
رڼا پوه شوه، چې د خبریال کریډیټ ختم شو. د دفتر له ټلیفون څخه یې ورته زنګ وکړ، خبریال ته یې وویل:
وروره! وښه، چې هیڅ فکر مې نشو باید ما ستا په کریډیټ دومره اوږدې خبرې درسره نه وای کړې؛ خو خیر زما سکرتر به کریډیټ درولیږي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

خبريال: کومه خبره نه ده اغلې مشرې! نو ايا زه دغه راپور دروليږم او دا ګواښ ومنم؟

رڼا: نه وروره! تا او ستا کوچني اولادونه کوم ګواښ ته نه شم ورکولی، زه خپله درځم او راپور جوړوم يوازې اسناد وساته.

خبريال: خورې ته ولې دا کارکوې؟ ولې ته لکه، چې اولادونه او کورنۍ نه لرې؟

رڼا: ورته وخندل، اولادونه نه لرم، لا يې وخت نده راغلی خو کورنۍ لرم.

خبريال: خو هغه به څنګه شي؟

رڼا: ماته مې مسلک له خپله ژونده هم مهم دی، له کورنۍ هم راته مهم دی، زه له خپل ولس سره دومره مينه لرم، چې په وړاندې يې هر څه راته هيڅ دي.

دا کار زه د خپلې زيمواري له مخې کوم د غاړې خلاصيدو لپاره يې کوم، د خدای د رضا حاصلولو لپاره يې کوم، د خپل مظلوم ملت د ژغونې لپاره يې کوم او همدغه زما هيله ده، چې په پوره کيدو سره مې زړه سکون پيداکوي، ارامښت پرې احساسوم او په دې هم ډاډه يم، چې خدای مې نيت او اراده ګوري. هغه د زړونو مالک ده زما د هر حرکت په هدف پوهيږي، زما په هر رګ خبر دی هغه به مې ساتنه کوي.

خبريال: نور نو ستاسې راتګ ته اړتيا نشته، دا کار زه په خپله کوم ستاسې خبرو مې دومره همت قوي کړ، چې نور د هيڅ چا په کيسه کې نه يم، کورنۍ مې خدای ج لري، له هغه بل څوک قوي ساتونکی نشته. ستاسې له خبرو مې لوی درس واخيست، ساتندوی خدای ج دی روزي رسان هم خدای ج دی، د چا مرګ هيڅوک نشي رامخته کولی او نه يې څوک وروسته کولی شي.

رڼا : زه سبا له خيره درغلم، يوازې اسناد راکړه، نورې چارې زه پرمخ وړم.

خبريال: ته دا خطر په ځان مه اخله!، ته يوه مېرمن يې له نارينه سره، چې هرڅه وشي، دومره توپير نه کوي، هغه ډير ظالم دی، ټوپکسالار تېر شوی، اوس يې هم هغه د زړې واکمنې خيال په ذهن کې دی، ډېر خلک يې وژلي، مرګ ورته يو عادي کار دی.

(c) ketabton.com: The Digital Library

رڼا: د حسين رض خبره دې نه ده اوريدلې هغه وايې چې څومره دې چې د ظلم په وړاندې وروسته توره راپورته کړه په هماغه اندازه به ډېرې قرباني ورکړې، نور نه ناوخته کوو.
خبريال: خو!
تر څو يې چې جمله پيلوله، ټليفون يې پرې شو.
سبا سهار خبريال په کور کې په چايو ته ناست ؤ، چې د رڼا زنګ يې موبايل په شرنګا راوست خبريال ټليفون پورته کړ،
رڼا : وروره! زه په مخابراتو څلور لارې کې درته ولاړه يم، ته د هغه ګمرک اسناد او کليپونه راوړه؛ له والي سره مې د مرکې وخت واخيست، نور کارونه زه مخته بيايم.
خبريال چاى پريښود په منډه، منډه د رڼا خوا تـه ورسـيده، مخکـې لـه دې چې کليفونه او اسناد ورکړي، خبريال ورته کړه:
خورې! دا کار ګواښونکى دى، ته يې مه کوه، دا کار زه کوم، زه اوس پښيمانه يم، چې تاته مې د دې پېښې شکايت وکړ. رڼا يې په خبره مسکى شوه ورته ويې ويل:
پوهېږم دا کار ګواښونکى دى؛ د والي تاريخچه هم راته مالومه ده، چې د بدمعاشي ژوند يې تېر کړى دى، د لسګونو خونونو ښتن دى؛ خو له هغه هم زما ښتن ډير ځواکمن دى هغه د لوى قدرت خاوند دى هغه تر ټولو ښه ساتونکى دى.
ماته يې هيڅ پروانشته، چې هغه زما په وړاندې څه کوي او يا څه نه کوي.
خبريال : ولې زه؟
رڼا : زه ستا مېرمن او بچيان سرتور نه شم ليدى، هغوى خوار او زار نه شم ليـدى، که خداى مه کړه تاته کوم زيان ورسېږي زه به ځان ونه شم ښنلى تل به مـې خپـل ضمير ملامته وي، چې ولې مې داسې وکړل او نه زه له ملامته ضمير سره ژوند کولى شم، زه له دې کارونو سره بلده يم، ته يوازې دعا کوه چې د ظلم په وړاندې بريالي شو، فساد ورک کړو خپل هېواد د تعدل خواته بوځو.
هېواد مو د ټولنيز عدالت يوه بېلګه جوړه کړو، هيڅوک د چا حـق ونـه خـوري او هيڅوک پر چا د ظلم کولو جرئت ونه لري.
رڼا ساعت ته وکتل بيا يې خبريال ته وويل:

(c) ketabton.com: The Digital Library

زما د مرکې وخت رانږدې شوی، زه په دې اړه د والي نظر اخلم، د خلکو نظرونه هم غواړم واخلم؛ ستا کليپونه هم تيار دي، نو والي به يوازې خدای رانه خلاصوي.
رڼا له خبريال نوره خدای پاماني واخيسته؛ د والي د دفتر په لور وخوځېده، د والي سکرتر ته يې زنګ وواهه ورته ويې ويل:
زه رڼا خبرياله يم، والي سره غواړم د افغان ټلويزون لپاره يوه مرکه وکړم ستاسې دفتر رئيس ته مې سهار زنګ وکړ هغه وويل:
موږ نن مرکې ته وخت لرو ته راتلی شې.
سکرتر : تاسې هماغه خبرياله ياست، چې نوم يې د هر چا په ژبه دی.
رڼا: په دې خو زه نه پوهېږم، چې د هر چا په ژبه زما نوم دی خو خلک رڼا راته وايي.
سکرتر په منډه لاړ والي ته يې وويل:
والي صيب! يوه سرتمبه خبرياله راروانه ده، رڼا نومېږي، بس په چا يې سترګې نه ډکېږي، ډېر پام دې وي، چې په احتياط خبرې ورسره وکړې. والي : هغه خبرياله خو نه ده، چې يوه وخت برمته شوې وه؟
سکرتر : په ځان هغه ده.
والي : اجازه ورکړه چې راشي وبه ګورو، چې څه وايي؟ وبه وينو چې رڼا څه ډول بلېږي که سمه نه بليده، نو خاموشه به يې کړو، کله چې رڼا د خوب الوتو سبب کيږي نو خاموشه کول يې اړين کيږي همداسې نه ده سکتره؟
سکتر يې په خبره وخندل د هو په دود يې د والي د خبرې په غبرګون کې سر وخوځاؤ.
رڼا راغله؛ د والي مخکې د يوه غره غوندې همت سره کښېناسته، له روغبړ نه وروسته يې له والي وغوښتل، چې مرکې ته چمتو شي.
والي هم تياری وښوده، سوال او ځواب پېل شو.
رڼا : والي صيب! له اداري فساد سره مبارزه مو څرنګه روانه ده؟
والي: په ټول وس او ځواک سره هڅه کوو، چې دغه شومه پديده له منځه يوسو.
رڼا: د ګمرک عايدات مو د تېر کال په پرتله دېرش فيصده کم شوي دي کولی شئ لامل يې راته ووايئ؟

(c) ketabton.com: The Digital Library

والي: دا شمېره تاته چا درکړه؟ زموږ عايدات د تېر کال دوه برابره شوي دي.
رڼا: تاسې د خپلې ادعا لپاره څه اسناد لرئ؟
والي: کار پرې روان دی، چې بشپړ شي، ستاسې په واک کې به يې درکړو.
رڼا: والي صيب! موږ د سيمې له خلکو سره مرکې وکړې هغوی وايي: چې د شپې له مخې بې محصوله بار لرونکي موټر تېريږي، پيسې يې شخصي جيبونو ته ځي په دې اړه تاسې څه ويل غواړئ.
والي: دا دروغ دي، هسې د خلکو خبرې دي په افغانيستان کې څوک، څوک کار ته نه پرېږدي، بس خبرې دي، چې کوي يې دروغ او رېښتيا سره يوځای کوي او د پيتاوي مجلسونه جوړوي.
رڼا: والي صيب! خو موږ داسې اسناد تر لاسه کړي، چې په هغه کې ستاسې نوم هم شته، چې په دې موټرو کې خپله حصه لرئ، او ستاسې په ملتيا تېرېږي.
والي: هيڅ اسناد نشته، دا هسې کوم خبريال اوازه خپره کړې ده، هغه غوښتل چې په دې بهانه له موږ څه پيسې وشکوي، هغه له موږه ناروا غوښتنې وکړې، موږ يې غوښتنې ونه منلې بيا يې د اسنادو اوازه په دروغو خپره کړه؛ خو اوس په خپلو خبرو پښيمانه دی، زه په زغرده وايم، چې که چا زما په اړه اسناد پيدا کړل خپاره دې کړي.
رڼا: سمه ده، مننه والي صيب! ستاسې ډېر قيمتي وخت مو ونيو.
والي: هر کله راشئ!
رڼا څه چې غوښتل هغه يې ترلاسه کړل، نوره يې خدای پاماني واخيسته په لاره کې سکرتر ورسره د سيوري په ډول روان ؤ د رڼا ورته پام شو هغه ته يې وويل:
ورور جانه! تاسې تکليف مه کوئ، موږ لاره ليدلې.
سکرتر :هيله کوم والي صيب وويل:
دوی تر درازې بدرگه کړئ تر دروازې ورسيدل، سکرتر رڼا ته سپين پاکټ ونيو.
رڼا په حيرانۍ سره په پاکټ کې سترگې ونيوې، بيا يې سکرتر ته وويل:
دا څه دي؟
سکرتر : ستاسې د موټر تيل او ميلمستيا، والي صيب! وويل: دوی ډوډۍ ته ستانه نه شول بده ده، چې تش لاس ځي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

رڼا ورته وخندل:

تاسې له کوم تخصیص څخه دا پسې موږ ته راکوئ؟

سکرتر: رڼاجانې! ولایت خو دومره امکانات لري، چې تاسې ونازوي.

رڼا: نه وروره! موږ ددې پیسو حقدار نه یو او نه راته دا پیسې مناسبې ښکاري؛ ځکه ماته له دې پیسو د یتیمانو او کونډو د خولې د روزي بوی راځي.

رڼا نوره له دروازې ووته او د کابل په لور وخوځیده، په لاره کې یې خپل خبریال ته ټلیفون وکړ، ورته ویې ویل:

تاته په مرکزي دفتر کې دنده درکوو ستا په ځای بل خبریال دلته رالېږو، همدانن باید کابل ته راشې، چې کومه ستونزه درته پیدا نشي.

نن ماښام د دې مغرور والي، هغه وزرې درته قیچي کوم چې هواته پرې د الوت هوډ لري. نن یې هغه غښتلې متې ورته پرې کوم، چې د بیت المال په انرژي ځواکمنې شوې دي.

ماښام شو رڼا د خبریالي په اصولو پوره ریپوټ جوړ او نشر ته چمتو کړ، خپل ټلویزون او هغه پروډکشن ته یې هم واستاؤه، چې له هغه نه ټولو رسنیو اخیستلی شوای.

ماښام اوو بجې په ټولو رسنیو کې لومړی خبر همدا شو، چې د ننگرهار والي د گمرک نا محصول شوي موټر تېروي جالي اسناد ورته جوړوي او پیسې یې په خپل جیب کې اچوي. په ریپوټ کې هغه جالي فورمې هم وښودل شوې، چې موټرو ته د تېرېدو لپاره جوړې شوې وې؛ د هغو موټروانانو خبرې هم نشر شوې، چې ویل یې: له موږ نه دلته د گمرک په نسبت کمې پیسې اخلي او په تېرېدو کې د والي کسان راسره مرسته کوي.

اته بجې شوې، بېړنی خبر د تلویزونونو پر مخ وښودل شو: د ننگرهاروالي دنده د فساد د تور له امله وځنډېده.

خبره د هر کور کیسه شوه، د فسبوک د لیکنو سرلیک شوه او په دې برخه کې د رڼا ستاینه پیل شوه. شاپور هم خبر واورېده، له اورېدو سره یې رڼا ته زنگ وکړ هغې ته یې وویل:

اغلې رڼا!

(c) ketabton.com: The Digital Library

ته څه غواړې، چې ثابت يې کړې؟
رڼا: مطلب؟
تاسې د يوه قاتل، ټوپک سالار او زورواک سره مقابله کوئ؛ ايا ددې په پايلو پوهېږې؟
رڼا : هو پوهېږم هغه، چې څه کول غواړي يا کوم اقدام کوي زه يې پروا نه لرم، د هغه لويه خبره به زما د قتل پرېکړه وي او زه له مرګه نه ډارېږم.
شاپور: نو ولې داسې ليونتوبونه کوې؟
رڼا: تا خو ژمنه کړې وه، چې زما د خبريالۍ خنډ به نه ګرځې.
شاپور: زه خو په خپله ژمنه ولاړ يم، د ټول رسنيز دفتر مسوليت مې درسپارلی؛ خو ستاسې د ژوند او تاته د خطر انديښنه راسره ده.
رڼا: ته مسؤل نه يې، چې زما د ژوند او مرګ په اړه انديښنه وکړې او نه ورته اړتيا شته.
شاپور : اړتيا شته.
رڼا: څه اړتيا شته؟ که زه مړه شم بل ژورنالست به پيدا شي او ستا رسنيز دفتر به له سکوته وژغوري.
شاپور: خبره د رسنيز دفتر نه ده، هغه دې اور واخلي له هغه وړاندې ستاسې ژوند ماته مهم دی.
رڼا: مطلب؟
شاپور په تته ژبه وويل:
زه له تا پرته ژوند نشم کولی.
رڼا: ماته دې په دماغو کې څه فرق ښکاري،بې مسوليته خبرې زما نه خوښېږي ، زه دې د خبرو په مطلب نه پوهېږم چې څه وايې خو هيله لرم چې زما په کړنو نېوکه ونه کړې، کنه ښه به درته نه وي.
نور يې ټليفون پرې کړ:
سبا سهار رڼا دفتر ته د تلو په پار له خپلې خونې راووته، د مور کوټې ته لاړه له هغې يې دتګ اجازه وغوښته. هغې اجازه ورکړه؛ خو ورته ويې ويل:

(c) ketabton.com: The Digital Library

لورې! په دې شپو، ورځو کې دې ځان ډېر مصروف کړی دومره، چې د خپلې مور روغتیا دې هم له یاده وتلې. رڼا مسکی شوه، د مور په لور یې ورمنډه کړه هغه یې په غېږه کې ونېوه، بیا یې ورته وویل: خوږې مورجانې ته ریښتیا وایې دومره مصروفه شوې یم، چې ستا روغتیا هم رانه هېره شوې. نن خو فکر کوم ستا د معایناتو ورځ هم ده زه دفتر ته ځم ژر، ژر مې کارونه خلاصوم بیرته راځم او تا روغتون ته وړم.

رڼا ته بیرون د دفتر موټر ولاړ ؤ، دا هم په بیړه ور ووته په موټر کې کېناسته؛ له لږ مزل وروسته رڼا خپل موټروان ته پام شو، چې ځیر ځیر په خپله ښیښه کې ګوري.

رڼا ورته وویل:

وروره! څه خبره ده، چې په ښیښه کې ګورې؟

موټروان : یو موټر مو تعقیبوي، له ډېر لرې راپسې دی. رڼا هم شاته وکتل ویې لیدل، چې په هغه موټر کې ناست کسان د دوی له موټره سترګې نه باسي، په دوی کې یې سترګې ټومبلې دي.

رڼا خپل موټروان ته وویل:

موټر څنګ ته کړه ګوښه ودرېږه، زه به له هغه درملتون نه څه درمل راواخلم دوی به هم تعقیب کړو، چې څه کوي او څه موخه لري؟

موټروان موټر ګوښه کړ. رڼا درملتون ته لاړه؛ خو تعقیبونکی موټر په بیړه له دوی تېر شو، موټر وان هم ډاډه شو، چې هسې اندېښمن شوی، موټر دوی نه تعقیبوي، لنډ مهال یو موټر سایکل وال د دوی تر شاه له خپل موټر سایکل نه ښکته شو، ځان یې داسې ښوده، چې ګواکې موټر سایکل یې خرابي پیدا کړې. رڼا درمل واخیستل؛ خو د پیسو بکسه هم کور ترې پاتې وه نو اړه شوه موټروان ته یې لاس وښوراؤ تر څو ماتې پیسې ترې واخلي او درملتون وال ته یې ورکړي. په همدې وخت کې د موټر سایکل وال د دوه کیلو ګرامه په اندازه چاودېدونکي توکي د موټر لاندې ځای پر ځای کړل. په موټر سایکل کېناست په لنډو شېبو کې یې ځان ورک کړ. موټروان او رڼا راغله، موټر ته وختل او د یوه خطرناک برخلیک سره په ناپوهي کې مخامخ شول. رڼا له موټروانه وپوښتل: هغه تعقیبونکی موټر څه شو؟

(c) ketabton.com: The Digital Library

موټروان : موږ هسې شک کاوو ، موټر تېر شو داسې ښې نه وې ، چې تـرې مالومـه کړو دوی موږ تعقیبوي.

رڼا : بس رب مو دې وساتي ، کنه د ډېرو ارادې راته ښې نه دي. د رڼا دفتر نږدې ؤ ، لس دقيقې لا نه وې تېرې شوې ، چې رڼا خپل دفتر ته ورسېده. رڼا له مـوټر ښـکته شوه بم ونه چاوده؛ ځکه چې هغه يو ساعت ته تيار کړل شوی ؤ.

دفتر ته له ننوتو سره جوخته بېرته راستنه شوه موټروان ته يې وويل:

ما له مور سره ژمنه کړې وه ، چې زه بېرته ژر راځم او تا روغتون ته د معاينـاتو لپـاره وړم؛ خو زه نن پرلپسې دوه جلسې لرم.

موټروان : خورې! زه به يې بوځم معاينات به ورته وکـړم او بيرتـه بـه يـې تـر کـوره ورسوم.

رڼا : ورورجانه! لوی کمک به وکړې مور جانه! روغتون ته بوځه او بېرته يې تر کوره ورسوه. موټروان لاړه او رڼا ته هم خپله اداري جلسه منتظره وه.

د جلسې خونې ته ننه وته ، جلسه يې پيل کړه.

موټروان د رڼا کور ته ورسېده ، د هغې مور يوه خور او کوچنی ورور يې راواخيسـته د روغتون په لوري روان شول.

روغتون هم د رڼا ددفتر سره په يوکيلو متري کې ځای درلوده. د رڼا د جلسـې نـيم ساعت لانه ؤ وتلی ، چې يو لوی درز يې تر غوږو شو. دفتر يې ولړزيده ،ښيښې يـې ماتې شوې ، ټول وارخطا شول د هر يوه سترگې له ويرې راووتې.

رڼا وويل:

خدايه خير! ډېره لويه چاودنه وشوه ، بيا به څومره کورونه وران شوی وي ، څـومره ماشومان به يتيمان شوي وي او څومره کورونه به د وير په ټغر کينول شوي وي؟

ژر يې ټيليفون راواخيست ، د سيمې اړونده خبريال ته يې زنـگ وواهـه ورتـه ويـې ويل: هله څلورم سړک کې چاودنه وشوه ، د خبر جوړولو لپاره ځان ورسوه.

هغه وويل: اغلې مشرې! زه ډېر سخت نـاروغ يـم ، د سـيروم لانـدې يـم خـوراک راباندې بده اغيزه کړې ، وضعيت مې ډېر خراب دی.

رڼا ټليفون پرې کړ ، پريکړه يې وکړه ، چې پخپله د پېښې ځای ته لاړه شي او راپـور جوړ کړي. کمره او کتابچه راواخيسته په بيړه له دفتره ووته ، له لنډ مزل وروسته دې

(c) ketabton.com: The Digital Library

پیښې ځای ته ورسېده. کمره یې له دسکول راوښکله، له موټره ښکته شوه ویې لېدل، چې پولیسو له زیانمن ځایه سرې پټې تاو کړې دي؛ چاته د داخلېدو اجاز نه ورکوي. پولیسو د رڼا د تګ مخنیوي لپاره په هغې غږ وکړ، خو رڼا د کارت په ښودلو سره هغه اړ کړ، چې اجازه ورکړي. رڼا د پیښې ځای ته ورسېده؛ څو مړي پراته دي، څلور پنځه ټپیان هم زګیروي کوي. رڼا تصویر اخیستنه پیل کړه، ټول سوچ یې د کمرې سکرین ته ؤ، چې تصویر اخیستنه خرابه رانشي، ګام په ګام مخته تله، د کمرې پر مخ یې د تمې خلاف یوه تصویر راغی د کورنۍ د غړي تصویر، دخپل ماشوم ورور تصویر، د خور د نازولي وړوکي ګلاب تصویر، هغه مخ یې په وینو لړلی ولېده چې رڼا معمولي ګرد ته هم نه پرېښود حیرانه شوه څو لحضې بلې نړۍ ته لاړه فکر یې وکړ لکه، چې خوب ګوري، ژر یې کمره له مخې لرې کړه ویې ویل، چې د کمرې په لرې کولو سره به هر څه بدل شي؛ خو هیڅ هم بدل نه شول، نه خوب وو او نه خیال د خپل ګلالي ورور جسد یې په وینو لړلی ولېده، لږ مخکې یې نظر پریوت، د هغې د ځګر ټوټه تر ټولو قیمتی نعمت او پرې ګرانه مورکۍ یې په داسې حالت کې ولېده، چې د سر وېښتان یې سوي وو. رڼا ته تر ټولو ډاډمن او ښکلی مخ باندې وینې او ګردونه پراته وو، بل خواته یې وکتل ځواني مرګ موټروان یې ولېد، چې جسد یې نالی ته لویدلی دی، بله خور یې ولېده، چې ټوټه ټوټه پرته ده.

سر پرې تاو شو لکه لوړ چنار، چې اره شي د قیر شوي سړک په سر ړنګه شوه؛ سر یې په ډېر شدت سره د سړک په سر یوې رالوېدلې تېږې سره ولګېده.

بس همدا ضربه هغې ته په سر باندې د مرمۍ له وېشتلو کمه نه وه، د شاک سره یوځای کوما ته هم لاړه. پولیسو ټپیان پورته کول، یو له هغو پولیسو متوجه شو، چې د رڼا ټلیفون ته زنګ راځي؛ پولیس ټلیفون راواخیست غږ پرې وشو اغلې رڼا! چېرې یې؟ له څه وخته ټلیفون درته کوم اخر ټلیفون ته خو ځواب وایه. له چاودنې خبر شوم تاسې ته مې اندیښنه شوه.

پولیس وویل:

وروره! د دې ټلیفون کس دې څه کېږي؟

هغه ځواب ورکړ: زه شاپور نومېږم د رڼا خپل یم.

(c) ketabton.com: The Digital Library

پولیس: وروره! دغه مېرمن کوما کې ده، له سره يې وينې ځي په چاودنه کې سخته ټپي شوې، په بيړه ځان ورته راورسوئ.

له شاپور نه ټليفون ولوېد، ژر يې خپل موټر راوباسه، بس نو موټر هوا نه کوله کنه شاپور يې له هغه ګېره هم کار اخيسته.

لنډمهال دپېښې ساحې ته په داسې حالت کې ورسېده چې رڼا، نور ټپيان او مړي پوليسو روغتون ته وړي وو. شاپور ددې پېښې په ځای کې ښکته شو؛ د رڼا په موبايل يې سترګې ولګېدې زنګونه ورته راروان وو. شاپور ټليفون راواخېست اوکې يې کړ، غږ يې واورېده: رڼا خورې! دا درز دڅه شی وو، ژر احوال راکړه مور، خور او وړوکی ورور مې ستا په موټر کې روغتون ته لاړل، ټليفون يې کار نه کوي، سخته په اندېښنه يم.

په دې وخت کې شاپور د رڼا په موټر سترګې ولګېدې، چې تيکه، تيکه پروت دی.

نور هم وارخطا شو، فکر يې وکړ لکه، چې د رڼا په کور انسان خوړونکي سيلاب راغلی، په چاودنه کې د هغې مور خور او ورور ټول له منځه تللي.

هغه له زنګه پوه شو، چې د رڼا په کور کې پاتې خور زنګ وهلی دی، هغې ته يې وويل:

خورې! زه شاپوريم، رڼا په جلسه کې ده هغه لږ مصروفه ده. ته اندېښنه مه کوه، چې خلاصه شي خپله زنګ درته کوي.

د رڼاخور: نو دا چاودنه د څه شي وه؟

شاپور: حکومت چاوديدونکېو توکو ته چاودنه ورکړه، کومه د اندېښنې وړ خبره نده.

شاپور له هغې سره خبرې پرې کړې، د روغتون په لوري روان شو.

په لاره کې يې د دفتر اداري مسؤل ته ټليفون وکړ، هغه ته يې وويل:

مدير صيب! چاودنه شوې، رڼا سخته ټپي ده، ژر مالومات راکړئ، هغه چېرې تله؟ نور څوک ورسره وو؟

ځواب يې ترلاسه کړ: رڼا خو د چاودنې په وخت کې زموږ سره وه.

هلته د ريپوټ جوړولو لپاره تللې وه.

شاپور: خو چاودنه د هغې موټر پسې شوې ده.

(c) ketabton.com: The Digital Library

مدير: موټر د هغې سره نه وو، هغې موټر د خپلې مور لپاره لېږلی وو، چې روغتون ته يې د معايناتو لپاره يوسي.

شاپور: بس نو رڼا تبا شوه لکه، چې د هغې مور، خـور او ورور هـم پکـې لـه منځـه تللي، زه اوس روغتون ته روان يم گورم يې، چې څه شوي دي؟

مدير: رئيس صيب! نه پوهېږم، خو زه هم اندېښمن شوم، هيله کوم چې مالومـات دې تر لاسه کړل ماته هم احول راکړئ.

شاپور: سمه ده نور يې ټليفون پرې کړ.

د هېواد د ټولو رسنيو د سر خبر داشو، چې په ښار کې چاودنـه شـوې او د هېـواد مشهوره خبرياله پکې سخته ټپي شوې؛ ډاکترانو يې حالت نازک ښودلی.

شاپور روغتون ته په لاره د موټر له راډيو دا خبر واورېده، موټر يې نور هم تېز کـړ، څو ژر روغتون ته ورسېږي او د رڼا حالت له نږدې وگوري.

گوښه شوي والي هم د رڼا د سخت ټپي کېدو خبر واورېد، له اورېـدو وروسـته يـې لنډه مسکا وکړه، له ځان سره يې وويل:

ماسره سر وهي، له ماسره سر وهل له ډبرې سره سر وهل دي.

دعا کوه، چې له کوما راونه وځې، راساً هغې دنيا ته لاړه شې؛ که روغه شې دوباره به بيا د مرگ لپاره دومره ستونزې وگالې، چې باور به يې هم نه شې کولای؛ ځکه ته په دې نړۍ کې نور د اوسېدلو حق نه لرې.

شاپور روغتون ته ورسېد، د موټر بريک يې د نيم کيلومتر لرې خلکو پام ځان پسې را واړوو.

ژر له موټره ښکته شو؛ بيړنۍ خونې ته يې ځان ورساوو، په رڼا يې سترگې ولگېدې، گړگوتي ويښتان يې پرسپين سپوږميز مخ راپراته وو، د وينو ليکـې يـې هـم لکـه د گلاب وچې شوې پاڼې، پرمخ سريښ وې. غټې تورې اغېزناکې سترگې يې پټې وې؛ ژوره، ژوره ساه يې اخيسته. شاپور يې په لېدو لاسونه سره ومروړل، سترگې يې بـې واکه له اوښکو ډکې شوې، په غبرگو لاسونو يې مخ وموښه راتوېدونکې اوښکو يې به غومبرو لارې وکړې.

په دې وخت کې نرسه راووته، شاپور ورته کړه :

(c) ketabton.com: The Digital Library

ستاسې مشر چيرې کښيني؟ هغې د ګوتې په اشاره د روغتون د رئيس خونې ته د هغه پام راواړاؤ. شاپور په منډه ورغی،
د روغتون رئيس ته يې وويل:
رئيس صيب! رڼا وژغورئ، دپيسو کيسه کې مه اوسئ، د رڼا د وجود، د تول په اندازه هم روپۍ درکوم.
رئيس چې خپله جراح متخصص هم و شاپور ته وويل:
دلته کښېنه، رڼا دومره دربانډې ګرانه ده؟
شاپور: هو
رئيس: څه دې کيږي، مېرمن دې ده؟
شاپور: نه!
رئيس: نو څه دې ده؟
شاپور: زما د دفتر رئيسه ده.
رئيس: وروره! مه خفه کيږه، رڼا د پښې ټپي نه ده، يوه قوي ضربه يې په سر خوړلې فکر کوم؛ کوما ته د همدې ضربې له امله تللې ده.
هيله لرو، چې ژرجوړه شي، موږ تر خپل وسه کوښښ کوو؛ ټول امکانات مو په کار اچولي، نور پايله دې الله ج په لاس کې ده.
شاپور: رئيس صيب! که يې بل مجهز روغتون ته د تلو اړتيا وي، په ما زړه مه سوزوئ. *اقتصادي حالت مې ښه دی*
رئيس :زموږ امکانات او وسايل او مجرب ډاکتران په داخل دهېواد کې بل ځای نشته.
ته مه خفه کيږه! موږ خپل ټول وسايل په کار اچوو.
د پښې له ځايه څو مړي هم راوړول شوي، موږ په مړستون (مرده خانه) کې ساتلي دي ستاسې د خپلوانو نور مړي مو هلته کتلی شئ
شاپور : شايد زموږ کسان پکې وي، زه ورځم، چې ويې ګورم؛ شاپور په منډه، منډه لاړ او د مړو ساتلو خونې ته ننه وت. لومړی سترګې يې د رڼا په موټروان ولګيدې وروسته يې د رڼا مور هم وپيژانده، ټول لګه په ارام خوب ويده پراته وو. د ټپونو نښانې يې پر بدن ښکاريدې. د ماشوم په جسد شکي شو، ژر يې د رڼاله ټليفون نه د

(c) ketabton.com: The Digital Library

هغې خور ته زنګ وواهه چا چې یو ساعت مخکې زنګ کړی ؤ؛ خو له هغه لوري یې غږ واوریده، خورې ته له تیږې هم سخت زړه لرې تا لږ هم احساس نه کړه، چې له چاودنې وروسته به په مورږ څه تېریږي؟ مور، خور او ورور مې ورک دي چاودنه شوې، ما درته څو ځلې زنګ وکړ؛ خو ټلیفون به دې خاموش راته.

شاپور : خورې! زه رڼا نه یمه، رڼا نن ډیره بوخته ده. د رڼا خور په ژړا شوه؛ شاپور ته یې په ژړغوني اواز وویل:

زه پوهېږم چې زما خور دومره بې مسؤلیته نده، هغې هیڅکله هم له مورږ سره داسې ندي کړي، کله به چې ښار کې چاودنه وشوه ساعت په ساعت به یې زمورږ احوال اخیسته.

وروره! د خدای لحاظ وکړه، په خور مې څه شوي؟ مورږ ته ووایه رڼا؛ خو زمورږ د کور ډیوه ده، که په هغې باندې څه وشي مورږ ټول په تیاره کې پاتې کېږو.

شاپور : خورجانې! زه قسم کوم چې رڼا ژوندی ده، ته بې ځایه اندیښنه مه کوه یوازې دومره راته ووایه، چې ستا له مور سره خو بل کوم ماشوم نه ؤ؟

د رڼا خور : خور او ورور مې هم ورسره ؤ. ولې دې پوښتنه وکړه؟

شاپور : خورې هسې مې پوښتنه وکړه بې ځایه اندیښنه مه کوئ، کور خو مو په هغه پخواني ځای کې ده؟

د رڼا خور: هو.

شاپور : مورږ درځو انشاالله په نیم ساعت کې در رسیږو، نور یې ټلیفون پرې کړ.

شاپور دوه امبولانسه راوغوښتل، موټروان یې خپل کور ته ولیږداوه، په بل امبولانس کې یې د رڼا د مور، خور او کوچني ورور تابوتونه کیښودل.

خپل موټر یې ترې مخکې کړ، امبولانس یې تر شا حرکت وکړ، کور ته په نږدې کیدو د شاپور زړه درزا زیاتېدله او ددې توان یې له لاسه ورکاوه، چې هغه د رڼا پیغلوټې خور ته څه ډول درې جنازې ور وړې. څه ډول هغې ته ددې ستر غم زغم ورکړي، له ځان سره یې ویل: که رڼا روغه وای هم ښه به وه. د دغې انجلۍ زړه خو به پرې تکیا ؤ. اوس رڼا وګوره، چې په کوما کې ده او دلته یې دغه خور وګوره، چې په یوازې به د کور د دریو غړو دې له لاسه ورکولو غم ویني .

ډېر ناتوانه شو؛ خو مجبور ؤ، چې جنازې د رڼا کورته ورسوي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

د رڼا کورته يې دواړه موټره ودرول، د رڼا خور او ځو خواخوږې ګاونډيانې لا له مخه په دروازه کې دوی ته منتظرې ولاړې وې؛ خو په خوب او خيال کې يې هم نه راتلل، چې نن به د دريو جنازو کوربانه وي.

خلك راټول شول، درې واړه جنازې يې راښکته کړې.

دې رڼا خورحليمه ځو لحظې لکه بې روحه کالبوت سکوت ولاړه وه د خبرو ځواك يې نه درلود ژبې يې کار پريښود جنازې يې په غړيدلو سترګو ليدې خو لكه خوبوړی انسان چې څه په خوب ګوري خو دې څه کولو توان نه لري ، يوازې دې پيښې ننداره يې کوله،ښه شيبه وروسته، کله چې په هوش راغله نو په ريښتوني ډول يې درك کړه چې په سر يې خاورې بايد شوې دي،ټوله کورنۍ يې له لاسه ورکړې ده کوڅه يې چيغو په سر واخيسته. ، چا يې دې ساندو تاب نه درلوده، هر يوه اوريدونکي به ځان ګوښه کاوه او له جيب نه په راباسلي دوسمال به يې اوښکې پاکولې ،درې واړه جنازې په يوه خونه کې قطار کيښودل شوې،دې وير او ماتم ټغر وغوړول شو ،بلاخره

شپه شوه دې رڼا خور دې ژړا او کوکو دلاسه خوا اوشا ګاونډيانو خوب ونه کړ، کومو ميرمنو به، چې ددې بدې ورځې او چيغې اوريدې هغوی به هم په خپلو کورونو کې په ژړا ورسره بدرګه کولې تر دې چې د حليمې غاړې کيناستې،اوښکې يې په سترګو کې وچې شوې ،نور يې له ژړا سره اوښکو ملتيا نه کوله ،او نه يې اواز تر ځو مترو لرې خلکو اوريده.

)))))))))))))))

ټول خلك خبر ؤ، چې رڼا کوما کې ده يوازې حليمه له دې رازه ناخبره وه سهار وختي شاپور د خيرات له غوښو او وريجو سره يو ځای راورسيده ،له خپل موټره ښکته شو، د رڼا خور ته يې وويل:

هر څه مو، چې نور په کاريدل د رڼا ټيليفون له ما سره دی، په هغه شميره زنګ راته کوئ.

خيرات پوخ شو، خورا ډير خلك جنازې ته راغلي ؤ خو چا څکه ونه کړه ځکه چې غم دومره دروند ؤ چې د هر چا اشتها يې له منځه وړې وه . بلاخره هغه وخت هم

(c) ketabton.com: The Digital Library

راورسیده چې درې جنازې باید هدیرې ته ویوړل شي د رڼا دمـور جنـازه شـاپور پورته کړه په دې وخت کې، شاپور د رڼا خور له ګریوانه ونیوه ورته ویې ویل:

اوس به مې مور، خور او ورور د رڼا له لیدو پرته تورو خاورو ته وړې؟ ی، چې اخر ځل خو دوی وګوري ، د هغې له لیدو پرته تاسې داسې ظلم نشی کولی، ایا تاسـې زړه سوی نه لري ،په موړ مو زړه نه سوزي له رڼا سره داسې ظلم مه کوئ چې پرتـه دې هغې له راتلو دوی خاورو ته وسپاری هغه به ډېر خفه شي هیڅ بـه یـې ونشـی زغملی په هغې مورجانه، خور او وروړمې ډېر ګران وو.

شاپور : خورې رڼا روغتون کې بستر ده.

حلیمه: خو یوازې یې دومره راولئ، چې د دوی مخ دې اخر ځل دپاره وګوري، بیا یې بیرته بوځئ.

شاپور وویل:

رڼا په کوما کې ده، هغه تګ او خبرې نشي کولی، کاشکې رڼا لیدل کـولی شـوی، که چین کې وایې هم رارسوله مې.

نور د رڼا د خور حلیمې چیغو او سپارښتنو ته چا غـوږ ونـه نیـو؛ ځکـه د جنـازې د لمانځه وخت تېریده او خلك منتظر پاتې کیدل، جنازې روانې کړل شوې. کوڅـه بیا چیغو په سر واخیسته هر چا د رڼا د خور د بې وسي، بې کسي او غمجنې ورځـې درد احساس کاوه؛ بس له دوی سره به یې غم په سړو اسویلیو او اوښکو لمانځه نـور یې څه نشو کولی

جنازې خښې کړل شوې، شاپور له هدیرې نه بیرته روغتون ته واپـس شـو؛ د رڼـا د بستر په خوا کې کیناست، د هغې لاس یې په خپـل لاس کـې ونیـو سر یـې پـرې کیښود، سلګو واخیست له سترګو یې د باران په څېر اوښکې توېـدې، اوښـکو لارې وکړې د رڼا په لاس څك، څك وڅڅېدې.

د شاپور اوښکې د رڼا لپاره لکه، په ویده چې د یخو څاڅکو باران وشي ټکان ورکړ. وخوځیده سترګې یې نیمه لوڅې کړې، ویې لیدل، چې چا یې لاس پـه لاس کـې کلك نیولی او سر یې پرې ایښی، لږ مهال خو یې فکر وکړ، چې خوب وینې. خپل نیول شوي لاس ته یې حرکت ورکړ، د ځان خوا ته یې نـږدې کـړ. شـاپور هـم سر پورته کړ او له ډنډ سرو سترګو سره یې رڼا ته په حیرانۍ وکتل. رڼا له ځان سره وویل:

(c) ketabton.com: The Digital Library

دا څه دي، شاپور دلته څه کوي، زه چيرې يم، هغه زما لاس ولې نيولی؟ په دې سوچونو کې وه، چې شاپور ژړغونی غږ پرې وکړ: رڼا!
ته په هوش راغلې؟ ته اوس ښه يې؟
رڼا وويل:
شاپوره! ته ولې ژاړې خيرت خو دی؟ زه دلته څنگه راغلې يم، زه چا راوستلې يم؟
له دې خبرو سره رڼا بيرته بې هوښه شوه د شاپور غوړېدلې هيلې لکه تږی گلاب، بيا مړاوی شوي د رڼا د کټ په زی يې سرکيښود، خورا غمجن شو زړه يې درد وکړ، د اوښکو په تويولو يې د زړه د درد د سپکولو هڅه کوله.
په دې وخت کې د رڼا خور هم راورسيده، ويې کتل، چې شاپور د هغې د بستر په څنډه سر ايښی او ژاړي. هغه د رڼا د بستر په خوا کې ودريده، بې واکه يې چغې کړې رڼا گلې! تا خو موږ يوازې غمو ته نه پريښودو؟ ته خو به زموږ په وړاندې د تيز شمال په مقابل کې هم دريدې،
اوس دې ولې يوازې دومره درنو غمونو ته په دې کم عمر کې پريښودم؟
راپورته شه خورې! يوازنی هيله مو ته پاتې يې راپاڅه،غيږ کې مې ونيسه زړه مې سل ځای ټپي شوی گوندې ورغول شي ، هيڅوک مې نشته چې غيږ ورکړم، خپلې اوښکې ورته توې کړم، د تسلي لپاره يې په اوږه سر کيږدم اوهغه ماته تسلي راکړي.
خورجانې!
که ته زما بد حالت په خوب کې هم وينې؛ نو زړه به دې وچوي، اوس ولې غږ نه کوې خورې!؟ ولې تسلي نه راکوې؟ مور جانه، خور او ماشوم ورور مې له تورو خاورو لاندې دي.
ته خبره يې کنه!؟
له دې اوږدو ساندو وروسته يې شاپور ته مخ وراړاؤ، هغه ته يې وويل:
خور مې جوړيږي کنه؟ هغه خو به ما د مور او ورور غوندې يوازې نه پريږدي، کنه شاپوره ورور!؟
شاپور : ته مه خفه کيږه رڼا دومره همت لري، چې داسې وړې پيښې يې له منځه نشي وړلی ،هغه لومړی په دې خاوره کې د ظلم ،فساد او بې انصافي جرړې ورک کوي بيا له نړۍ سره خدای پاماني کوي، تر اوسه يې ډيرې هيلې پاتې دي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

حليمه:

شاپوره وروره! زه دې ډېره احسان منده يم، زه به ستاسې دغه ښېګڼه هيره نه کړم، چې په دې بد حالت کې راسره وې، زما د مور، خور او ورور سقاط، خيرات او ټول مراسم دې زموږ د کور د يوه غړي په ډول ادا کړل.

زه ژمنه کوم، چې که زما وس ورسي او ستا کوم شي ته اړتياوي، که مې سر هم پکې لاړ شي نه يې دريغوم.

شاپور : ته مې لکه خور داسې يې، د خور لپاره ورور دومره څه نشي کولی؟

بيا يې د رڼا لور ته وکتل لاسونه يې پورته کړل، دعا يې وکړه: اوس دې رڼا خدای ج ښه کړي، هغه تېر مړي مو ښبلي، صبر مو دی پرې.

حليمه :

که زه يوه خبره وکړم خفه کيږې خو نه

شاپور نه ولې ؟

حليمه :زه اوس د رڼا پوښتنې ته دلته دهغې اوطاق ته چې راننه وتم نو تاسې د هغې د کټ په ژۍ سر ايښی ؤ د هغې لاس مو په خپل لاس کې نيولی ؤ ، نو ايا ستاسې تر منځ خو داسې اړيکې نشته چې زه يې په راز نه يم خبره؟

شاپور : نه، رڼا د اړيکو جوړولو دپاره وخت نه لري،

حليمه: او ته؟

خورې! اوس ددې خبرو وخت نه دی، دعا وکړه چې رڼا خدای ښه کړي، زه رڼا ته ډېر درناوی لرم، ماته يوازنۍ کس مالوم شوه، چې له ظاهره يې باطن ډېر ښکلی ده. دې هغې ډير لحاظ راباندې ګران ده.

په دې وخت کې شاپور د رڼا مخ ته ځير شو، د هغې سر جټکه وخوړه، سترګې يې نيمه پرانيستلې، غږ يې وکړ شاپوره!؟

ته دلته څه کوې وروسته يې خپله خور وليده، هغې ته يې مخ وواړاؤ حليمې خورې! دا څه وينم؟

شاپور ژر ډاکترانو ته غږ کړ ورته ويې ويل: ژر راشئ، رڼا په خبرو راغله.

حليمه په رڼا ورټيټه شوه په داسې حال کې، چې سلګيو نيولې وه، رڼا يې په يوه او بل لوري مخ ښکل کړه بيا يې ورته وويل:

(c) ketabton.com: The Digital Library

شاپور خو ګرم نده لږ مخکې یې وویل:

رڼا نه مري، هغه ډېر ارمانونه لري، لومړی هغه بشپړوي بیا لـه دې نـړۍ سـترګې پټوي، رڼا د سر د سختې ضربې له امله لا هم له چاپیریال سره اړیکـه نیمګـړې وه، خبرو ته یې کم ځواب ویل. هڅه یې وکړه په خپل بستر کې راجګه شـي؛ خـو ونـه توانیده، هر لورته یې په حیراني سره کتل، فکر یې پـه دې مشـغول ؤ، چـې ولـې داسې شوې؟ مغزو یې بشپړ کار نه کاؤ.

خپل معالج متخصص ډاکتر یې راغی دې رڼا حالت یې ارزیابي کړ، ویې ویل:

رڼا اوس له خطره وتلې ده، په یو ساعت کې یې فکر د بشپړ تمرکز حالت ته راځي، تاسې اندیښنه مه کوئ، څه درمل یې ورکړه او نورلاړ.

ساعت تېر شو، رڼا عادي حالت ته راغله، یادښت یې هم نورمال شو.

په خپله خور حلیمه کې یې سترګې ونیوې، ورته ویې ویل:

مورجانه، خور او کوچنی خاطر مو خښ کړل؟ ډېر ژوبل شوي ؤ؟ زما لیـدو تـه مـو انتظار ونه ویست؟ دومره سزا مو د کومې ګنا له کبله راکړه؟ کم ترکمه د هغوی د مخ د یو ځل لیدو موقع خو به مو راکړې وه؟

غتې، غتې اوښکې یې له خبرو سره له رخسارو تېرېدلې او په ګرېوان کې لویـدې، حلیمې هڅه کوله ونه ژاړي، خپلې ناروغې خور ته همت ورکړي؛ خو د رڼا خـبرې دومره غمجنې وې، چې ځان یې تم نشو کړای، سلګو واخیسته خپلې خور تـه یـې غېږ ورکړه په ژړا ژړا کې یې ګیلې ورته پیل کړې، خورې! دوی ستا په نه شتون کې درې جنازې راوړې. د ورور، خور او مور ستره هیله مو پرې شوه، دا لوی غم مـې ستا په نشتون کې وزغامه.

د جنازې اخیستو په وخت کې مې خلکو ته ډېرې زارۍ وکړې،چې خورجـانې تـه دې دلیــــــــــــدو موقـــــــــــــع وکــــــــــــړئ:

خورجانه! مې راولئ، دهغې له لیدو پرته یې مه خښوئ؛ خو چا مې غږ نه اوریـده، راته ویل یې، چې هغه په کوما کې ده.

رڼا خپله خور درک کوله چې په دې کم عمر کې څومره دروند غم ګاللی ،پـه ډېـر ستونزمن ډول په خپل بستر کې راکیناسته خپله خـور یـې غېـږې تـه نـږدې کـړه، اوښکې یې پرې پاکې کړې، بیا یې ورته وویل:

(c) ketabton.com: The Digital Library

خورجانې! ته مه خفه کيږه، يوه ورځ نه يوه ورځ خو بايد مړه شو؛ ځکه چې له خداى ج پرته هر ساه کښ بايد دمرګ څکه وکړي.
د مور، خور او ورور په يوه وار درد زغمل څه اسانه کار ندى؛ خو مور بله چاره نه لرو، له صبر پرته بله لاره نه ده راپاتې.
زموږ د کورنۍ د دريو جنازو په اړه له تاسې نه زما په سينه کې يو درد زيات دى او هغه دا، چې زما سزا زما د کور غړو خور، مور او وړوکي ورور وليده.
شاپور: هغه څنګه ؟
د والي د فساد په تور د لرې کېدو نه دوه ورځې وروسته د دفتر په لاره موږ يو تور موټر تعقيبولو؛ موږ يوې ګوښې ته ودريدو، هغه تېر شو، خو زموږ د دريدو په وخت کې دوى زموږ په موټر کې زما د وژلو لپاره بم ځاى پر ځاى کړى وو. زه په دفتر کې ترې ستنه شوم، موټر مې کورته د مورجانې روغتون ته د وړلو لپاره وليږه، دوى يې چې راخيستي د بم د چاودنې وخت پوره شوى، ما درز واوريده خورا لوى غږ يې درلوده. د سيمې خبريال ناروغ ؤ زه خپله د راپور جوړولو لپاره هلته لاړم، د تصوير اخيستنې پر وخت مې پام شو، چې کوچنى ورور مې مخې ته مړ پروت دى او زه يې تصوير اخلم وروسته مې د مور، ورپسې د خور او موټروان جسدونه وليدل، چې تيت او فرق پراته و.
نوره پوه نشوم چې څه وشول، خو فکر کوم سر مې د پاخه سړک سره په ډېر شدت سره ولګيده .
ځکه بې هوښه شوې وم.
کنه زه په پېښه کې نه وم، خوکاش چې واى .
اوس به د ژوند تر اخېره دې ته وځوريږم، چې څرنګه زما له امله مې مور، خور او ورور له خاورو لاندې شول.
کاش کې زه مړه واى، کاشکې د خپلې مور، خور او ورور دوهمه قاتله نه واى جوړه شوې.
شاپور:

(c) ketabton.com: The Digital Library

رڼا ته په دې خبره ځان مه ملامتوه، بس دا به په تقدير کې ليکل شوي وو، هغـوی خو ستا موټر ته بم ايښی ؤ، ته يې وژلې خو دا چې ته خدای ج وژغـورلې پـه دې کې به هم د خدای ج حکمت وي.

مورجانه، خور او ورور مې شهيدان دي؛ ځکه بې ګناه مړه شول، لـه شـهادته لـوی مرګ بل څه کيدای شي.

رڼا په ټنډه کې تروه شوه، سر ته يې لاس ويوړ، ويې ويـل: د سر د شـا برخـه مـې سخت درد کوي. شاپور وويل: ستا د سر پوستکی پرې شوی ؤ، ډاکترانو ويل، چې اته ټکه مو ګنډلی، خو ته مه انديښمنه کيږه، ژر ښه کېږې.

رڼا سوړ اسويلی وکيښ ويې ويل: ما خو چې د چا لپـاره انديښـنه کولـه هغـه خـو خدای درې واړه رانه واخيستل، اوس به د څه انديښنه وکړم،

په دې وخت کې ډاکتر راغی، رڼا ته يې وويل:

لورجانې! ته اوس ښه يې؛ خو يوه ورځ بايد نوره هم له موږ سره احتياطاً واوسې.

رڼا : ډاکتر صيب! ما همدا اوس رخصت کړه، زما په کور کې اوس يوازې يوه خـور پاتې ده، زما شتون ورسره خورا اړين دی، که څه ستونزه وه بيا هم راتلی شو.

ډاکتر :

زه مو هم ستونزه اوس ډېره جدی نه ګڼم، ځـه چـې دا ډول سـتونزه لـرې بيـا مـو رخصتوم، که کومه خبره پيدا شوه؛ نو پرته له ځنډه راشئ؛ ډاکتر نسخه وليکله دوی ته يې ورکړه.

شاپور : تاسې دتګ لپاره ځان چمتو کړئ زه ځم درمل رااخلم.

شاپور لاړه ټول حسابونه يې خلاص کړل درمل يې راواخيستل او بيرته دوی ته راغی :

شـــــاپور: کـــــــه چمتـــــــو ياســـــــت، نـــــــو ځـــــــو.

رڼا : هغه دې روغتون لګښتونه خو بايد ورکړو

شاپور : هغه مې خلاص کړل، انديښنه مه کوئ.

رڼا : شاپوره! ښه دې وکړل، له موږ سره پيسې هم نه وې، خو زما له معاشونو يې بيا ګرځوه، چې هير دې نه شي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

شاپور مسکی شو، بیا یې وویل: دومره ډېر لګښت نه دی، چې یاد کړل شي، څو چې کور کې به خلک منتظر وي!.

د شاپور په موټر کې درې واړه کیناستل، له لنډ مزل وروسته د رڼا کورته ورسیدل؛ رڼا ښکته شوه خو، چې حلیمه ښکته کیده، شاپور غږ پرې وکړ : خورې! دا پیسې واخله د رڼا معاش دی، کور کې لګښتونو ته په کاریږي.

هغې پیسې ترې واخیستې او کوزه شوه، نور شاپور د خپل کور په لور رهي شو.

رڼا لومړی د مور خونې ته لاړه د هغې په چپر کټ کیناسته د تېر وخت یادونه یې ورته مخې ته راغلل، د حلیمې دې پاره یې له کوکو ډېره وکړه په چوپه خوله یې ډېر وژل، چې ښه سترې شوه بیرته راوته!.

په حلیمه یې سترګې ولګیدې، د وره په خوا کې ورته ولاړه وه، چا چې د رڼا د ژړا سره یوځای ژړل، هغه یې په غیږ کې ونیوله د ډاډ کیسې یې ورته پیل کړې.

ورته ویې ویل:

خورجانې! ژوند سراسر مبارزه ده، زموږ هېواد قربانیو ته اړتیا لري، شاید له دې نورې هم سختې ورځې ولرو موږ باید ځان ورته چمتو کړو.

هغه یې ډاډه کړه نوره خپل اطاق ته لاړه ، له زړه یې یو خدای ج خبر ؤ، د خپلې خور د نه خپګان لپاره یې د زړه درد پټ تېراؤه.

کله به چې ګوښه شوه پر مخ به یې لکه باران اوښکې راروانې وې تر هغو به جاري وې، چې ګریوان به یې ښه لوند شو.

رڼا درې ورځې په کور کې وه، د مېرمنو فاتحې ته ناسته وه، په څلورمه ورځ یې حلیمه خور په څنګ کې کیناسته ورته ویې ویل:

خورې! یوه پوښتنه وکړم خفه کیږي خو نه؟

رڼا په حیراني سره ورته وکتل ویې ویل:

نه ولې خفه شم؟

حلیمه: ایا شاپور واده کړی؟

رڼا : ولې یې پوښتنه کوې ایا ته خو واده نه ورسره کوې؟

هغه مسکی شوه ورته ویې ویل: نه هغه خو زما ورور ده ماته خور وایي.

رڼا: ښه! نو د څه لپاره دې پوښتنه وکړه ؟

(c) ketabton.com: The Digital Library

حليمې په تته ژبه وويل:
ايا تاته خو يې د کوژدې وړانديز نه دی کړی؟
رڼا: ماته چې د کوژدې وړانديز وکړي، خوله به يې پرې ماته کړم، زه چاته د دې جرئت نه ورکوم، چې داسې راته ووايي او نه زه د واده لپاره وخت لرم.
حليمه: خورې! ولې واده کول ګناه ده؟
رڼا: نه
حليمه: نو ولې ددې ټکي په وړاندې دومره حساسه يې؟
رڼا: له واده وړاندې زما لومړيتوبونه خورا زيات دي، د هېواد دغه ويجاړ حالت مې ډېره ځوروي، دلته هر اړخيزه ګډوډي مې ډېره خفه کوي، کله چې په هېواد کې سم سمکی وګورم بيا به واده ته وخت ولرم کنه خدای ج خبر، چې واده وکړم. دوی لا خبرې کولې، چې رڼاته دې شاپور زنګ راغی ورته ويې ويل:
اغلې رڼا! يو شمير ژورنالستان دې دفتر ته راغلي، غواړي غمرازي درسره وکړي فاتحه درته کوي او تر څنګ يې شايد د خبري کانفرانس له لارې ستاسې نظر هم واوري، که مو مناسبه بلله ورشئ.
رڼا : زه تګ ته چمتو يم په دفتر کې دې منتظر شي، ټليفون يې پرې کړ، رڼا د دفتر په لور روانه شوه.
له رسيدو سره سم؛ اداري مدير د جلسو په خونه کې ورته خبري ناسته ترتيب کړې وه، هم مسلکو خبريالانو لومړی ورته د مور، خور او کوچني ورور دعا وکړه او وروسته يې د خبري ناستې لپاره د خبرو هيله ترې وکړه.
رڼا د مايکونو مخې ته کيناسته خبرې يې پيل کړې، ويې ويل:
په لومړي سر کې غواړم له خپلو هم مسلکو ورونو او خويندو، همدارنګه د ټول هېواد له وګړو مننه وکړم، چې زموږ غم يې خپل غم وباله او غمشريکي يې راسره وکړه
له ما د خپلې زړه سوانده مور، خور او نازولي ورور سيوری؛ ځکه ويجاړ کړل شو چې موږ د حق پلوی کوو، څوک نه پرېږدو، چې بيت مال ولوټي او يا يې د فساد په وړاندې چپ پاتې شو.

(c) ketabton.com: The Digital Library

که د هېواد غله ، لوټمار او فساد ګر غواړي زما د کورنۍ په وژنه زما غږ خپ کړي ؛ خو دا خوب دې اوبو ته وواییي ، تر څو چې زما په تن کې ساه ښکته او پورته کیږي او یا مې هم ژبه په خوله کې خوځښت کوي ، زما هڅې به همدغسې روانې وي.

ددې هېواد د سمون ، پرمختګ ، د قانون حاکمیت او ټولنیز عدالت لپاره مې مور ، خور او ورور له لاسه ورکړل ، زما سر دې هم ترې قربان شي.

زه ویاړم چې د هېواد لپاره قرباني ورکوم ، دغه هېواد زموږ قرباني ته اړتیا لري ، ترڅو یې راتلونکی نسل په خوښي ، مینې ، قانونمندي او ټولنیز عدالت کې ژوند وکړي.

زما په وړاندې د زورواکو دغه کړنې د دوی زوال او خپل بریالی توب ګڼم ، ما څوك په داسې کړنو له مبارزې نه شي جلا کولی ؛ د هېواد د ښه راتلونکي لپاره هر راز قرباني ته چمتو یم.

ژورنالستانو یې خبرو ته څو واري چکچکې وکړې.

د ځینو خو یې احساسات دومره راوپارول ، چې له سترګو یې اوښکې روانې شوې.

رڼا وویل:

زما کړنې مې په خپلو هېوادوالو کوم احسان نه دې او نه غواړم دوی ته ځان د یوه ښه انسان په توګه ورڅرګند کړم ، بلکې دا د دوی په ما حق دی او زه یې په ادا کولو کې له اوږو دروند بار سپکووم.

ناسته خلاصه شوه ؛ رڼا خپل دفتر ته لاړه چې کله دفتر ته دننه شوه ، ګوري شاپور یې په دفتر کې سر په زنګنو ناست دی. رڼا غاړې تازه کړې شاپور هم سر له زنګنو راپورته کړ ، رڼا ته یې وویل:

وبښه! غیر نورمال ناست وم ، کورته نه ځې؟

رڼا : نه په کور کې مې زړه تنګیږي ، له کار سره راحته یم ؛ خو ته ولې داسې اندیښمن یې خیر خو دی؟

شاپور :

تا خو له ماسره ژمنه کړې وه ، چې زه درسره مرسته کوم.

رڼا: دې څه مرسته؟

شاپور: ویلې دې ؤ ، چې د ملیحې په ستونزه کې درسره ولاړه یم.

(c) ketabton.com: The Digital Library

رڼا: نو ولې په ما باور نه لرې؟

شاپور: لرم يې خو!.

رڼا: نو خو په کوم ځای کې ده؟

شاپور: نن يې ټليفون کړی ؤ؛ ويل يې چې په يوه اونۍ کې ماته د واده لپاره ځان چمتو کړه، کنه په محکمه کې عاريضه درباندې کوم.

رڼا: خو واده ورسره وکړه، دې کې د خپګان څه دي؟

شاپور: ايا د هغو ثبوتونو په اوريدو سره بيا هم ستا خوښه ده، چې د يـوې داسـې نجلۍ سره واده وکړم، چې هغه واده يوازې دپيسو لپاره کوي؟ هغې د واده له پـاکو اړيکو نه تجارت جوړ کړی، هغې ته خاوند ارزښت نه لري؟.

رڼا يې په خبرو مسکۍ شوه، ورته ويې ويل:

هسې ټوکه مې وکړه، موږ دلته يوځای نمک سره خوړلی، يو د بل همکار يو، د يوه مسلك غړي يو، که ته دا واده کوې هم، زه دې نه ورته پريږدم.

شاپور يې په خبره رينښکی او تازه شو؛ دغسې د خواخوږۍ خبرې يې د رڼا له لوري پخوا نه وې اوريدلې، له ډېر اوږد وخته ورته په تمه ؤ، چې د رڼا پام خپـل اړخ تـه راواړوي.

نو د رڼا سره سترګې په سترګو شو ورته ويې ويل:

اوس څه وکړو؛ زه خو ګنګس يم، نه پوهېږم څه وکړم؟ دا د پښتو وطن او د مليحې دوکه او پست فکري ته حيران يم څه وکړم؟

رڼا: د ژوند اړيکه څه ټوکې نه وي شاپوره جانه! او نه په دې اړه کومه بې تفـاوتي او شرم په کار ده؛ ځکه د واده اړيکه بيا دې ژوند ترپايه پـه مينـه او وفـادارۍ پالـل کيږي؛ اوس هم سرې وخت دی زه ډاډه يم که د خلکو له شرمه دغه واده وکړې بيا به هم په طلاق او جدايي تماميږي؛ ځکه بنياد يې په دوکه ايښودل شوی، نـو اوس هم ناوخته ندی، چې ددې بلا نه ځان خلاص کړې.

شاپور: له تاسره يې د حل لار شته؟

رڼا: ته ولې وراخطا يې؟ که اوس راسره نشته خو ورته پيدابه يې کړم، تـاسره کـړې ژمنه به تر سره کړم.

شاپور: اغلې رڼا! موږ کم وخت لرو، يوازې يوه اونۍ.

(c) ketabton.com: The Digital Library

رڼا: له هغې بلا مه ډارېږه، چې په منځ کې يې يوه شپه وي، زه يو پلان ورته جوړوم، زه په دې ډاډه يم، چې ماديات پرست د ټينګې خلک نه دي، هغه د مادياتو لپاره، له هرڅه تېرېږي.

بيا يې په شاپور کې سترګې ونيوې ورته ويې ويل: ته اوس لاړ شه، له ما سره طرحه شته د شپې لخوا پرې کارکوم.

شاپور له چوکۍ پورته شو هيله مندې سترګې يې په رڼا کې ونيوې ورته ويې ويل: که دې زه له دې ستونزې خلاص کړم د ژوند تر پايه به دې احسان مند يم، رڼا غوښتل ورته ووايي: ځه بابا دومره خبره مه غځوه، خو د ټليفون شرنګهار يې فکر په بله کړ، شاپور هم ووت.

رڼا د ټليفون د شين بټن په وهلو سره بلې وويل.

ځواب يې تر لاسه کړ ايا تاسې رڼا ياست!؟

رڼا : هو! رڼا يم او تاسو؟

ورته وويل شول: زه د خوست ښاروال يم نږدې درې مياشتې کيږي، چې په دنده مې کار پيل کړی.

رڼا : خوښه شوم ښاروال صيب! چې غږ مې دې واوريده، له رسنيو اورم، چې تاسې هلته بې ساري خدمتونه پيل کړي ولس درنه راضي ده، هغه څه چې تاسې په دې دريو مياشتو کې تر سره کړي دي؛ تېر ښاروال په پنځو کلونو کې نه وو ترسره کړي. له طرحو، پلانونو او د هېواد سره دې له مينې او احساسه مالومات لرم، ستاسې په اړه مې اوريدلی، چې د جمعې په ورځ هم کار کوئ او دا مو هم له هېواد سره د بې کچې مينې ثبوت ده. زه درباندې وياړم

ښاروال:

خور جانې! دا خو ستاسې لورينه ده حسن نظرمو ده، زه اوس هم د ولس ځان ډېر پوروړی بولم، ما اوس هم په خپله دنده کې غفلت کړی؛ ځکه تر دې هم زموږ ويجاړ هېواد ډېر کار ته اړتيا لري.

اصلا خو رڼا خورې! ته دستايلو يې چې د هېواد دخدمت لپاره دې سر په تلي کې ايښی، د هر ظالم، هر فاسد او غدار د سترګو خار دې ځان جوړ کړی، هر ګواښ دې په ځان منلی خو باطل ته نه يې تسليم شوې.

(c) ketabton.com: The Digital Library

رڼا: مننه ښاروال صيب!

خدای ج مو دې هغسې کړي لکه څنګه، چې ته وايې تر اوسه خو نه يو، ښه مهرباني وکړئ! څنګه مو ټليفون کړی وو؟

ښاروال:

رڼا جانې! بوخته به هم يې، يوازې يوه مسله مې درسره شريکوله، که وخت لرئ!.

رڼا: مهربانې وکړئ ښاروال صيب!

په خوست کې ستاسو خبريال څه نوميږي؟

رڼا: خليل منصف. ولې؟

ښاروال: خورجانې! زه لومړی ډاډه نه وم، چې دغه خبريال به ستاسې د شبکې وي خو اوس مې چې ستاسې له خولې واوريدل نو ډاډه شوم چې هغه له ستاسې سره کار کوي.

رڼا: څه ستونزه پيښه شوې؟

ښاروال:

تېره ورځ ښاروالی ته راغلی ؤ ماته يې وويل: چې ډېر ښه کارونه مو پيل کړي. ما ورته وويل:

مننه وروره! خو ستاسې رسنۍ له ماسره د کارونو په انعکاس کې مرسته کولی شئ، او له ماسره اړينه مرسته همدا ده.

په ځواب کې يې راته وويل:

زه مرسته کوم خو!.

ما ورته وويل: مننه! خو يې په کوم ځای کې ده؟

ويې ويل: حق الظهور او حق السکوت خو به راکوې.

ما ورته وويل:

جالب اصطلاحات دي، خو زه يې والله که په مانا پوهېږم.

ماته يې وويل: د ا څرنګه ښاروال يې، چې په دې اصطلاحاتو نه پوهيږې،؟

ما ورته وويل:

خو ته مې پرې پوه کړه. ويې ويل: له تا مخکې ښاروال خو ډير ښه پوهيده، چې حق السکوت غږ به مو پرې وکړ سم دستي به يې جيب ته لاس کړ.

(c) ketabton.com: The Digital Library

ما بیا ورته وویل: هیله لرم چې نیغ په نیغه موضوع ته راشې.
ویې ویل: که د کوم ښه کار کاؤه او موږ هغه ته د رسنۍ له لارې انعکاس ورکاؤه؛ نو په بدل کې باید موږ ته د حق الظهور بدله راکړې او که کوم ناسم کار دې کاؤه او په هغه موږ سکوت کاؤه او له برکته یې ستاسې پرده کیده؛ نو بیا هم حق لرو چې څه راکړې، دې ته بیا حق السکوت وایي.
رڼا:
نو اخېر تا څه ورته وویل:
ښاروال: ما ورته وویل:
زه ډېر افسوس کوم، چې ته د خبریالي سپیڅلې دنده ترسره کوې، خبریال خو د ولس ژبه وي، د ولس اواز وي او د ولس د درد درمان وي. د غلو، مفسدو او خاینانو د جرمونو په وړاندې لکه څراغ داسې وي؛ خو ته دې له دې پاک مسلک څه ډول ناسمه ګټنه کوې؟ ورته ومې ویل که په وس کې مې وای د پوهنتون د فراغت اسناد مې درته په عام محضر کې سوزول او ته مې ترې خلاصولې.
رڼا یې خبره ورپرې کړه، ورته ویې ویل:
ته د هغه په وړاندې کوم ثبوت لرې؟
ښاروال: هو
رڼا: څه ډول؟
ښاروال: زما د دفتر کمرې ټولې خبرې ویډیویي ثبت کړې دي.
رڼا: ته یې ماته په دې......ایمل راولیږه.
ښاروال: سمه ده په سترګو.
رڼا: ور لیږل شوې ویډیو ولیده، کټ مټ هغه خبرې وې، چې ښاروال ورته کړې وې.
رڼا د ویډیو له لیدو وروسته سخته خفه شوه.
سم دستي یې ټلیفون راواخیست خلیل منصف ته یې ټلیفون وکړ، ورته ویې ویل: له کمرې او وسایلو سره یوځای کابل ته راشه.
خلیل منصف: خورې! خیرت خو به وي؟
رڼا: څه دې، چې واوریدل هغسې وکړه.

(c) ketabton.com: The Digital Library

نور يې ټليفون پرې کړ، رڼا ته د دفتر ساحه تنګه شوه کمپيوټر يې بند کړ، دسکول يې راواخيست د دفتر ساتونکو ته يې وويل: زموږ يو خبريال له خوسته راځـي شـپه ورکړئ ورته ووايئ، چې سبا رڼا درسره خبرې کوي؛ زه اوس کورته ځم.

سبا سهار رڼا کار پيل کړ، له لنډ مهال وروسته يې خليل هم مخې ته ودريده، سـلام يې واچاؤ. رڼا ورته د کيناستو وويل. هغه هم د ميز پـه خـوا کـې پـه يـوه څـوکۍ کيناست سر يې ښکته اچولی ؤ، يوې ويرې يې په زړه منګولې خښې کړې وې؛ ډير بيړنی ؤ چې د راغوښتو په لامل پوه شي. سپيره مخ يې رڼـا تـه ور واړاؤ، ورتـه يـې ويل: اغلې رئيسې صيب! پوښتلی شم، چې زه مو ولې دلته راغوښتی وم؟

رڼا مسکی شوه ورته ويې ويل: ستا د ښه کار کردګي له امله دې تاد تقدير اراده لرو.

خليل: وغوړيده، رينګی شو بيا يې رڼا ته په هيله مند نظر وکتل ورته ويې ويل:

بيا نو داکمرې او وسائل مو ولې راباندې راوړل؟

رڼا په زړه کې وويل: د غله په غره کې هم ځای نه کيږي، د خپلو کړنو تصوير خـو يې له سترګو نه ورک کيږي.

رڼـــــا : ولايـــــــت کـــــــــې څـــــــــه حـــــــال دی؟

خليل : کراري ده.

رڼا: له خپلې دندې سره څرنګه يې.

خليل: ښه يم اغلې! زموږ او ستاسې دنده خو ډيره سپيځلې ده، بايد د زړه لـه تلـه يې ترسره کړو او خپل مسلک ته بايد ژمن واوسو.

رڼا: که په خپل دې سپيځلي مسلک کې څوک خيانت وکړي بيا؟

خليل: بيا نو ګنهګار دی، داسې ګناهګار چې د مسلک له مخې نه بښل کيږي.

رڼا: نو ته ولې خيانت کوې او له دې سپيځلې دندې ناسمه ګټه پورته کوې؟

خليل: اغلې رئيسې صيب! زه خپل مسلک ته ژمن يم په ايمانداري خپله دنده سرته رسوم، لاړه شه زما ولايت کې پوښتنه وکړه، که چا يوه ويښته خيانت راباندې ثبوت کړ نو بيا زه ملامت يم.

رڼا: ښه! ته ډاډه يې؟

خليل: هو

رڼا: ته حق سکوت په کوم قانون اخلې، حق الظهور په کوم دليل اخلې؟

(c) ketabton.com: The Digital Library

خلیل: رئیسې صیب! دا تور دی.
زما رښتینولي خلک نشي زغملی، دا یوه توطیه ده.
رڼا: شرم دی چې ته هم د رښتینولي خبرې کوې او زه خجالت باسم، چې یو هم مسلکه مې داسې ګورم؛ د خپل کمپیوټر سکرین یې ورواړاؤ ویډیو یې ورته پلې کړه، دې ده او د ښاروال بحث پکې پیل شو، خلیل یې په لیدو لکه خورا کمخونه انسان زیړ زبیښلی وتښتید.
رڼا ورته وویل:
ته څه فکر کوې، چې زه به مې په خپل ژورنالست له ثبوته پرته تور ولګوم او یا به یې له ثبوته پرته راغواړم او له دندې یې ګوښه کوم، نه هیڅکله نه.
خلیل: اغلې رئیسې! یوه تېروتنه رانه شوې په دومره وړه تېروتنه دومره لویه سزا مه راکوه!.
رڼا: امممم دا وړه تېروتنه ده، چې د خپل مسلک په زور له خلکو باج اخلې؟ ستا غوندې خلک د خبریالي په سپینه لمن باندې تور داغ دي او د هر پاک ژورنالست رنګه همدا ستاسو بې ویجدانه بدوی، د هغوی باور له منځه وړی، که دوکه کوئ، بل ځای ورته وګورئ دغه باوري مقدس مسلک ولې بدناموئ.
خلیل: خورې! ته چې څه وایې هغه ټول سم دي، خو یوه موقع راکړه، وړه خیل خانه راله غاړې ده، یوازې ماته یې هیله ده، زه ژمنه درسره کوم، چې بیا به داسې څه نه تکرارېږي.
رڼا: ایا تاسې ته هغه معاش کفایت نه کوي، چې موږ یې درکوو؟
خلیل: کفایت یې کاؤه؛ خو بس خدای ج چې سړی ووهي بیا همداسې کوي.
رڼا: ګوره خلیله! ددې ویډیو له مخې مالومېږي، چې تا له دې مخکې ښاروالانو هم دا ډول باج اخیستی ته نور موږ ته د باور وړ سړی نه یې.
خلیل له خپله ځایه پاڅیده، هڅه یې وکړه د رڼا پښو ته ځان واچوي او له کړې پرېکړې یې تېره کړي؛ خو هغې یې ددې کار مخه ونیوله. خلیل ته یې وویل:
زه تا نشم ښښلی، ستا خیانت ښښل زما د وس خبره نده؛ خو ستا د وړو بچیانو لپاره دلته په تلویزون کې دنده درکوم؛ پام دې وي چې ځلورویشت ساعته زما د نظارت

(c) ketabton.com: The Digital Library

لاندې يې او بل ځل نه يوازې، چې له دندې دې گوښه کوم بلکې څارونوالي تـه دې هم ورپېژنم.

دوباره دې بيا په بچيانو هم زړه نه سوځوم.

د خليل زړه درزا کمه کړه، تبتېدلي رنگ ته يې وينه ورغله او د لاس په نامه دريدو سره يې د تکرار د نه پيښيدو په عاجزه خوله ووېل؛ نور ترې بهر ووت.

د خليل له وتو سره يې ټليفون وشرنگيده، گورې چې شاپور زنگ وهلی؛ رڼا اوکـې کړ د شاپورخبرو ته غوږ شوه. هغه ورته ووېل:

ايا زما په مسله کې خو دې ژمنه له ياده نه ده وتلې؟

رڼا : نه! زما ژمنه، ژمنه وي په ياد مې دی ،همدا اوس مې غوښتل، چې دې خپلې ژمنې دپوره کولو دپاره خپله طرحه دې پوه کړم او زنگ درته ووهم؛ .

شاپور : ښه! زه غوږ يم.

رڼا : زه مليحه راغواړم او د پنځوس زور ډالرو د ورکړې خبره ورته کوم ورته وايـم، چې نه محکمه او نه کوم بل اقدام به کوې بس دا واخله، او نور خپه چوپه لاړه شه؛ له دې اړيکې تېره شه، نو که انکار يې وکړ بيا يو بل چانس هم ورکو؛ ځکه چې موږ ته به دا هم ثابته کړي، چې هغه دا اړيکه د پيسو لپاره نه ټينگـوي، هـدف يــې لـه تاسره ښه ژوند تېرول دي او که يې واخيستې نو د هغې جـدايې درنـه پـه همـدې قيمار ارزي.

شاپور :

هغه د بل چانس مېرمن نده؛ د خدای ج لپاره ما ترې خلاص کړه او خپله ژمنه پوره کړه؛ ځکه هغه ما بار بار تللې، هيله کوم يو لک ورکړه خو دا لانجه خلاصه کړه.

رڼا:

زه اوس زنگ ورته وهم او څه مې، چې ووېل يوازې هماغه کولی شم بس.

له شاپوره يې اړيکه پرې کړه؛ سم دستي يې مليحې ته زنگ وکړ ورته ويې ويل:

که زحمت نه کېږي يو ځل زما تر دفتره راشه!.

هغې ځواب ورکړ: خير خو به وي؟

رڼا : خير دی، زه درته منتظره يم، هغې د سمه ده په ويلو تليفون پرې کړه او لنـډ مهال وروسته د رڼا په دفتر ورننه وته.

(c) ketabton.com: The Digital Library

دوی دواړو مخامخ خبرې پیل کړې.

رڼا ورته وویل:

زه په یوه مهمه موضوع باندې درسره خبرې کوم؛ خو شرط به دا وي، چې د تېر په څېر غلطیانې تکرار نه کړې. لکه څرنګه چې د یوه لوستي انسان سره ښایي هماغسې خبرې راسره وکړه، زه د تهمتونو او بې ځایه خبرو په وړاندې حوصله نه لرم.

هغې په دې خاطر، چې د موضوع اوریدو ته ډېره لیواله وه د سمه ده پــه دود سر وخوځاؤ.

رڼا ورته وویل:

ملیحې واده د دوه جوړو د توافق، مینې او یو له بل سره د خوښ ژوند په نیت تــر سره کېږي کنه؟

ملیحه: هو بالکل!

رڼا: او که د زړونو تر منځ فاصله وي، کرکه وي، باور له منځه تللی وي، بیا خو فکــر کوم له دې واده نه، نه واده ښه دی.

ملیحه: خبرې دې ټولې سمې دي؛ خو په څه پورې دې یادې کړې؟

رڼا: ګوره خورې! ستا او شاپور ترمنځ اوس فضا داسې ده، چې یو بل ته نشی نږدې کیدای هغه یا دحقیقت او یا هم د سو تفاهم له امله دربانديې باور له لاسه ورکړی.

ملیحه: خلاصه راته ووایه اغلې رڼا!.

رڼا: زه دواړو ته دا ښه ګڼم، چې یو له بله جدا شئ او په خپله خوښه ځان ته د ژوند ملګری وټاکئ؛ ځکه اوس هم سرې وخت دی.

ملیحه: زه هغه په داسې اسانې نه پرېږدم، خلك به څه وایي، زه به خپلو خپلوانو ته څه ځواب وایم، خپلې کورنی ته به څه مخ تورم.

رڼا: زه درته یو وړاندیز لرم.

ملیحه: دڅه شي وړاندیز؟

رڼا: له شاپوره پنځوس زره ډالر درته اخلم، له شاپوره تېره شــه او خپــل ژونــد پــرې جوړ کړه. له دې خبرې سره د ملیحې زړه په ټوپونو شو، ورته ویې ویل:

څه ضمانت دی، چې هغه دومره پیسې ماته راکوي؟

رڼا: ضمانت یې زه کوم، ته به دلته ناسته یې ستا اکونټ ته به پیسې جمعه کېږي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

ملیحه: زه به ستا په وړاندیز غور وکړم او سبا به راشم.
رڼا: نه همدا اوس یې وخت دی، بهر ووځه او له کورنۍ سره مشوره وکړه، زما د خبرې ارمان به وکړې. شاپور ستا په وړاندې د خیانت ثبوتونه لري، ثبت شوی غږ لري او په محکمه کې به هم هیڅ لاسته رانه وړې او په دې خو ته له مانه ښه پوهېږې.
ته پوهېږې چې شاپور ولې تیار دی، چې تاته پیسې درکړي؛ ځکه چې هغه نه غواړي خبره لویه شي، خلک خبر شي او ننداره جوړه شي.
ملیحه: زه بهر وځم.
رڼا: ته تلی شې، خو ځنډ ونه کړې.
ملیحه ووتله، له کور سره د اړیکو نه وروسته بیرته راننه وتله، رڼا ته یې وویل:
زه د اړیکو پریکون ته چمتو یم، چې شاپور غواړي زه سل ځله غواړم اړیکه پرې کړم؛ خو ماته به نیم جایداد راکوي، همدا مې شرط دی کنه، نه یې منم.
رڼا ورته له غوصې نری مسکا وکړه، بیا یې وویل:
اغلې ملیحې! هغه پوهنتون دې ګډ شي، چې ته ترې فارغه شوې یې او حقوق دې ویلي، تا او شاپور تر اوسه رسمي واده نه دی کړی، چې ته په هغه دعوه وکړې او نیمایي حق ترې وغواړې، یوازې کوژده مو کړې او هغه هم کوم رسمي سند نه لري.
ما چې څه درته وویل دا به دې په ګټه وي او که شاپور در سره مقابله پیل کړه؛ نو شاید هر څه وبایلې او تش لاس کورته لاړه شې؛ ځکه هغه ستا د خیانتونو اسناد لري او که هغه محکمه واوري نو ته شاید نه یوازې خپل خاوند له لاسه ورکړې، بلکې د هغو پیسو په ورکړه به هم مکلفه شې چې د هغه له اکونټه مو غلا کړې دي او ان کېدای شي بندي هم شې.
ملیحه د رڼا په خبرو وارخطا شوه او فکر یې وکړ په ریښتیا هر څه بایلي نو رڼا ته یې وویل:
ستاخبره منم زه خبره نوره نه اوږدوم؛ خو ماته وخت راکړه یوازې دوه ورځې.
رڼا ورته د هو په دود سر وخوځاوه او ملیحه یې رخصت کړه.

(c) ketabton.com: The Digital Library

دریمه ورځ هم راورسیده، ملیحه د رڼا دفتر ته راغله دا ځل یې نفس د پخوا په څیر نه ؤ، لږ وړوکی شوی وو رڼا ته یې ویل:
زه چمتو یم، چې له شاپور سره اړیکه پرې کړم.
رڼا : بانکي اکاونټ دې راکړه، چې زموږ مالي مسؤل پیسې درته جمعه کړي. هغې د بانګ اکاونټ ورته له دسکوله راوباسه او لږ شیبه وروسته یې له بانک نه مسبج تر لاسه کړ، چې حق یې په لاس ورغی، له مسج سره ملیحه پورته شوه، تر څو د تګ لپاره ځان چمتو کړي په ولاړې یې رڼا ته وویل:
زه یوه پوښتنه درنه کولی شم؟
رڼا : ولې نه مهرباني وکړئ؟
ملیحه :شاپور سم د سرو زرو چرګ دی، چې درز ورکړې طلا تویوي.
زه له اوله پوهیدم چې تا ولې د شاپور سره د نیږدې کیدو دلچسپي لرله
رڼا: ته په څه پوهیدې؟
ملیحه: بس تا وګټله او ما وبایلله
رڼا: مطلب؟
ملیحه: ځان دې ناګاره مه اچوه ستا په چلونو زه ښه پوهېږم.
رڼا: د څه شي چل، ته څه وایې؟
ملیحه: د شاپور زړه دې په لاس راوړ ستا په سر یې ما غوندې ښکلې نجلۍ پریښوده، تا واک ترې خپل کړی، د هغه روپۍ دې بادوې یې.
رڼا: ګوره خورې! زه او شاپور یوازې د یوه رسنیز دفتر ګډ همکاران یو او بس، کوم څه چې ته فکر کوې داسې څه نشته، تا تېر ځل هم همداسې تېروتنه وکړه او زما عصاب دې راخراب کړل نږدې ؤ، چې د خون څښتنه کړې دې وم.
څه اوس لاړه شه هسې نه، چې نوره مې احساساتې کړې او کومه پېښه رامنځته شي. هغې خپل تېر یاد سترګو ته ودریده، چې د رڼا په ویشتو کوما ته تللې وه؛ نو پرته له څه ویلو روانه شوه.
رڼا غږ پسې وکړ، خپل مال خو دې تر لاسه کړ ایا ماته ثبوت نه راکوې، چې سبا بیا ستونزه پیدا نشي؟

(c) ketabton.com: The Digital Library

ملیحـــــــــــه: د څـــــــــــه شي ثبـــــــــــوت؟
رڼا کمره راواخیسته او هغې ته مخامخ یې ونیوله ورته ویې ویل دلته ووایه، چـې زه په سالم عقل او په خپله خوښه غواړم د کوژدن اړیکه له شاپور سره له مینځـه یوسـم او د دې کار په بدل کې یې ماته پنځوس زره ډالر راکړل.
هغې همداسې وویل او رڼا ترې ویډیو وکړه.
نوره یې هغې ته اجازه ورکړه او پر خپل مخ لاړه.
د ملیحې له وتو سره یې شاپور ته زنګ وکړ، ورته ویې ویل:
زما دفتر ته راشه، هغه هم لنډ مهال وروسته دفتر ته ورسېده.
رڼا ورته وویل:
رڼا هغه څوک ده، چې خپلې ژمنې تر سره کوي؛ نن مې اوږې سپکې شوې؛ ځکه چې له تاسره کړې ژمنه مې ترسره کړه.
د پیسو د ورکړې په وخت کې مې ویډیوي ثبوت هم ترې واخیست؛ خپله کمره یې ورته راوښکله او د هغې اقرار یې ورته وښود.
شاپور:
ډېره مننه رڼا جانې! ماته دې لوی کار وکړ، زه دې د ټول ژوند لپاره احسانمند کړم، زه به دې دغه پور څرنګه ادا کړای شم؟
رڼا : دومره لوی کار مې نده کړی، چې ته فکر کوې، یو عادي څـه ؤ چـې تـرسره مې کړل
شاپور:
اوس کار نیمګړی مه پرېږده اغلې رڼا:
رڼا : نور څه وکړم درته اغلی جناب!؟
شاپور: تا خو زه یوازې کړم.
رڼا په کټ، کټ وخندل ورته ویې ویل:
خو تا غوښتل، چې ځان جدا کړې، دا خو ستا غوښتنه وه.
شاپور: نه موخه مې دا وه، چې اوس یوازیتوب شو او د یوازیتوب ژوند سخت وي.
رڼا: څه سخت وي ولې دا زه یې چې تېروم.
شاپور: ته خو ته یې، ستا غوندې خو هر څوک نشي کیدای.

(c) ketabton.com: The Digital Library

رڼا: ښه! ډېر توصف مې مه کوه، ووايه دوهم کار څه درته وکړم؟
شاپور: ژوند مې تکمل کړه.
رڼا: ته هم سړی تر کوره څغلوې، زه نور څه درته نشم کولی، خپل ژوند دې دی او خپل کار.
زه نوره ځم، چې سخته ستړې شوې یم. رڼا له خپل ځایه پورته شوه، چې تر وره ورسیده شاپور ته یې وویل:
ښاغلی شاپوره! تر اوسه زه نه پوهېږم، چې زه څومره معاش لرم، څومره مې ستا روپۍ لګولې دي او همدارنګه د کور د ستونزو د حل په موخه که دې یوې میاشتې معاش راکړئ نو بده به نه وي.
شاپور له جیبه دې بانګ کتابچه راوباسله په سپینه ورقه کې یې لاسلیک وکړ رڼا ته یې په ګوتو کې ونیو ورته ویې ویل:
دې ورقې په سپین ځای کې دې چې څومره روفۍ په کار وي ولیکه بانګ ته یې ویسه او وایې خله .
رڼا : زما له بانکې چیک سره کار نه شته او نه مې خوښېږي، چې وړیا پیسې واخلم ، څومره مې چې حق وي هغه راکړه.
شاپور: جیب ته لاس کړ یولک افغانۍ یې راوباسلې، رڼا ته یې وویل:
دا دې د یوې میاشتې معاش دی.
که کم وي او ستونزې دې نه پرې حل کېږي نو ویلی شې، چې نور یې هم درته لوړ کړم؟
رڼا: ته که ډېرې پیسې لرې غریبانو ته یې ورکړه، چې دعا درته وکړي، ماته مې له کاره ډېرې پیسې مه راکوه!. دا پنځوس زره بیرته واخله، زه چې څومره کار کوم دغه پیسې، چې وا مې خیستې هم پرې ډېرې دي.
پیسې یې په دسکول کې کیښودې، نور یې حرکت وکړ. شاپور غږ پسې وکړ، حلیمه خور دې په کور کې یوازې پریښې ده؟
رڼا: هو ولې دې داسې پوښتنه وکړه؟
شاپور: یانې ستونزمنه ده، چې هغه تل په کور کې یوازې واوسي، سبا یې دفتر ته درسره راوله، ساعت به یې هم تېر شي پام به یې هم په بله شي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

رڼا يې دغه کار خوښ کړ او د خواخوږي مننه يې ترې کړه، ورته ويې ويل:
مننه شاپور جانه! تا خو د پېژندګلوي له پيله زموږ سره خواخوږي ښکاره کړې ده، په هره ستونزه کې راسره يې دغه کار زما هم خوښ شو حليمې ستر غم ليدلی ښه نظر دې راکړ، سبا يې دلته له ځان سره راولم .
رڼا کورته لاړه، دروازې ته په داخليدو سره يې خور حليمه جارو په لاس په انګړ کې ولاړه وه، د حويلۍ د جارو کولو نېت يې درلوده. رڼا خپلې کشرې حليمې خور تـه غاړه ورکړه بيا يې ترې وغوښتل، چې يو ښه تريخ چـای ورتـه دم کـړي، هغـې لږ وروسته د څو چاکليټو سره د شين چای پياله د رڼا په مخ کې کېښود. حليمه يې هم په خوا کې کېناسته؛ رڼا د هغې په اوږه لاس واړاؤ، ورته ويې ويل خورجانې! هيڅ د يوازيتوب احساس ونه کړې زه درسره يم، اوس دې زه مور، پلار، ورور او هـر څـه يم.
حليمه يې په خبرو مسکی شوه رڼا ته يې وويل:
همدومره مې زړه درباندې ډاډه دی، ته مې هرڅه يې او له تا پرتـه بـه ځـان ډېـر يوازې راته احساس شي.
رڼـــا : زه هيڅکلـــــه تـــا يـــــوازې نـــــه پريـــــږدم.
حليمه: خو ته به واده نه کوې؟
رڼا: نه زه واده نه کوم.
حليمه: ولې دا ښکلې ځواني همداسې زړوې؟
رڼا: نه همداسې يې نه زړوم، د خلکو په خدمت کې يې زړوم.
حليمه: ايا هغه مېرمنې، چې واده کوي، هغه بيا خدمت نشي کولی؟
رڼا: کولی يې شي، خو لومړی تا ودوم بيا به ګورو.
حليمه: خورې! په کور کې ډېره تنګ شوې يم .
رڼا: سبا دې دفتر ته ولم هلته به دې ساعت هم تېر وي او که هغه ځای دې خـوښ شوه بيا دې هره ورځ له ځان سره ولم.
حليمه: خورې! ښکلی کار به وشي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

رڼا: شاپور ته دې خدای ج خیر ورکړي، دا نظریه خو هغه راکړه، کنه زه دې دلته یوازیتوب ته ډیره ځوریدم؛مکتبونه هم رخصت دي نه پوهیدم چې څه درسره وکړم.

حلیمه: شاپور ورور مې ډیر ښه سړی دی.

رڼا: هو بد نه دی.

حلیمه: ایله همدومره؟

رڼا: ولې شهزاده ورته ووایم، د سلامي سلوټ ورته وکړم؟

حلیمه: مسکی شوه، رڼا ته یې وویل:

شاپور له مورړ سره ډیر ښه کړي، لکه زموږ د کور غړی چې وي، زموږ غم یې خپل غم بللی، څرنگه یې په روغتون کې ستا پالنه وکړه، د مور او خور د خیرات او سقاط ټول لگښت یې له خپله جیبه وکړ، د احسان اړولو لپاره یې هم دوباره خبره یاده نه کړه، چې ما دا خیر در رسولی.

رڼا: هو له هغو نېکیو یې سترگې نشو پټولی؛ خو پرون ما هم داسې یو کار ورته تر سره کړ، چې له ده یې لاره ورکه کړې وه.

حلیمه: دا نو څه ډول کار وو، چې له ده یې لار ورکه کړې وه؟

رڼا: بس په یوې غلې اوښتی وو او ما ترې خلاص کړ.

حلیمه: زه پوه نشوم.

رڼا: خورې! یوې انجلۍ ددې لپاره ورسره کوژده کړې وه، چې دده په مال او دولت باندې ولکه ولگوي، شاپور هم ډیر وروسته پرې پوه شوی وو. یوه ورځ یې له ما نه مرسته وغوښته او ما هم ژمنه ورسره وکړه، بس د تل لپاره مې ترې خلاص کړ.

حلیمه: توبه خدایه که نړۍ له ښو خلکو ډکه ده، له بدو هم خالي نده.

بیا خو دې د شاپور زړه گټلی دی.

رڼا: څه، څه خپله څپیړه یې پورته کړه، حلیمې ته یې وویل:

ته په دې وختو کې ته ډیره سپین سترگې شوې یې، که بیا دې داسې بې ادبي وکړه، مخ دې درته پړسوم.

حلیمې د تسلیمي غبرگ لاسونه پورته کړل په خندا، خندا کې یې وویل: خورې! خورې! ومې نه وهې، بیا مې دې توبه وي، داسې نه وایم.

(c) ketabton.com: The Digital Library

د خویندو تر منځ ټوکې تر هغو روانې وې، چې د دواړو سترګې له خوبه سره ورغلې تر سهاره په ژور خو ب ویدې وې چې خوب یې پوره شو راپاڅیدې .
له لمانځه او چای څښلو وروسته دواړه تر دفتره ورسیدې.
رڼا او خور یې حلیمه په دفتر کې کیناستې، لا سمې دمه شوې نه وې، چې شـاپور هم د دروازې په ټک ټک له دوی د داخلیدو اجازه وغوښته!. شاپور، رڼا ته وویل:
ډیر ښه دې وکړل، چې حلیمه خور دې راوسته دلته به لږ ارامه شي ساعت بـه یـې تېر شي، خوارکۍ ډېر غمونه ولیدل؛ مننه! چې زما خبره دې ومنله
رڼا یې په خبره مسکۍ شوه، شاپورته یې وویل:
کله، کله خو دې خبرې د منلو وړ وي. شاپور یې په خبره احساساتي شو له ځان سره یې ورو وویل: کاش زما داخبره هم ومنې، چې زه مینه درسره لرم.
رڼا یې دا خبره وانه وریده؛ خو احساس یې کړه چې شاپور څه وویل. لـه هغـه یـې پوښتنه وکړه شاپوره! تا څه وویل؟
شاپور: نه هسې څه مې ندي ویلي.
په دې وخت کې د دروازې ساتونکی راغی رڼا ته یې وویل:
د جلسې په خونه کې خبریالان درته له پخوا په انتظار دي، که خلاصه شوې یاسـت ورشئ!. رڼا تندی وواهه ویې ویل:
اه دا خلک خو زما له یاده وتلي ؤ، له خونې د وتو په وخت کې یې شاپور ته وویل:
زه لاړم تاسې حلیمې ته چای راوغواړئ، زه هم په یوه ساعت کې راخلاصېږم، رڼـا لاړه او حلیمه له شاپور سره د رڼا په دفتر کې پاتې شوه.
شاپور حلیمې ته چای راوغوښـت، پیـالې ډکـې شـوې. شـاپور، حلیمـې تـه مـخ ورواړاؤ،ویې ویل:
ستاسې دلته راغوښتل زما طرحه وه.
حلیمه: هو رڼا خور مې راته وویل، تا خو له مورږ سره د کورنۍ د غړي په صـفت پـه ستونزو کې ونډه اخیستې، مورږ مو نیکي نه هیرؤ، زمورږ ځومره خپلوان دي، ټولو د ستونزو پر مهال له مورږ تېښته کړې، لرې رانـه اوسـېدلي؛ خـو تـه وې چـې زمـورږ ستونزې دې خپلې ستونزې ګڼلې او تل راسره د سیوري په ډول مل یې.

(c) ketabton.com: The Digital Library

شاپور: نه خورې! ما هيڅ هم ندي کړي زه دې دومره توصيف وړ نــه يــم، دا چــې تاسې زما کوچنۍ مرستې دومره لوی ګڼئ دا ستاسې لويی ده.

حليمه: نه شاپوره وروره! ستاسې مرستې زموږ په زړونو کې د کاڼي کرښې دي او مـا خو په هغه روغتون کې ژمنه درسره وکړه، چې د رڼا د بستر په څنګ کې ولاړ ؤ، که زما وينه مو هم په کار شي نو ژمنه کوم نه يې درېغوم.

شاپور: خورې! هيله کوم نور په دې اړه خبرې نه کو، ما څه نه دي کړي.

حليمه: ښه دا خبرې به پرېږدو زما يوې پوښتنې ته ځواب راکوي؟

شاپور: هو ولې نه!

حليمه: کله چې رڼا په روغتون کې بستر او په کوما کې وه زه درغلم ته د رڼا د بستر په خوا کې ناست وې د رڼا لاس دې په خپل لاس کې نيولی او سر دې له پاسه پرې ايښی ؤ.

کله چې زما په راتګ پوه شوې او زما د پښو ترپا دې واوريده، سر دې راپورته کـړ ماته دې وکتل سترګې دې له اوښکو ډکې وې، نو ايا زه په دې راز پوهيدلی شم؟

شاپور: هسې خورې! کومه خبره نشته.

حليمه: شاپوره وروره! ماته خو دې خور وويل، ته له خپلې خوره کوم څه پټوې؟

شاپور: نه، نه

حليمه: نو ووايه کنه

شاپور: نو څه ګټه به ورسوې؟

حليمه: ولې؟

شاپور: بس هسې

حليمه: يانې چې ستاسې او د رڼا خور تر منځ يــوازې د دفــتر د کــارکونکو پــه ډول خواخوږي ده او بس؟

شاپور: نه

حليمه: نو څه دي؟

شاپور: خورې! رڼا مې ډيره خوښېږي، د دې نړۍ تر ټولو ښه انسان دی، د فرښتې په څير زړه لري، لومړنی انسان دی، چې له ظاهر نه يې باطن ښکلی دی، لـومړنۍ مېرمن ده، چې له ځانه د هغې په وړتيا سپيڅلي احسـاس او هيــوادنی مينــې ډيـر

(c) ketabton.com: The Digital Library

باورلرم. که ظاهراً هغه د ښکلا يوه بيلګه ده د هغې غياب هم له ظاهر لا ښه دی. زه د رڼا په څېره دومره نه يم مين لکه د هغې په فکر، د هغې په احساس د هغې په پاک زړه، چې مين يم.

حليمه: نو ايا کله دې هم خپل احساس ورته څرګند کړی دی؟

شاپور: نه

حليمه: ولې؟

شاپور: هغه مينې کولو ته وخت نه لري، هغه د خپل ژوند د جوړولو لپاره فکر هم نه کوي. د هغې ټوله مينه له خپل هېواد سره ده، د خپل ولس سره دومره خواخـوږي لري، چې ځان يې هېر کړی، د ځان په کيسه کې هم نه ده.

هغه د ولس د ښېرازۍ لپاره هرې قرباني ته چمتو ده؛ ته ددې شاهده يې، چې څو وارې يې د خپل ولس لپاره ځان د مرګ خولې ته ورکړ؛ خو خدای ج يې دانـه نـه وه ختمه کړې. په هېواد کې د ټولنيز عدالت لپاره يې خپله مور، خـور او ورور لـه لاسه ورکړل او دا درانه غمونه په پټه خوله زغمي.

د خلکو په مخ کې داسې تمثيل کوي چې غمونـو او د کـورنۍ دغـړو پـه لـه لاسـه ورکولو دومره نده کمځواکه شوې ،خو چې يوازې شي ،په چيغو او بدو ورځو يې د هوا مارغان ژاړي

هغه بله ورځ په خپل دفتر کې يوازې وه، له امنيتي کمرې مې ليدله لکه د باران پـه شان يې اوښکې له سترګو تلې، داسې کليمات يې له ځان سره ورو، ورو تکـرارول، چې د تيږې زړه يې هم نرماوه.

ويل يې: و زما خوږې مورکی! څرنګه بې ديدنه رانه لاړې، څرنګه په ناروغتيـا کـې دې کډه رانه وکړه او د تورو خاورو ميلمنه شوې، څرنګـه يـې ټوټـه، ټوټـه راتولـه کړې، څرنګه له خدای پاماني پرته رانه لاړې. و زما کوچنی ورورە! زما نازوليه ورورە! تا خو دردونه نشو زغملی، تا خو به يخ شمال ته هم ژړل دا ټپي، ټپي وجود به دې څرنګه زغملی وي.

خپل دوسمال يې ټول په اوښکو لوند شو، بيا به يې يوه او بل طرف ته وکتل، چـې څوک يې دا کمزوري ونه ګوري، له ځان سره به په خبرو راغلـه، زمـا ارمـان جنـې

(c) ketabton.com: The Digital Library

موږې تاسې خو زما لپاره ځانونه سپر کړل، زما د وژل کېدو په بدل کې مـو خپـل ژوند حق ته وسپاره، زه به څرنګه ځان وبښم.

کله، کله به يې داسې الفاظ هم کارول، چې که د اسمان مرغانو اوريدی هغوی بـه هم ورسره اوښکې تويولې.

له دې خبرو وروسته شاپور له ځمکې سره ګنډلی سترګې راپورته کړ؛ د حليمې پـه لور يې په لمدو سترګو ور وکتل.

د هغې هم په مخ شل ځايه اوښکې راروانې وې، شاپور ورته وويل:

رښا مينه نه کوي او نه وخت ورته لري.

حليمه: دا رښتيادي، چې ځينې کارونه له انسانانو د بوختياوو اوپېښو لـه کبلـه هېـر وي؛ خو که ور ياد کړل شي بيا يې تيت او فرق فکر راټوليږي او اقـدام تـه چمتـو کيږي.

شاپور: رښا دومره اغيزناک ستوری لري، چې سل زړونه هم يو کړم ددې جرئـت نـه لرم، چې هغې ته دې دا ډول يادښت جوګه شي.

د هغې مخ ته په کتو له سرې هر څه هير شي.

حليمې خورې! تا هغه ژمنه په ياد ده؟

حليمه: کومه ژمنه؟

شاپور: چې راته و دې ويل: که زما وينه دې هم په کار وي، نه يې درنه دريغوم.

حليمه: هو په ياد مې ده.

شاپور: وينه دې خدای وساته؛ خو د رښا په لاسته راړولو کې مرسته راسره وکړه.

زه له هغې پرته ژوند نشم تېرولی.

حليمه: رښا که د اوسپنې څپلۍ هم زړې کړي له تا ښه انسان نشي- پيـدا کـولی، زه درسره ژمنه کوم، چې رښا به ستا کور رښا کـوي، هغـه سـتا لپـاره جـوړه شـوې ده. ستاسې مزاج خواخوږي، احساس او هر څه يو ډول دي.

خو اوس ته پوهيږې، چې موږ سخت غم څپلي يو؛ لږ څه وخت ته اړتيا ده، چـې دې خبرې ته زمينه برابره شي، که بې وخته يې ياده کړو، کيدای شي هر څه رانـه خراب شي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

شاپور : سمه ده زه يې هم اوس مناسبه نه بولم، زه د رڼا لپاره کلونه، کلونه هم انتظار کولای شم. زه په دې هم وياړم، چې رڼا زموږ په دفتر کې کار کوي، زه په غياب کې د هغې په نوم مېين وم، د هغې په کړنو مېين ؤم؛ خو کله چې تصادفاً ورسره مخ شوم هغه زما د ژوند تر ټولو ښه پيل ؤ. زه په رڼا ډېر باور لرم، له ځانه هم ډېر پرې ډاډه يم؛ ځکه خو مې خپل رياست هغې ته پرېښود. هغه له ما په کار ښه پوهېږي، له ما خپل مسلک ته ډېره ژمنه ده.

حليمه: شاپور وروره! يوه پوښتنه وکړم؟

شاپور: ولې نه، ويې کړه.

ايا تا خو رياست رڼا ته د هغې د جلبولو لپاره ندی ورکړی؟

شاپور وخندل بيا يې وويل:

نه ما دا کار د هغې د پاملرنې خپلولو لپاره نده کړی؛ ځکه چې زه هغه پېژنم، د هغې فکر په داسې شيانو نه جلبېږي، چې هغې ته ارزښت نه لري، هغه ما مجبوره کړې، چې رياست وکړي، کنه د هغې اسرار ؤ، چې خبريالي وکړي، هغه له خبريالي سره دومره مينه لري، چې اوس هم کله، کله خپله دې راپور جوړولو پسې ځي او په ما يې دا شرط ايښی ؤ، چې له رياست سره به خبريالي هم کوي.

د رڼا مې دا ځانګړتيا ډېره خوښېږي، چې ماديات يې د ارزښتونو لپاره له پښولاندې کړي دي.

څه وخت وړاندې مې د هغې معاش يو لك افغانۍ کړ، خو هغې پنځوس زره ترې واخيستې او نورې يې بېرته راستنې کړې.

ماته يې وويل:

زما له کاره چې ترسره کوم يې، دغه پنځوس زره هم ډېرې دي.

دوی خبرې کولې، چې رڼا هم راښکاره شوه دفتر ته راننه وته، حليمې ته يې وويل: هله خورې! يوه پياله چای ماته هم واچوه ستړې شوم، هغې چای ورته واچاؤ او بيا يې د شاپور په لور مخ ور واړاؤ ورته ويې ويل:

شاپوره! حليمه ډېره راباندې ګرانه ده، اوس خو مې د کور يوازنۍ هيله همداده. که خدای مه کړه که په دې خور مې هم څه وشي نو زه بيا ژوند نشم کولی.

(c) ketabton.com: The Digital Library

شاپور: حلیمه خور! په ما هم ډیره ګرانه ده، ډیره کېمینه نجلۍ ده، زه خو دومره نه وم ورسره بلد خو چې اخلاق مې ولیدل نو خورا ښه انسان دی

دوی خبرې کولې، چې د دروازې ساتونکی راننه وت، رڼاته یې وویل:

یوه ځوانه مېرمن راغلې، وایې له رڼا سر کار لرم، اجازه ورکوې، چې راشي؟

رڼا : دایوه پیاله چای دې وڅښم، دوه ساعته مسلسل مې خبرې وکړې ورته ووایه لږ وروسته دې راغواړم.

ساتونکی ووت، مېرمنې ته یې وویل:

رڼا یوه پیاله چای څښي، تاسې لږ صبر وکړئ.

مېرمن وویل:

شاید زه غلطه شوې یم، زه چې کومې رڼا ته راغلې یم، هغه دغه رڼا نده ماته د رڼا اصلي ادرس راکړه

ساتونکي وویل: خورې! خبریاله رڼا ښیې؟

ـــ هو هغه ښیم.

ساتونکي : هغه همدا رڼا ده.

مېرمن: نه دانه ده، هغه رڼا چې په اړه یې ما اوریدلي دومره بې پروا نه ده، چې بهر دې ورته خلك له ډك زړه او دردنو سره ناست وي او دا دې ارامه چای څښي

رڼا هم له کړکۍ د ساتونکي او مېرمنې تبادله شوې خبرې واوریدې، غونی یې څیـږ شو ، ستونی یې سره ورغی، سترګې یې له اوښکو ډکې شوې

له ځان سره یې وویل:

واه رڼا! ته د خلکو باور ته وګوره او ته ستا دغه بې پروایي ته وګوره.

چای دې ماته زهر شي، هر ګوټ دې راته وینه وچه کړي، ما ولې دې بېچاره ته په چای د وخت ضایع کولو سره درد ورکړ: ژر ووته او ناهیلې روانه مېرمن یې له لاسه ونیوله، ورته ویې ویل:

خورجانې! ښنه غواړم، زه رڼا یم ډېره ستړې شوې وم؛ ما وویل چې یوه پیاله چای به مې ستړیا وباسي، ما فکر نه کاوه، چې تاسې به دومره بېړنۍ ستونزه وي؛ خـو مـا

(c) ketabton.com: The Digital Library

تېروتنه وکړه، عمر مې دې ستا شي ته مه خفه کېږه په راتلونکي کې به داسې بېغوري نه تکرارېږي. راځه چې دننه خبرې وکړو.
هغه هم د رڼا له خبرو اغیزمنه شوه، پرته له کوم دلیل ور سره یوځای د دفتر په لور روانه شوه.
په دفتر کې دواړه سره کېناستلې.
رڼا له ځواني مېرمنې وپوښتل: خیر خو ؤ، چې دلته مو پېښه راوکړه؟
مېرمن: په ژړا شوه ویې ویل:
خیر چیرې ده. زه یوه بېچاره کونډه یم، مېړه مې په یوه چاودنه کې مړ شو وړه خېلخانه راته پاتې شوه، د کور مسؤلیتونه زما په غاړه شو، یو څه وخت مو د مېړه په پاتې شویو پیسو گذاره وکړه، وروسته ورو ورو حلقه راباندې تنگېده، نو اړ شو له خپل کوره ووځو او کور بل چاته په کرایه ورکړو. هغه کرایه د ماشومانو خوراک او پوښاک کړو؛ مونږ په اطراف کې د مېړه میراثي ځای ته لاړو، اوس زمونږ په کور یو زورور ننه وتلی، ډېر پیسه دار او د بیت المال توسن دی لوې لوې واسطې هم لري، په محکمو کې یې زما د کور جالي اسناد جوړ کړي، هر چېرې پیسې او واسطې کاروي زمونږ غږ څوک نه اوري، هرې محکمې ته چې لاړه شم اسناد بیرته په مخ راوولي.
رڼا: تاسې کومو کومو ځایو ته مراجعه کړې؟
مېرمن: خورې! څارنوالي، محکمه، وکیلان، والي او قوماندان ټولو ته مې جولۍ غوړولې؛ خو څوک مې په خبره غوږ نه گروي، په ژړا پورې مې خاندي، پسخند راپورې کوي، وایي: مونږ د قوماندان سپین گل په وړاندې نه شو دریدلی؛ هغه د چا په خون هم ندی بند، ټول وای مونږ د هغه زور نه لرو.
رڼا: خورې! ته مه خفه کیږه، که ستا په حق مسؤلینو غوږونه کاڼه کړي وي، زه به یې د غوږو گڼې پردې به لړزان راولم، ته دعا کوه چا، چې ناغېړي کړې د اسمان ستورې به درته پرې حساب کړم، د عزت خطې به یې وباسم، نوم او دغه جاهل غرور به یې ستا پښو ته ټیټ کړم.
دا مې له تاسره ژمنه ده،او دا دې یوې پښتنې خبریالې ژمنه ده
مېرمن: خورې! زما یتیمان څوک نه لري او نه یې څوک په کیسه کې دي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

رڼا: مه خفه کیږه! ستاسې یتیمان زما وروڼه او خویندې دي، زه سر له سبا لاس په کار کېږم، زما چې څه له لاسه کېږي نه یې سپموم، بس ته یوازې دعا کوه.

په سبا ورځ رڼا د دفتر مهمې جلسې بلې ورځې ته معطل کړې، کمره مین یې له ځان سره روان کړ. لومړی یې له کوره انځور واخیست بیا یې د کونډې مېرمن خبرې ثبت کړې، له هغه وروسته یې له ځان سره محکمې ته هغه اسناد او قوالې واخیستې، چې څو ځلې یې د کونډې مېرمن په مخ ور ویشتل شوې وې.

اسناد یې د محکمې مشر قاضي ته په مېز کېښودل، هغه ته یې وویل:

ایا ته پوهیږې چې د عمر او عثمان د قضا په څوکی ناست یې؟ ایا پوهیږې، چې د هرې پرېکړې ځواب به خدای ج ته ورکوې؟ ایا د بې وزلو په وړاندې بې انصافي دې نه ځوروي؟ ایا مرګ دې هیر دی، چې یوه ورځ به عزرائل روح درنه اخلي؟

د محکمې مشر رڼا ته په حیراني سره وکتل، هغې ته یې وویل

اغلې لورې! څه شوي لومړی خو ستونزه راته ووایه، چې څه پېښه ده، وروسته د ماشین د بخی په څېر چلانه شه او بیا بل چاته د خبرو وار هم مه ورکوه.

رڼا: تاسې به خدای ج ته څه ځواب وایئ، چې تاسې د عدالت په څوکی ناست یاست او یوه یتیمه کورنۍ په خپل کور کې بې کوره ګرځي؟ در په دروازې ټکوي؛ خو څوک یې غږ نه اوري، ان تر تا هم رارسېدلي دي.

دمحکمې رئیس: لورې! ایا کور یې چا ترې غصب کړی؟

رڼا: هو

دغه بې چاره کورنۍ د ظاهرشاه د وخت اسناد لري، خو اوس یو زورواکی، ټوپک مار او غاصب په دغه کور ترې ننوتی او جالي قباله یې جوړه کړې. وکیلان، وزیران، قومندانان او... پېژني او هغه ځای کې چې د پیسو اړتیا وي پیسې کاروي ،تر څو ددې کورنۍ دعوه باطله او دغه بېچاره کورنۍ دې په خپله دعوه کې مات کړي.

اوس ما له دغې کورنۍ سره ژمنه کړې، چې زه به مو خپل حق ته رسوم.

د محکمې رئیس: لورې! زه درسره په دغه موضوع کې لکه د سیوري په ډول ولاړ یم.

(c) ketabton.com: The Digital Library

خدای ج شاهد دی، چې زه د لومړي ځل لپاره په دې پېښه خبرېږم، له دې مخکې ماته چا ددې دوسيې نه دي ويلي.
رڼا: زه نن شپه په تلويزون کې دغه موضوع د هېواد په سطحه مشهوره خپرونه، چې پلټنه نومېږي، خپرم؛ هغه خپرونه رئيس جمهور هم اوري، زه ډاډه يم، چې حق به حقدار ته وسپارل شي. که چا پکې غفلت کړی وي اويا هم په دې ټګي برګي کې لاس لري انشاالله، چې قانون ته به ځواب ووايي.
د محکمې رئيس: لورې! ته دا موضوع مه رسنيزه کوه؛ زه ډاډ درکوم، چې دې يتيمانو ته به حق رسيږي؛ که بيا ونه رسيده نو کولی شې، چې خپرونه پرې جوړې کړې، رسنيزه يې کړې او ګردي ميزونه پرې ونيسې.
رڼا: په خپرولو يا نه خپرولو باندې به زه تصميم ونيسم؛ ځکه هغه زما مسؤليت دی او هغه چې ستا مسؤليت دی هغه ته وکړه؛ زه سبا راځم ته بايد دا موږ ته واضح کړې، چې په دغه قضيه کې څوک لاس لري، چا جالي اسناد جوړ کړي او څوک دې باطل پلوي دي.
رڼا راووته زېړی مازديګر ؤ، دفتر ته يې ځان راورساؤ. پلټنې خپرونې ته يې خپل چمتو والی پيل کړ؛ پروګرام يې برابر کړ. ماښام د هېواد د ډېرو کتونکو او خوښونکو خپرونه، پلټنه پيل شوه.
سمه خوله يې لګوله، راپور او پلټنه دومره زوروره او غمجنه، له مظلوميته ډکه جوړه وشوې وه، چې د هر کتونکي له سترګو يې اوښکې وبهولې، د ناوې کونډې مظلوميت او له هغې سره شوی ظلم پکې په ربښتوني ډول انځور شوی وو.
خپرونه د تمې خلاف رئيس جمهور وانه وريده، چې بيړنی اقدام وکړي، خو د سترې محکمې قاضي القضات ته د تلويزون په سکرين مخې ته تېرېده؛ هغه له اورېدو سره موضوع ته يو تحقيقاتي ټيم د څېړنو لپاره وګماره.
د اړوندې محکمې رئيس ته يې زنګ وکړ؛ ورته ويې ويل:
بې کفايتي او فساد مې ليدلی ؤ خو دومره نه. چې اوښ په بډه وهي؛ تاسې خو زما دنده هم تر پوښتنې لاندې راوسته.

(c) ketabton.com: The Digital Library

که رئیس جمهور خبر شي، زما باور به هم ورته صفر شي، مخکې له دې چې دغه کار وشي لنډ راته ووایه، چې په دې قضیه کې څوک مقصر- دي؟ چا جالي اسناد جوړکړي او د چا لاس پکې دی؟

هغه ځواب ورکړ:

جناب عالي! ما پلټنه وکړه؛ په دې کار کې درې قاضیان او زما مرستیال دخیل دي.

قاضي القضات: په بیړه یې ماته نومونه ووایه!.

هغه نومونه ورته څرګند کړل. قاضي القضات ورته کړه:

ددې کسانو د نیولو امر اوس صادروم ته مې؛ ځکه پرېښودې، چې تر سبا کور تخلیه کړې، که ستونزه وه د حوزې نظامي ځواک وکاروه!. تر سبا باید کونډې مېرمنې ته کور وسپارل شي، تر څو دغې رسنۍ ته د دوهمې خپرونې چانس په لاس ورنه شي، که دا تلویزون والو دوهمه خپرونه هم جوړه کړه نو د عزت خطې به مو وباسي.

رئیس : سمه ده صیب! سبا تر لسو بجو به کور تخلیه شي.

رئیس سم دستي رڼا ته زنګ وواهه، ورته وېې ویل:

خورې! کور تر لسو بجو تخلیه کېږي، هغه کونډې مېرمنې ته ووایه، چې کور تسلیم کړي، هیله مو داده، چې نور زموږ شاه پرېږدې.

ځکه چې ددې قضیې په تور مو څلور نفره، زما د مرستیال په شمول د سترې محکمې په امر ونیول اوس په بند کې دي.

د رڼا له خوښې په سترګو کې اوښکې راغلې، په زړه کې یې د خدای ج شکر وویست، بیا یې رئیس ته وویل: رئیس صیب!

سبا زه له کونډې مېرمنې سره درځم تر څو، چې هغه خپل کور ته ننوتلې نه وي، هغې ته د کور کیلي نه وي ورکړل شوې، تر هغو زه د دې مسلې شاه نه پرېږدم.

رئیس : ته بې غمه اوسه!. ستا د سترګو په وړاندې به دا کار کېږي، ستا دکمرې په تصویر اخستو سره به هغې مظلومې ته د هغې امانت سپارل کېږي.

رڼا ټلیفون پرې کړ، له خوښیو په جامو کې نه ځایده؛ ځکه هغې له کونډې ښځې سره د هغې حق ته دې رسېدو ژمنه کړې وه او ژمنه رڼا ته له خپل ژونده هم مهمه وه.

سمدستې یې کونډې مېرمنې ته ټلیفون وکړ ورته وېې ویل:

(c) ketabton.com: The Digital Library

خورې! زيرى.

ـــــــــرڼـــــــا جـــــــانې! د څـــــــه زيــــــــرى؟

رڼا: سبا به درته کور وسپارل شي.

کونډه مېرمن: رڼا خورې! کله به مې بخت دومره کار وکړي. زه دا درې کاله پسې سرگردانه يم، يو قدم هم مخکې نه يم تللې اوس به چېرې په يوه ورځ کې راسره د خپل کور سپارلو دومره لويه پېښه وشي.

رڼا: ولې ته دې خپلې خور رڼا په اراده باور نه لرې؟

کونډه مېرمن: زه مې په رڼا ډېر باور لرم که مې په تا باور نه درلودی؛ نو کله مې خپل عرض دروړ، خو اوس زه ډېره مايوسه شوې يم، زما غريبې اواز څوک اوري؟ کله به مې بخت دومره کار وکړي، چې زما د يتيمانو حق له دې ظالمه راته واخلي.

رڼا: خور جانې! سبا نهه بجې زما دفتر ته راشه همدا اوس راته ستاسې د اړوندې محکمې رئيس زنگ وواهه، هغه وويل: چې په پېښه باندې قاضي القضات خبر شوی، هغه جدي امر کړی چې کور بايد اصلي حقدار ته وسپارل شي، زه درسره ټوکې نه کوم.

کونډه: خورې! رب دې خپلو هيلو ته ورسوه، رب دې لکه ابرهيم ع په اور کې وساته، رب دې غم مه راوينه، زه به نن شپه تهجد لمونځ وکړم او تاته به دعاوې وکړم.

رڼا يې په دعاوو امين ووايه او بيا يې ټليفون پرې کړ.

له دې وروسته رڼا کور ته لاړه ډېره مطمينه ويده شوه؛ ځکه چې د خير کار سړي ته لوی سکون ورکوي، داسې سکون چې په بل شي کې نه موندل کېږي.

سبا سهار دفتر ته په رسېدو سره کونډه مېرمن هم ورته د دفتر مخې ته منتظره ناسته وه. هغه يې له ځان سره دفتر ته دننه کړه چای يې ورته راوغوښت؛ هغې ته يې د ډاډ خبرې پيل کړې، ورته ويې ويل:

خدای ج له موږ سره دی، خدای ج د حق پلوي کوي، ودې کتل چې موږ وگټله همدا نن به تاسې ته کور سپارل کېږي.

کونډه مېرمنې چې ډېر دردونه گاللي وو لا يې چا د مظلوميت اواز نه وو پورته کړي، رڼا ته په هيله مندي نظر وکتل، سترگې يې پورته کړې ويې ويل: رڼا گلې! زما زړه

(c) ketabton.com: The Digital Library

ته خو نه لوېږي، چې هغه زورور به موږ ته کور راکړي، هغه له خدایه نه ډارېږي، هیڅ زړه سوی په زړه کې نه لري؛ خو که تاسې خبره رښتیا شي، ما به وګټې. ما او اولادونه به مې په بیه واخلې، موږ به دې په ټول ژوند کې احسان مند شو او زما لپاره به یوه اتله شې، داسې اتله چې زما په زړه کې به د هغې نوم د کاڼي کرښې په څېر لیکل کېږي او زما تر وروستۍ سلګۍ به هم راته یاد وي.

رڼا: نن به هغه زورور خامخا تاته کور پرېږدي، که هغه زورور دی، له هغه لوی زورور لرو، هغه زموږ پلوي کوي. که هغه نن کور خالي نه کړې نو قسم کوم، چې د اسمان ستوري به درته پرې وګڼم؛ دوی خبرې کولې، چې د محکمې رئیس رڼا ته زنګ وواهه.

رڼا ته یې وویل:

رڼا جانې! تاسې څېرته یاست. له تاسې سره د ژمنې سره سم کور خالي شو، هغه ټوپکسالار له زوره کار اخیسته؛ خو موږ د نهمې حوزې نه مرسته وغوښته هغوی یې کالي بهر راوغورځول او د ښاروالي موټرو ته یې واچول اوس ستاسې کور د سرتېرو په واک کې ده، لس بجې ځان راورسوئ، چې د رسنیو په مخ کې هغې کونډې خور ته کور وسپارو.

ددې خبرې به اوریدو دې رڼا له خوښي په سترګو کې اوښکې راغلې، د کونډې مېرمن په هیله مندو سترګو کې یې سترګې ونیوې ورته ویې ویل:

مادرته نه و ویلي، چې نن به موږ ته کور سپاري؛ دا دی زنګ یې وواهه، وایي: د کور تسلیمي ته راشئ، بیا یې رئیس ته وویل:

مننه رئیس صیب! سلامت اوسې، کونډه خورکۍ زما سره دی اوس در روانېږو.

لس بجې یې له کیلي او یوه بل داسې تائدي سند سره رڼا او کونډې ته کور وسپاره، چې پکې لیکل شوي وو: هغه کس په ناحقه د دوی په کور دعوه کړې وه، د دې کور اصلي مالکه همدا کونډه مېرمن ده.

ماښام د پلټنې خپرونه کې رڼا دا ټول جریان واچاؤ.

ټوپک سالار قومندان زلمی د خپلې بې عزتي په فکرونو کې ډوب وو، په دې یې سوچ کاؤه، چې له کونډې سره داسې څوک دي، چې حکومت یې دې ته اړ کړ،

(c) ketabton.com: The Digital Library

چې ما له دې کوره وباسي؟ زما د شان دبدبې او زور یې هیڅ خیال ونه ساته؛ له ځان سره یې وویل: زه باید دغه کس پیدا کړم.
زه باید ددې کیسې په راز ځان پوه کړم. نن دغه پېښه راوشوه، سبا بله راکېږي، زما ټول شته خو د خلکو دي، که دا لړۍ دوام وکړي نو زه به تش نست شم.
قومندان زلمی په خپلوغمجنو سوچونو کې غرق ؤ، چې ناڅاپه په تلویزون کې د پلټنې خپرونې پیل یې پام د ځان لور ته واړاؤ.
خپرونه د کونډې مېرمنې په خبرو پیل شوه، هغې په داسې حال کې خبرې کولې، چې د کور کیلي یې په لاس او د دروازې مخې ته ولاړه وه، هغې وویل:
ما هره دروازه وټکوله؛ خو څوک د مرستې لپاره راونه واته، هرې درگا ته لاړم عذر او زارۍ مې وکړې؛ خو هغوی د مرستې پر ځای زما په زاریو پورې وخندل، چیرې چې دې هیلو ځای ؤ هلته لاړم او دې بې وسی چغې مې ووهلې؛ خو غږ مې خپ کړل شو چا راسره ملتیا ونه کړه، یوازې یوې پیغلې مې د تپې شوي زړه اواز واوریده؛ زما اوښکې یې پاکې کړې، له ماسره یې د غږ په پورته کولو کې مرسته وکړه. هغې زما ستونزه خپله ستونزه وبلله، هغې زما ستونزه تر قاضي القضاته ورسوله، زما حق یې ماته بیرته واخیست؛ هغه بل څوک نه، رڼا ده. زما اتله رڼا هغه رڼا، چې د غریبو ملتیا کوي، هغه رڼا چې بې ریا د اړمنو په چوپړ کې لگیا ده. خپل ځان هر گواښ ته ورکوي؛ خو نور ژغوري پر ځان د هرې بلا او پېښې راتلو پروا نه کوي، خو نورو ته لاس ورکوي.
زه نه پوهېږم، چې له رڼا لورمې څه ډول مننه وکړم!. کاش ما داسې الفاظ درلودی، چې د هغې دغه سپېڅلتیا مې پکې تعریف کولی شوای.
زه به هر ماښام له ډوډۍ وروسته د رڼا د حفاظت، روغتیا او خوښیو لپاره په خپلو یتیمو ماشومانو لاسونه پورته کوم، له هرې ډوډۍ خوړلو وروسته به ورته دعا کوم.
قومندان زلمي سیگریټ له خولې لرې کړ، گوتو ته یې ټک ورکړ، بیا یې دوباره د تلویزون سکرین ته وکتل.
له ځان سره یې وویل:
افرین اتلې!.
ته په رېښتیا هم اتله یې.

(c) ketabton.com: The Digital Library

ته دومره جرئت لرې، چې زما مقابله وکړې؟
زه ستا دې ارادې ته حیران شوم، چې زما له پېژندنې سره، سره بیا هم زما مخې ته راځې او زما حیثیت په دوه روپۍ کوې.
ته په دې هم پوهېږې، چې ډېر ځوانان چې له خیاله به کاږه اورمېږونه گرځیدل، غرور به یې تر اسمانه رسیده؛ خو زما مخې ته به یې، چې د درېدو جرئت وکړ، د تورو خاورو میلمانه به شول، اوس هیڅ فرصت نه لرې، چې ژوند وکړې.
ځه! ښه دې وکړل.
خواته بټن یې کېکاږه.
ژر ورته سکرتر راغی ورته یې کړه :
تر سبا سهاره د رڼا په اړه ټول مالومات غواړم، کمی او زیاتی پکې راته د زغملو نه دی، بشپړ مالومات راټول کړئ!. سیکرتر د ښه صیب! لپاره په سینه لاس کېښود، نور ووت.
سکرتر سبا سهار د قومندان زلمي په حضور کې حاضر شو او ورته ویې ویل:
رڼا د افغان رسنیز دفتر مشره ده، څه وخت وړاندې یې مور، خور او یو ورور په چاودنه کې له لاسه ورکړل، اوس یوازې یوه خور لري د ټلیفون شمېره مو هم دې دواړو تر لاسه کړې.
قومندان : دواړه وڅارئ!.
څارونکي راولئ، زه ورته د نورو اقداماتو سپارښتنې کوم.
له دې وروسته یې ټلیفون راواخیست، رڼا ته یې زنگ وکړ. د هغې دې سلام ځواب یې په وعلیکم سلام ور نه کړ؛ راساً یې د زړه په خبرو پیل وکړ:
رڼا له ماسره دې ښه ونه کړل، زما عزت دې داغمن کړ، زما نوم دې په دوه روپۍ کړ، زه دې وشرمولم.
رڼا : وبښئ! تاسې څوک؟
قومندان: زه د هغه کور مالك یم، چې بل چاته دې رانه واخیست او ستا په مرسته ما ورته کتل حکومت زما د کور کالي سړك ته راوغوځول؛ ما خو تاسره کومه بدي نه لرله، او نه مې کوم زیان دراړولی ؤ ولې دې داسې وکړل؟

(c) ketabton.com: The Digital Library

رڼا : وروره! ما هم له تاسې سره کومه بدي نه ده کړې ، ما له تاسره خواخوږي وکړه ما د اخبرت يو پېټی درته کم کړ ؛ په ورځ د قيامت کې مې د دې بېچاره کونډې له حقه بچ کړې ، له خپله ايمانه به دې بدله ورکوله ، شکر ته خو ډېر څه لرې ، چاته يې ډېره وې ، دغو زامنو ته ، چې له مرګه وروسته دې په خدای ج که يـاد هـم کـړې؟ ځواب به يې ته وايې او مزې به دې اولادونه پرې کوي.

قومندان: ښه تا خو ډېرې ښې مسلې هم زده دي ، زما پـه جومـات کـې امامـت نـه نيسې؟

رڼا: نه وروره! زه دې په خير لګيا يم او ته پسخند وهې ؛ هغـه کونـډه بېچـاره ډېـره مظلومه وه ، په خپل حق پسې ډېره ترکيده او زموږ هـم مسـؤليت دي ، چـې د بـې وزلو اواز پورته کړو ، تر چارواکو يې ورسوو ، نوره پرېکړه ؛ خو حکومت کـوي حـق حقدار ته هغوی ورکوي موږ د يوه خبريال دنده اجرا کوو.

قومندان: خو که ستاسې د هغې سره د غږ په پورته کولو کې مرسته نه وای کړې ، دا بريا يې نه په نصيب کېده. له دې مخکې يې ډېر ښې او لاسونه ووهل خو ګټـه يـې ورته ونه کړه.

رڼا: ښه دا مرسته خو ما ورسره وکړه په حقيقت کې چې تاسې يې مرسته بـولئ هغـه دې خبريال په ډول زما دنده ده ، مسوليت مې دی چـې دې مظلومـو خلکـو اواز اوچت کړم او تر اړونده سرچينو يې ورسوم.

قومندان: خو په ځينې کارونو کې احتياط په کار وي ؛ ځکه چې سړي ته بيا ډېره په درنه تماميږي.

رڼا: زه پوه نه شوم؟

قومندان: خير پوه به شې ؛ نور يې ټليفون پرې کړ.

په دې وخت کې حليمه هم کوټې ته ور دننه شوه ؛ له رڼا يې پوښـتنه وکـړه ، ورتـه ويې ويل:

خورې! څوک وُه؟ څه يې ويل؟

رڼا مسکی شوه ، حليمې ته يې وويل:

خورې! يو بل اختار مې هم وخوړ.

حليمه: ولې ، چا اختار درکړ؟

(c) ketabton.com: The Digital Library

رڼا: هغه د کور غاصب، چې له کونډې يې د هغې کور په زوره نيولی ؤ او جالي اسناد يې ورته جوړ کړي ؤو؛ اوس يې راته زنګ وکړ ويې ويل:
له بړستې سره سمې پښې نه غځوې، موږ له بړستنې نه بهر پښې پرې کوو.
حليمه: خورې! هغه سړی کوم جنجال درته جوړ نه کړي؟
رڼا: هيڅ هم نشي کولی؛ ځکه چې موږ د الله ج د رضا لپاره د هغه بندګانو ته خير رسوو او چې موږ د الله ج په بندګانو غيرت کوو؛ نو الله تر ټولو ستر غيرتي زات دی؛ هغه به خامخا زموږ لاس نيوی کوي او د چا چې الله لاس نيوی کوي هغه ته هيڅوک هم زيان نشي رسولی، ته هيڅ انديښنه مه کوه.
حليمه: خورې! خبره دې سمه ده، خير او شر ټول د الله ج له طرفه دي، چې د هغه ذات خوښه نه وي ،په رېښتيا د چا د وسې خبره نه ده، چې چاته زيان ورسوي.
خورې! يوه خبره درته کوم اوريدو ته يې چمتو يې؟
رڼا: هو! ووايه کوچنۍ څه خبره ده؟
حليمه: خورې! که يو څوک له چا سره بې کچې مينه ولري او هغه لکه د ساه غوندې په خپل ژوند کې مهم وبولي نو په دې حالت کې دوهم کس ته څه په کاردي؟
رڼا: اوس وخت کې داسې ډېر کم کسان پيداکېږي، چې څوک دې ورته لکه ساه مهم وي. دا ډول خلك پيداکول هسې يو خيال دی، محال دي.
رڼا نورې هم خبرې وغځولې حليمې ته يې وويل: ګوره خورې! ستا عمر له ما کم دی اوس دا ډول خبرې لکه د سريالو هسې ځان ښودنه ده، يوازې افسانه وي بنه لري، حقيقت يې د انځر د ګل په څېر دی.
حليمه: خو که د لمر غوندې څرګند وي، هيڅ شك پکې نه وي او هغه ستا لپاره، لکه باران اوښکې تويوي نو بيا؟
رڼا: خورې! داسې خو د شاپور کوژدن هم د شاپور لپاره لپې لپې دروغجنې اوښکې تويولې، هغه ته په الفاظو کې يې ټوله ځمکه له ګلونو ډکوله، ورته ويل به يې: ته مې ټوله نړۍ يې، ستا په قوت مې په بدن کې ساه ښکته او پورته کېږي د ژوند يوه لحظه هم له تا پرته نشم تېرولی او... دې ته ورته لسګونه الفاظ يې ورته کارول. د هغه زړه يې په لاس راوړ، اړ شو هغې سره د ژوند اړيکه وتړي؛ خو څه وخت

(c) ketabton.com: The Digital Library

وروسته يې پرې هغه ثبوتونه پيدا کړل، چې څرګندول يې، چې هغې يوازې د شاپور له شتمنې سره واده کوي، نه د هغه له شخصيت سره.
حليمه: خبره خو دې سمه ده خو؟
رڼا: د څه خو؟ لکه چې د ځان لپاره دې کوم شهزاده پيدا کړی؟ ځان ته ژوند جوړوې او ما يوازې پرېږدې؟
حليمه: نه، نه ما د ځان په اړه تر دې دمه فکر هم ندی کړی.
رڼا: ښه چې د ځان په اړه دې فکر نه دی کړی، نو دا خبرې څه مانا؟
حليمه: بس هسې، هغه وشرميده، نوره يې خبره ونه غځوله.
سبا دواړه دفتر ته لاړې؛ دا ځل بيا شاپور ته له حليمې سره د يوازې ناستې زمينه برابره شوه.
شاپور حليمې ته وويل:
خورې! زما لپاره دې هڅه وکړه؟
حليمه: هو! هڅه مې وکړه؛ خو هغې ته په يادولو يې ونه توانېدم؛ ځکه چې هغې خبرې نه اوريدې او نه يې له دې خبرو سره دلچسپي درلوده.
شاپور: نو اوس څه کول په کار دي؟
حليمه: ته يو ليک ورته وليکه، هغه يې له ليدو وروسته حتما له ما سره شريکوي، بيا زه پوهېږم، چې څه وکړم.
شاپور: سمه ده همدا نن ورته ليک ليکم الله ج دې مرسته راسره وکړي.
شاپور يوه ښه ارام ځای ته پنا ويوړه؛ په ليک يې پيل وکړ، په ډېر دقت سره يې ليک په زرينو کرښو بشپړ کړ. په خپل جيب کې يې واچاؤ او بيرته د رڼا دفتر ته راغی؛ هغه نه پوهېده، چې په څه ډول ليک تر هغې ورسوي. بلاخره يې ليک د حليمې په واسطه د هغې په دسکول کې واچاؤ د رخصتي وخت راورسېده ،رڼا د خپلې خور سره يو ځای د کور په لور د دفتر په موټر کې کېناستل حرکت يې پيل کړ، په لاره کې رڼا سبزي اخيستلو لپاره موټروان ته وويل:
وروره! دلته موټر ودروه،له هغه دوکانه سبزي راواخله!. هغه موټر ودراؤ رڼا خپل دسکول ته لاس کړ تر څو هغه ته پيسې راوباسي، ويې کتل يو ليک يې په دسکول

(c) ketabton.com: The Digital Library

کې پروت دی، موټروان ته یې پیسې ورکړې لیک یې راواخیست، په سر کې یې لوی عنوان لیکل شوی وو:

ژونده زه بې تا نه شم اوسېدای!.

ددې عنوان په لیدو رڼا وارخطاشوه؛ ځکه تر دې دمه یې په ژوند کې داسې الفاظ نه و لوستي، د حلیمې لور ته یې د سترګو له کونجو وکتل تر څو هغه وځاري، چې لیک خو به نه لولي، حلیمې هم ځان ناګاره اچولی ؤ؛ داسې تمثیل یې کاؤ، چې ګواکې ددې په لیک شک شوې هم نده یوه شیبه داسې راغله چې د حلیمې غیر ارادي د رڼا لور ته مخ واوښت. رڼا ژر لیک په دسکول کې بیرته کېښود، تر څو په فرصت یې وګوري او ځان پوه کړي، چې دا لیک د چا دی او څه یې پکې لیکلي دي؟

موټر وان د سبزي سره یوځای راغی او بلاخره دوی یې کور ته ورسول. رڼا کور ته له ننوتو سره خپل اطاق ته ځان ورساؤه، له داخل نه یې په ځان پسې ور قلف کړ.

کاغز یې رااوویست، پکې لیکل شوي وو:

خوږې رڼا!

زه نه پوهېږم له کوم ځایه یې پیل کړم، د ځینو خلکو نوم د هغه د شخصیت سره کټ مټ ورته وي، تاسې یوازې رڼا نه نومېږی، بلکې د رښتونې رڼا په څېر دې ډېرو تیارو د روښانه کولو لامل یاست، ته یو ځانګړی انسان یې، چې د نورو لپاره ځان درنه هېر دی.

د نورو په ښېګڼو کې ، لکه د هغوی نسبي خپلوان ځان شریک بولې، خواخوږي دې په خټکه کې نغښتې ده، خو یو څوک له ډېر پخوانه لکه ته چې د خلکو په فکر کې یې ستا په فکر کې دی، له تاسره خواخوږي ښی، په تاسې یې تش شمال هم نه لورېږي، تاسې ته په یوه ځانګړې احترام قایل دی، ستاسې خوشحالي خپلې خوشحالي بولي کله، چې ته ناراحته یې هغه هم د ناراحتي احساس کوي، ته اوس د یوه کس ساه ګرځېدلې یې، د هغه نفس ستاسې په قوت د هغه په وجود کې ښکته او پورته کېږې.

هغه هیله لري، چې تاسې سره ګډ ژوند پیل کړي؛ البته که ته وغواړې.

هیله ده د نه په ویلو د هغه زړه مات نه کړې او هغه پرته له تېغه ټپي نه کړې.

(c) ketabton.com: The Digital Library

ستا شاپور.

رڼا له لوستو وروسته ژر، ژر خط ونغاړه او په يوه گوښه کې يې کېښود په ځان پسې قلف ور بيرته خلاص کړ.

بهر راووته ،په حليمه يې سترگې ولگيدې حالت يې سم ورته مالوم نشو رڼا پـه بيـړه ورغله دې هغې په خوا کې کيناسته له هغې يې وپوښتل خـورې تـه ښـه يـې هغـې وويل:

هو ښه يم ،نه پوهيږم لاندې رانه ځمکه گرده تاويږي،رڼا ډاډو ورکړ ورته ويې ويـل چې هسې وراخطايې کومه واهمه درسره مل شوې ده لږ اوبه يې ورکړې په خوا کې يې کيناسته ،له ناستي سره يې حليمه هم د سترگو له کونجو څارله، دقيقه په دقيقه د حليمې رنگ زېړېده، يو وخت راورسېده، چې هغه په ځمکه راولوېده. رڼا يې په ليدو وارخطا شوه ژر يې شاپور ته زنگ وواهه، ورته ويې ويل:

شاپوره! هله ژر راشه!.

شاپور: خير خو دی، ته ولې وارخطا يې؟

رڼا : حليمه ښه نه ده.

څو دقيقې لا نه وې پوره شوې، چې شاپور راورسېده. حليمه يـې خپـل مـوټر تـه پورته کړه رڼا هم ورسره وخته په خوا کې کېناسته؛ د هغې سر يې په خپـل زنگانـه کېښود. له لږ مزل وروسته يوه شخصي روغتون ته چې خورا مجهز وو ورسـېدل. د روغتون خدمت گارانو حليمه په متحرک کټ کې واچوله د بېړنۍ خونې تر بستر يې ورسوله.

په دې وخت کې حليمه هم پرته له درملو په هوښ راغله، دوی ټول خوښ شول؛ د ډاکټرانو له معاينې وروسته ورته د نورو معايناتو په څنگ کې سي ټـي سـکن هـم توصيه شو.

دې لابراتوار ډاکتر وينه ترې واخيسـته او هغـه شـاپورله ډاکـتر سره تـر لابراتـواره ويوړه. رڼا او حليمه دواړه د سي ټي سکن ځـای تـه لاړې، هلتـه يـې حليمـې تـه سپارښتنه وکړه، چې ته بايد کالي بدل کړې ستا په دې کاليو کې معاينـه نـه تـر سر کېږي. هغې وويل:

خو نور کالي موږ له ځانه سره نه دي راوړي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

د سي ټي سکن کس وويل:
موږ د تصوير اخيستو لپاره ځانګړي کالي لرو؛ بيا يې د ګوتې په واسطه اشاره وکړه، دلته د کاليو بدلولو خونه لرو.
رڼا، حليمې ته مخ ور واړاؤ، هغې ته يې وويل:
ورځه هغه خونه کې کالي بدل کړه، بيرته راشه، چې سي ټي سکن ازموينه دې وشي.
هغه لاړه لږ تياره خونه وه، د جامو په بدلولو يې پيل وکړ د کميس بدلولو په وخت يې لکه د شپې بريښنا سترګو ته يو څه وپرکېدل، ورسره يې د کمرې د تصوير اخيستو ترس غږ هم واوريده حيرانه ودريده خوا وشاه يې وکتل خو کوټه خالي وه هيڅوك يې هم تر سترګو نه شول.
کالي يې ژر، ژر بدل کړل او وېرېدلې له کوټې بهر راووته، په وارخطا څېره د خپلې خور خواکې ودريده؛ هغه يې څنګ ته کړه ورته ويې ويل:
خورې! په خونه کې مې د کاليو بدليدو پر مهال لکه، چې څوك مې په کېمره تصوير اخلي رڼا او دکمرې د تصوير اخيستو غږ واوريده، هغه ورته مسکی شوه لاس يې د هغې په اوږه کېښود ورته ويې ويل:
هسې واهمه در سره پيدا شوې، نن دې روحي شاك تېر کړی؛ ځکه داسې وېره درسره پيدا شوې ده.
حليمه: خورې! زه ډاډه يم، چې تصوير مې واخيستل شو، که په داسې حالت کې زما تصوير خلك ووينې زه به ځان وژنه وکړم.
رڼا : خورې! چا له تا تصوير اخيسته؟ د معاينې کس خو دلته د خپل ماشين سره ولاړ وو، زه هم دلته درته ولاړه وم او خونه هم بله دروازه نه لري، چې څوك پرې در ننه وځي او تصوير دې واخلي، هسې يو خيال دې په فکر کې ګرځي.
په دې خبرو يې د حليمې تسلې وکړه، وروسته د سي ټي سکن ماشين په تخته پريوته او ماشين ور دننه کړه، ازموينه تر سره شوه.
رڼا دې ازموينې له کس نه پوښتنه وکړه، ورته ويې ويل:
کله به د ازموينې پايله ګورو؟

(c) ketabton.com: The Digital Library

تيكنشن: دوه ورځې اخلي خو كه فسبوك لرې نو ادرس يې راكړئ، چې نتيجه يې راغله؛ زه به يې د مسنجر له لارې درولېږم.
رنا : فسبوك مې شته خو زه ورته وخت نه لرم د حليمې خور سره مې وي دا........... يې ادرس دى.
كس د فسبوك ادرس ترې واخيست او دوى په خپله مخه لاړل معالج داكتر ته ورغلل هغه يې معاينات وليدل، چې تر سره شوي ؤ، څه درمل يې ورته وليكل او ورته ويې ويل: چې تر څو د سي ټي سكن نتيجه راځي دا درمل خوره انشآ الله بيا به د هغې مطابق نور درمل درته ليكم.
دوى نسخه ، درملتون ته ويوړه او درمل يې له درملتونه واخيستل. د ازموينو او د درملو د لګښت وركولو خونې ته لاړل، هغه يې د مسلسل نمبر شمېره، چې په كمپيوتر كې ووهله خپل د پيسو صندق ته يې لاس كړ دوى ته يې پنځه زره افغانۍ ونيولې.
رنا حيرانه شوه، ورته ويې ويل: داڅه دي ؟
د بنک كاركونكي وويل:
ستاسې پيسې مخكې له مخكې داخلې شوې دي، له لګښت نه مو دا پنځه زره زياتې شوې؛ ځكه مې دركړې.
رنا : چا پيسې دركړې؟
له شاه شاپور غږ وكړ: څه پلټنې مو پيل كړې دي راځئ! ځو نه كورته.
د بنك مامور وويل:
همدې ځوان ستاسې پيسې داخلې كړې دي.
رنا په شاپور كې سترګې ونيوې، ورته ويې ويل:
شاپوره! ته ولې داسې كوې؟
شاپور: حليمه زما خور ده، ايا يو ورور د خپلې خور لپاره دومره وړوكى كار نه شي كولى؟
رنا : خو
شاپور : خو مو نشته ځۍ چې ځو!.

(c) ketabton.com: The Digital Library

شاپور، رڼا او د هغې خور خپل کور ته ورسولې د هغوی د ښـکته کېـدو پـر مهـال شاپور وویل:

که سبا ته د حلیمې روغتیا ښه نه وه نو مجبور نه یاست، چې دفتر ته راشئ.

رڼا: وخندل بیا یې ځواب ورکړ:

زه د افغان رسنیز دفتر مشره یم، اړتیا نشته چې څوک راته د دفـتر د تلـو او نـه تلـو وواییي او نه دا صلاحیت چاته ورکوم.

شاپور یې هم په خبره مسکی شو، ویې ویل:

سمه ده رئیسې صیب! زه ښښه غواړم.

کورته په ننه وتو سره حلیمې رڼا ته وویل:

ته کله، کله له خپله بریده وځې .

رڼا په حیراني سره د خپلې خور مخ ته وکتل، ورته یې کړه:

ولې؟

حلیمه: شاپور درته کومه بده خبر ونه کړه؛ خو تا هغه ته په سپکاوي ځواب ورکړ.

رڼا: نو په دې خبره مې غبږ ورکړې وای؟

حلیمه: نه خورې! د ښې خبرې ځواب په بدې خبرې او یا هم داسې خبرې، چـې چاته سپکاوی وي سمه خبره نده.

رڼا: ته ډېره د شاپور پلوي کوې ،ایا زه ددې کار لامل پوښتلی شم؟

حلیمه: خورې! چې څوک دې درناوی کوي، نو د انسان فرض گرځي، چې متقابل کس درناوی وکړي؛ ته وگوره په نن ستونزه کې لکه له مونږ سره د ورور په شان تـر هغه موجود ؤ، چې تر کوره راورسېدو، ټول لگښتونه هغه وکړل؛ مونږ ته یو خپلوان هم په کار رانغی همدا شاپور دی، چې د سیوري په ډول له مونږ سره په هره ستونزه کې ولاړ دی.

مونږ خو د کوم زیارت منجوران او یا هم د پیر اولاده نه یو، چې خلك دې راته پـه درنښت قایل وي؛ خو دا دشاپور انسانیت دی.

رڼا: بس کړه نور مې عصاب مه خرابوه، هیڅوک هم د خدای ج لپاره نه دي لگیـا، پشه مونږك د ثواب لپاره نه نیسي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

زه به دې د شاپور له پټې څېرې ډېره ژر خبره کړم، ته په څه نه پوهېږې څکه بک، بک کوې.

حلیمه یې هم په خبره وشرمېده له ځان سره یې وویل:

کېدای شي ما شاپور په پوره مانا نه وي پېژندلی؛ ځکـه چـې د انسـان پېژنـدګلوي ستونزمنه وي؛ کېدای شي خور مې په حقه وي.

دواړه کور ته ننول، د ماښام خوړو په تیاري باندې لګیـا شـوې خـواړه تیـار شـول دواړو ډوډي وخوره او بیا د لمانځه نه وروسته ویده شول

سبا سهار په رڼا پسې د دفتر موټر راغی هغه یې دفتر ته ورسوله.

په دفتر کې له ناستې سره سم یې شاپور ته زنګ وکړ، ورته ویې ویل:

زه دفتر کې درته منتظره یم!.

شاپور: اغلې رڼا! خیر خو دی؟ حلیمه ښه ده؟

رڼا: هو ټول ښه دي غواړم په ځینو شخصي خبرو درسره وغږېږم.

شاپور: لکه غوټۍ، چې وغوړېږي تر او تازه شو ،له ځان سره یې وویل:

څه شاپوره! ګاډی د پټلۍ ته ولویده، د شهزادګۍ زړه ته دې لاره پیدا کړه، هیلـې دې په پوره کېدو دي، بیا یې غبرګ لاسونه پورته کړل دعا یې وکړه ویې ویل:

پاکه ربه! زه په دې نړۍ کې هیڅ هم نه غواړم، بس یوازې رڼا غواړم هغـه، چـې د هرې تیارې لپاره بله ډیوه ده. هغه چـې د یـوه پـاک زړه خاونـده ده، هغـه چـې انسانیت باید له هغې زده شي، هغه چې د نفس په نوم څه نه پېژني، یوازې د ولـس سره مینه یې عشق دی، ټول ژوند یې په همدې راڅرخي او هیڅ ناروا فکـر تـه پـه کپرۍ کې ځای نه ورکوي. خدایه دا لویه هستي زما کړې زما ژوند د پسرلي غوندې پرې ښکلی کړې، زما ملا پرې را محکمه کړې، زما هیلې پرې بشپړې کړې.

نور یې لپه لاسونه پر مخ وسرویل او د رڼا دفتر په لور روان شو.

له لنډ مزل وروسته د رڼا مخې ته کېناست. رڼا عادت لاره، چې تل بـه یـې سـترګې ښکته اچولې وې او له اړتیا پرته به یې چاته مخامخ نه کتل

خو د شاپور له ننوتو سره یې د هغه تر کېناستو پورې له شاپوره سترګې ونـه ښـکلې، شاپور فکر کاؤه، چې رڼا یې لیک اغېزمنه کړې او هغه ته د نور نزدېکت هیله لري.

(c) ketabton.com: The Digital Library

چوپتيا وه، دفتر خاموشه و؛ خو هغه مهال رڼا چوپتيا ماته کړه، چې بې له مقدمې يې په برنډو سترګو او قهرجنه څېره شاپور ته وويل:

تاسې زموږ لپاره څومره لګښتونه کړي؟

شاپور: اغلې رڼا! خير خو دی؟ زه پوه نه شوم.

رڼا: زه غواړم پورونه دې درکړم.

شاپور: ما خو يې غوښتنه نده کړې نو بيا يې څه اړتيا ده؟

رڼا: اړتيا شته زه يې اړتيا احساسوم

شاپور: رڼا هيله کوم، دا خبره همدلته پرېږده، ستاسې مور زما مور ده او ستاسې خور زما خور ده. ايا هغوی په ما دومره حق نه لري، چې دومره کوچني کارونه ورته وکړم؟

رڼا: زه چې ژوندی يم، تاته اړتيا نه شته، چې زما د مور او کورنۍ لپاره پيسې ورکړې.

شاپور: زه نه پوهېږم، چې ته ولې داسې وايې؟ ايا کومه ستونزه پيدا شوې؟

رڼا: ته څه فکر کوې، چې ته به په پيسو د خلکو عزت واخلې، ته له موږ سره همدردي ددې لپاره کوې، چې موږ وپيرې؟

مليحه خو ګرمه نه وه، چې په ما يې د خود فروشي تور ولګاوه، هغې ته ستا ناولې غوښتنې مالومې وې، تا به نورو انجونو ته، څومره د پيسو په لګولو دوکه ورکړې وي.

شاپور : اغلې رڼا! دا ته څه وايې؟ ته په کوم سوتفاهم کې لوېدلې يې، زه دې په دې خبرو ډېر خفه کړم؛ هغه څه چې ته يې وايې خدای ج شاهد دی، چې ما يې په اړه خيال هم نه دی کړی، هيله کوم له دې خبرو تېره شه.

رڼا: حقيقت خو تريخ وي طبعي ده، چې انسان خفه کوي.

شاپور: لږ دې هم فکر ونه کړ، چې دا خبرې دې ماته له څومره سپکاوی ډکې دي؟

رڼا: هو زه پوهېږم، دا سپکاوی دې زه هم غواړم، چې تا سپک کړم، تا ته درس درکړم، چې داسې کړنې بيا په ژوند کې هم له چاسره تکرار نه کړې.

شاپور يې په خبره جدي شو، رڼا ته يې وويل:

(c) ketabton.com: The Digital Library

بښنه غواړم اغلې رڼا! ما څه داسې تر سره کړي، چې په بدل کې یې پرته له دې، چې فکر وکړې داسې خبرې کوې؟

رڼا له دسکوله د هغه لیک راوکیښ او په دواړو لاسو یې د هغه مخې ته ونیو، ورته ویې ویل:

زه ستا له دې لیک نه څه مطلب واخلم؟ پرته له دې، چې تاسې زما لپاره پکې د یوې بې ثباته مېرمنې او د هوس پالونکې مېرمنې نظر ولرئ بل کوم مطلب ترې اخیستل کېدای شي؟

شاپور: اغلې رڼا! ته زما له ښې روېې ته ناسم برداشت کوې، په ریښتیا زه دومره خوږ شوی یم، چې خلک مې ښوی تېروي.

رڼا: هو ته ظاهره خوږ شوی یې، خو باطن دې له پلیتیو ډک دی.

شاپور: هیله کوم، نور یې بس کړئ!. زه نور ددې خبرو د زغم وس نه لرم، زما حوصله نوره مه ازمایه.

رڼا: ته به څه وکړې هه!. ما به له دندې لرې کړې؟ زه په خپله ځم او همدا نن دنده پرېږدم.

زه تاسې غوندې خلکو سره یوه شېبه هم کار نه کوم.

شاپور: اغلې رڼا! هیله کوم نورې خبرې نه اوږدوو؛ ځکه زما د هر دلیل ویلو سره ته موضوع نوره هم پېچلې کوې او تر منځ مو فاصله زیاتوې.

رڼا: زموږ تر منځ کله نزدېکت ؤ، چې فاصله پیدا شي؟

شاپور: اغلې رڼا! ته په حقه یې زه تاسې ته قناعت نه شم درکولی، ماته له دې هم نورې سوې سپورې خبرې وکړه، ومې رټه، بدګماني راباندې وکړه، سل تورونه راباندې ولګوه. زه نه خفه کېږم؛ خو یو سوال درته کوم زموږ مسله د دفتر مسلې پورې مه تړه، دغه دفتر له مانه هم تاسې ته ډېره اړتیا لري، که ته لاړه شې، هر څه به ونړېږي، ستاسې هدف به هم له خاورو سره خاورې شي، دغه رسنیز مرکز اوس ستاسې له برکته په ډېر لوړ مقام کې ځای لري، که ته وغواړې زه درنه لرې ځم؛ نور دلته سر هم نه راښکاره کوم خو ته دا ځای مه پرېږده.

رڼا په قهرجنه لهجه وویل: دلته نور مه راځه، همدا مې شرط دی، چې زه دلته کار ته دوام ورکړم.

(c) ketabton.com: The Digital Library

شاپور: سمه ده! نور نه راځم ته خپل کار ته دوام ورکړه.
شاپور له دې وېرې، چې رڼا کومه بله خبره د تلو لپاره پلمه نه کړي، لکه برېښکۍ له دفتره ووت.
د رسمياتو له ختمېدو سره رڼا هم خپل کورته ورسېده، حليمې ورتـه سـتړې مشـې ورکړه بيا يې يوه ګرمه پياله چاې ورته مخې ته کېښود. په خوا کې يې کېناسته ورتـه ويې ويل:
خورې! زه د هغې خبرې له اورېدو را په دې خوا ډېره انديښمنه يم.
رڼا: دکومې خبرې په اورېدو؟
حليمه: هغه چې تا وويل: چې د شاپور پټه څېره درته په ډاکه کوم.
رڼا ددې خبرې په اورېدو له خپل جيبه د شاپور هغه ليک راوويست، چې حليمـې يې ورته د ليکلو مشوره ورکړې وه.
حليمې ته يې ونيو، ورته ويې ويل: دا دی د شاپور اصليت!.
مخکې له دې، چې دغه ليک حليمې ته ورکړي، خبرو ته يې دوام ورکـړ هغـې تـه يې وويل:
نن مې داسې درس ورکړ، چې پېرۍ، پېړۍ به يې نسل ياد ساتي، بيا به زما مخ ته د راتلو جرئت ونه کړي؛ وروسته يې په لاس کې نيول شوی ليک هغې ته ونيو.
هغې ليک ترې واخيست ټول يې ولوست بيا يې لنډه مسکا وکړه، د رڼا مخ تـه يـې ځير، ځير وکتل ورته ويې ويل:
خورې! په دې ليک کې خو داسې څه نشته، چې کومه بد نېتي پکې وي، يـا هـم کومه شومه اراده تمثيل کړي.
دا چې تا ددې ليک په اړه شاپور ته سپکې سپورې ويلـې، دا دې تېـرى کـړئ، د هغه په حق کې مو تجاوز کړی دی، هغه مو بې ځايه ښکنځلی دی.
رڼا: نو ولې ميلمستيا مې ورته کړې وی؟
حليمه: نه، خو د دې وړ هم نه ؤ، چې هغه تـه دې بـدې ردې ويلـې واى، حـال داچې هغه بې ګنا دی.
رڼا: څه ډول هغه بې ګنا دی؟ هغه په ليک کې ليکلي، چې په ماګرانه يې، زه غواړم يو ځاى درسره واوسم، تاسې ته ناز درکړم او... دا څه مانا لري؟

(c) ketabton.com: The Digital Library

حليمه: خورې! هغه له تا سره مينه لري، که مينه کول ګنا وي، نو ته يې وواية. هغه د زړه له تله غواړي تا خپله کړي، تاسره د خاوند او مېرمنې په سپيڅلې اړيکه ځان در ګډ کړي؛ نو اوس ته وواية شاپور ورور مې کومه ګنا کړې؟

ايا واده کول او د واده لپاره يو څوک خوښول ګنا ده؟ ايا د دې پاکې اړيکې د خپلولو لپاره هڅه ګنا ده؟

رڼا: ته څه پوهېږې، چې هغه داسې نېت لري؟

حليمه: زه پوهېږم، هغه زه په جريان کې اچولې يم، زه غواړم د هغه د زړه خبره درته وکړم. هغه ماته ويلي: سره له دې، چې رڼا له بريد وتلې بشکلې ده، خو زه د هغې په څېره نه يم مين، د هغې په پاک زړه مين يم، د هغې په پاک احساس مين يم او د هغې په هغه خواخوږي مين يم، چې د خپل ولس سره يې لري.

رڼا : ته ډاډه يې، چې هغه داسې نېت لري؟

حليمه : هو زه ډاډه يم، زه له ځانه هم په شاپور ډېر باور لرم، هغه د نړۍ تر ټولو ښه انسان دی.

رڼا: ته څرنګه داسې خبرې بې له ثبوته کولی شې؟ ته څنګه په يو پردي انسان دومره باور کولی شې؟

حليمه: زه ثبوت لرم، هغه ثبوت زما د سترګو ليدلی حال دی.

رڼا وويل: څه؟

حليمه : په هغه ورځ، چې ته بې هوشه په روغتون کې پرته وې مور د مور، خور او ورور له خښېدو وروسته ستا خواته درغلو ستا اطاق ته په ننوتو، مې په خپلو غړېدلو سترګو وليدل، چې هغه ستا لاس په خپل لاس کې نيولی، سر يې پرې ايښی ؤ کله هم، چې هغه زما د قدمو ترپا واوريده او سترګې يې راپورته کړې سترګې يې له ډېرې ژړا تکې سرې وې، سخت وشرمېده او هڅه يې کوله له ما د خپلې بېوسي اوښکې پټې کړي.

داسې څنګه کېدای شي، چې څوک د چا سره مينه ونه لري او د هغه لپاره دې وژاړي، د هغه لپاره دې هرې قرباني ته چمتو وي.

رڼا : دا دليل نه شي کېدای.

حليمه: ولې نشي کېدای؟ نور څه وکړي په دار ځان راوځړوي، ځان وژنه وکړي؟

(c) ketabton.com: The Digital Library

رڼا: زه يوه پوښتنه کولی شم؟
حليمه: هو! ولې نه.
رڼا: ته ولې د شاپور مدافع وکيله جوړه شوې يې؟
حليمه: زه هغه څه وينم، چې ته يې نه وينې، ته د شاپور په څېر انسان بل نشې پيدا کولی.
رڼا: ولې د انسانانو قحطي ده؟
حليمه: هو قحطي يې ده، د هغو خلکو قحطي ده، چې د زړه له تله له چا سره مينه لري، د زړه له تله يو څوک مني او د زړه له تله ورته درناوی لري.
رڼا: ته څرنګه په پوره ډاډ سره داسې خبرې کولی شې؟
حليمه: هغه زما سره دا خبره شريکه کړې ده، ما په هغه ورځ، چې ته په روغتون کې بې هوشه پرته وې او شاپور درته لکه عسکر ولاړ ؤو، ما له هغه سره ژمنه کـړې، چـې زما سر دې هم په کار وي،درنه دريغ به يې نه کړم؛ ځکه هغه زمـوږ مـور، خـور او کوچنی ورور داسې خښ کړل لکه د شهزاده د کـورنۍ غـړي، ټـول لګښـتونه هغـه وکړل.
له مانه يې ته غوښتې يې، د زړه له تله درسره مينه کوي او زه په دې ډاډه يـم، کـه ډاډه نه وای هيڅکله به مې هم د هغه پلوي نه وه کړې، وروسته يې نوکانو ته وکتل ورو يې وويل:
هغه ليک، چې ته يې په اړه په قهر شوې يې او شاپور دې پرې خفه کـړی پـه هغـه کې د شاپور هيڅ ګنا نه وه، ما ورته مشوره ورکړې وه، چې داسې وکړه کنه هغـه نـه غوښتل.
رڼا د حليمې غوږ ونيو، تاؤ يې کړ بيا يې هغې ته وويل:
ښه! نو دا ستا او د شاپور ګډه هڅه ده؟
حليمه: هو! هغه زما ورور دی، يوه خور د ورور لپاره دومره نشي کولی، چې د هغه د مينې په لاس ته راوړلو کې له هغه سره مرسته وکړي؟
رڼا : ښه! ته دا بابولالې پرېږده، زه په رښتيا هم د شاپور په وړاندې په سهارنيو خبرو خفه شوم، ماته هم مالومه شوه، چې ما د هغه په اړه کوم غلط فکر کاؤه، زه تېروتلې وم.

(c) ketabton.com: The Digital Library

بیا یې وویل:
خیر تېر په هېر ، نوره دا خبره دلته ترړو ،
خو حلیمه یې په خبره کې وروغورځیده رڼا ته یې وویل:
چې تېروتې یې نو باید جبران یې کړې.
رڼا : څه ډول یې جبران کړم؟
حلیمه :له هغه سبا ښښنه وغواړه.
رڼا: له پردیو خلکو ښښنه زما په کلتور کې نشته، څه د پـلار او نیکـه پټـی مـو ور سره شریک ده، خپل کار به کوي.
شپه ناوخته وه د خوب په ورتلو ددوی بحث هم پرې شـو ، نـور دوی څملاسـتل گروفونه یې مړه کړل.
سبا سهار رڼا دفتر ته لاړه او حلیمه د کور له کارو خلاصه شوه. لمر غوړي ته کېناسـته د ځان د بوختولو لپاره یې فسبوک پاڼه راخلاصه کړه، له خلاصـېدو سره سـم یـې د مسنجر زنگ د یو څه د راتلو خبره کړه. حلیمه هم نېغـه مسـنجر تـه لاړه، لـه یـوې نامالومې آی ډي نه ورته یو تصویر لېږل شوی ؤ. حلیمې چـې پـه تصـویر سـترگې ولگیدې، ټکان یې وخوړ ،یوه او بل لورته یې وکتل تر څـو پـوه شي، چـې کـوم خیال نه وي؛ خو احساس یې کړه، چې نه خیال دی او نـه خـوب. د ځـان ډاډه کولو لپاره یې خپلې سترگې وموښلې تر څو یې دید سـم شي؛ خـو هغـه څـه چـې مخکې یې لیدلي ؤ کوم تغیر ونه کړ ، هماغه تصویر ؤ، چې څو لحظې مخکـې یـې لیدلی ؤ په کوم کې چې د حلیمې بدن نیمه لوڅ ښکاریده. راساً پوه شـوه، چـې کله یې د سي ټي سکن معاینه کوله هلته یې تصویر اخیستل شوی، هغه کومه کاذبـه رڼا نه وه، چې په هغه وخت کې دې لیدلې وه. هغه دکمرې رڼا وه، چې د انځـور اخیستنې پر وخت حلیمې لیدلې وه، حلیمه په همدې سوچونو کې ډوبه وه؛ خولو یې پر وجود لارې وکړې،په خوله کې یې ژبه وچه شوه او یو شاک ته ورته حالـت پـرې راغـی، پـه دې وخـت کـې پـه مسـنجر بانـدې ورتـه ټلیفـون وشـو.
د سلام له ویلو پرته ورته وویل شول:
تصویر دې ولید؟
حلیمه: ته څوک یې او څه غواړې؟

(c) ketabton.com: The Digital Library

هغه کټ، کټ وخندل، ورته ویې ویل:

مه وارخطا کېږه، دومره د وارخطایي خبره نده.

حلیمه: ته مور او خور نه لرې، چې له انجونو سره داسې کوې.

ځواب ورکړل شو:

ما څه کړي؟ ماخو کوم بد کار ندی کړی یوازې مې د یــوې ښــکلې نجلــۍ تصــویر اخیستی.

په دې کې نو څه ستونزه ده؟

حلیمه:

که دا ډول تصویر ستاسې له خوره څوک واخلي، نو تاسې ته به ښه مالومه شي؟

ورته وویل شول: که غواړې دغه تصویر دې په فیسبوک او رسنیو کې نشر نشي نو، له ماسره ووینه.

حلیمه: د خدای ج لپاره داسې ونه کړې. زما انځور سره دومره بې انصافي ونه کړې، که ته دا کار وکړې، نو زما په مرګ به تمامه شي او زما خور رڼا چې په ټــول هېــواد کې نوم لري، دهغې نوم به له خاورو سره خاورې شي.

سړي ځواب ورکړ:

هو رڼا خو د هېواد ټول خلک پېژني، ښه شهرت لري؛ خو د نورو د شهرت خیال نه کوي.

حلیمه: څه مطلب؟

ورته وویل شول: مطلب دا چې هغې تل هڅه کړې، چې د خلکو د عزت په ځپلــو سره خپــــــل شـــــــهرت تـــــــه لاره هـــــــواره کـــــــړي.

حلیمه: زما خور هیڅکله داسې نه کوي، چې د چا شته عزت خراب کړي.

سړي وویل:

نه ،داسې نده چې ته فکر کوې، هغه خپله لوړتیا د نور په راپرځولو کې ویني، نــور له پښولاندې کوي او د هغوی په سر خیژي ځان پرې لوړو پوړو ته رسوي.

حلیمه: زه هیڅ نه پوهېږم، چې ته څه وایې خو د خدای ج لپاره له مــا سره داســې ونه کړې زما عزت وساته .

هغه ځواب ورکړ: که داسې غواړې نو ماسره ووینه.

(c) ketabton.com: The Digital Library

حلیمه: چېرې درسره ووینم؟

ځواب ورکړل شو: شاه دوشمشره ولي زیارت کې سره ګورو، هغه هم سبا دولس بجې؛ خو ګوره! خور به دې نه خبروې، که هغه دې خبره کړه، په ډېر زیان به درته تمامه شي، خپل تصویرونه به په ټولنیزو رسنیو کې پرته له ځنډه وګورې.

اړیکه پرې شوه.

حلیمه لکه تش کالبوت ټلیفون پر لاس حیرانه ولاړه وه نه پوهیده، چې څه وکړي. له اوږده ځنډه وروسته یې فکر ته راغله، چې له پېښې شاپور خبر کړي؛ د هغه د ټلیفون شمیره یې د ټلیفون په سکرین راواړوله، خو مخکې له دې چې ټلیفون ورته وکړي د هغه کس خبره وریاد شوه، چې که نورڅوک خبرکړې نو تصویرونه به یې خپاره کړي ،ځکه بیرته د هغه له خبراوي پښیمانه شوه.

د نورو خپلوانو په اړه یې فکر وځغلاؤ؛ خو هیڅوک ورته د ستونزې د ویلو ښکاره نه شول لکه اوبو اخیستل شوی ځک هر لور ته یې خوځښت جریان درلوده خو ثبات یې نه وو.

هغه کس ته یې په مسنجر زنګ وواهه ورته ویې ویل:

زه نن درسره ګورم، تر سهاره به مې ترک زړه وچوي، زه غواړم پوه شم، چې تاسې ولې زما تصویرونه اخیستي او په بدل کې یې څه غواړې؟

هغه ځواب ورکړ:

ته چې دومره ناقراره یې نو زه څه ستونزه نه لرم، زه به هلته درته منتظر یم.

حلیمه: ته ټلیفون بند نه کړې، چې زه دې پیدا کړای شم.

سړي وویل:

زه ټلیفون نه بندوم؛ ځکه همدا مې ماموریت دی او همدا مې موخې ته د رسېدو وسیله ده، زه هلته درته په تمه یم او پام چې زه د ښارم که کومه تېروتنه دې وکړه؛ پولیسو او یا هم کوم بل چاته دې د راتګ وویل، نو ډیره درنه به درته تمامه شي زما نورملګري دې ښاري که دا غلطي وکړې نو زه به بندې شم خو ستا عزت به هم لوټ شي، ټول خلک به دې بربنډ تصویرونه وګوري، هیله لرم دا تېروتنه ونه کړې.

حلیمه: زه هیڅ کله داسې نه کوم او نه چاته وایم، ماته مې له عزته نور څه مهم نه دي؛ زه غواړم خپل عزت وساتم.

(c) ketabton.com: The Digital Library

حليمه له کوره بهر شوه، له وېرې لکه پاڼه رپېده، ټيکسي کې سپره شوه، وچه خوله نهاره نهوره يې د عزت لوټونکي خواته حرکت وکړ.

««««««««««««

رڼا هم په دفتر کې د خپلې ايمانداري مسؤليت اداکاؤه. په هېواد کې د سمون او فساد اوړدمهالې ستونزې د ورکاوي په فکر کې ډوبه وه، چې د دفتر دروازه يې وټکېده. هغې دې راځه ورته وويل.

ګوري يو نا پېژانده ځوان يې دفتر ته دننه شو، رڼا هم هڅه کوله ويې پېژني، خو مغزي پلټنې يې پرې کار ونه کړ.

رڼا ښه راغلاست ورته ووايه.

هغه هم د مننې په څنګ کې د ناستي اجازه وغوښته. رڼا ورته د څوکې لور ته په ګوتو اشاره وکړه، ورته ويې ويل:

مهرباني وکړئ کښېنئ!.

ځوان کېناست له څېرې او عداتو خورا کمينه مالومېده

رڼا ورته د چاى راغوښتو سره سم وويل:

کېداى شي د راتګ په موخه مو پوه شم؟

هغه ورته کړه: بلې اغلې!

زه په فراه کې د الجزيره تلويزون خبريال يم غواړم په يوه مهمه موضوع درسره خبرې وکړم.

رڼا : مهرباني وکړئ! زه يې اورم.

هغه وويل:

ډېره هيله مې وه، چې درسره وګورم، شکر چې نن مې دا هيله پوره شوه.

رڼا په لنډ مسکا د هغه خبره پرې کړه، ورته ويې ويل:

داسې څه ځانګړتياوې لرم، چې زما ليدو ته يې دومره ليواله کړى وې؟

هغه وويل: ته د هېواد يوه اتله يې، د رښتوني خبريالي يوه بيلګه يې، وطن پالنه، ولس پالنه، زړه سوى خدمت، سربښندنه او قرباني بايد له تا زده کړاى شي. ستا احساس، له نورو خورا توپير کوي هغه قرباني، چې ته يې د هېواد لپاره ورکوې هيڅ څوک يې د اداينې جرئت نه لري.

(c) ketabton.com: The Digital Library

رڼا : مننه ځوانه!.

دا خو ستا لویی ده، چې ماته دومره لوی الفاظ کاروې،البته چې زه یې وړ هم نه یم. ما چې څه کړي او یا یې کوم، مسؤلیت مې دی، دنده مې ده. خدای ج ته د خپلو مسولیتونو د ادا د ځواب د پیدا کېدو په لټه کې یم؛ خو بیا هم ډاډه نه یم، چې خدای ج ته به زموږ کړنې د منلو وي که نه او خدای ج به مو په دې کارو وبښي او کنه.

ځوان وویل:

اغلې رڼا! ستاسې کړنې زموږ لپاره یو درس دي، یو پند دي زه ډاډه یم، چې په خلکو هم مالومې دي احسان دې مني او ډاډه یم، چې ستاسې ریښتونې هڅې به خدای ج هم قبولې کړي؛ ځکه خدای ج کړنو ته نه ستاسې د زړه اخلاص ته ګوري او د اخلاص کمی په تا کې نشته.

رڼا : سلامت اوسې ښاغلیه! مننه درنه کوم، ستاسې خبرې ماته ډاډ راکوي.

خبریال وویل:

اغلې! زه د یوې ډېرې مهمې خبرې لپاره راغلی یم.

رڼا: مهرباني وکړه!.

ـــ: زه بیا هم تکراروم، چې ستاسې په رښتینولي باندې ډېر باور لرم، خو ستاسې یو خبریال، چې ستاسې د تلویزون د فراه ولایت مسؤل دی، له ما سره یو ځای کار کوي.

رڼا وویل:

ښه! ساحل غمخور ښیې؟

خبریال: هو!

رڼا: نو؟

خبریال: هغه چې کومې کړنې تر سره کوي، تاسې ترې خبر یاست؟

رڼا: هو! هغه زموږ خبریال دی.

خبریال: داخو سمه ده، خو له خبریالي یې ستر تجارت جوړکړی.

رڼا: هغه څنګه؟

(c) ketabton.com: The Digital Library

خبريال: زه نور تفصيل نه شم ورکولی دا مالومات په خپله وکړئ؛ ځکـه کـه يـې زه ووايم فکر به وکړې کومه شخصي ستونزه ورسره لرم.
رڼا: نو ستاسې د دې شکايت په ويلو کې موږ ته څه ګټه ده؟
خبريال: که تاسې د هغه په رازونو پوه شئ؛ نو ستاسې رسنيز دفتر ثبات ته يې ډېره ګټه رسېږي. اغلې رڼا! زه ډاډه يم هغه چې کومې کړنې تـرسره کـوي، ستاسـې لـه پاليسي سره ورته نه دي، ستاسې پاک نوم او باور ته زيان رسوي، ستاسـې د رسـنيز مرکز لوړ نوم او باور لپاره لکه د ونې چينجی دی، هر څه مو بربـادوي، زه پـه دې کار کې هيڅ کوم شخصي غرض نه لرم خو؛ ستاسې په نوم او باور مې زړه بدېږي. د يوه مسؤل خبريال په صفت درته راغلی يم، دا چې تاسې زما په خـبره کـوم اقـدام کوی يانه ماته توپير نه کوي؛ ځکه ما خپل مسؤليت ادا کړ نـور ستاسـې خپـل کـار دی.
رڼا: ته چې څه وايې خدای ج دې وکړي درواغ نه وي او که دروغ ثابت شي نو بيا به زما نه بده مېرمن بل څوک نه وي. زه به تل د هغه چا په وړاندې ودرېږم، چې زما د خبريال سپکاوی کوي.
زه همدا نن فراه ته ځم او د خپل خبريال په اړه څېړنې پيلوم.
خبريال ووبل:
مخکې له دې، چې تاسې څېړنې پيل کړئ، زه څه مالومات درته واضح کوم: هغـه چې ستاسې سره کار پيل کاوه، يو زوړ سايکل يې درلوده اوس موټرې لرې، پاخـه کورونه لري، ته يوازې ددې پلټنه وکړه، چې هغه دا شتمني له کومه کړه؛ نور هيڅ څه ته هم اړتيا نه شته. که زه په ناحقه وم کارت يې له جيبه راوکيښ د رڼا په مېز يې کېښود بيا يې ووېل:
دلته مې د ټليفون شميره شته، ما راوغواړه په دار مې کړه.
رڼا : سمه ده، زه ستا په خبرو پلټنه پيلوم؛ خو که ادعا مـو ناسـمه وختـه همداسـې کوم.
رڼا خپل موټروان ته زنګ وواهه د فراه د تګ لپاره يې ورته د چمتـووالي هـدايت وکړ.
هغه هم خبره ومنله، رڼا د فراه په لور روانه شوه.

(c) ketabton.com: The Digital Library

(((((()))))))))))

حليمه هم د خپلې ستونزې د پوهاوي دپاره شاه دوشمشيره زيارت ته ورسېده؛ لالهانده يې يوه او بل لور ته کتل، چې ناولی تصوير اخيستونکی پيدا کړي او د هغه په موخه ځان پوه کړي.

ټليفون يې وشرنګېده، ويې کتل چې د مسنجر په وسيله د تصوير اخيستونکي زنګ وهلی؛ حليمې ټليفون اوکې کړ.

هغه کس چې بختيار نوميده وويل: زه دې وينم، هيله لرم څوک دې په جريان کې نه وي اچولي، که تا دا کار کړی وي؛ نو زه پوهېږم، چې وبه نيول شم، بندي به شم خو زما نور ملګري تيار فسبوک ته ناست دي ما ځاري که ونيول شم ما ورته ويلي، چې پرته له ځنډه ستاسې تصويرونه نشر کړی؛ نوکه څوک دې په جريان کې اچولي وي ماته ووايه، چې درسره ونه وينم او د تصويرو له خپريدو د مخه ونيول شي؟

حليمه: نه، ما څوک نه دي خبر کړي، زه له خپل عزت سره لوبې نه کوم؛ خو ته چيرې يې؟ له ما سره ژر ووينه، زه بيرته په بېړه تګونې يم ته ډاډه اوسه چاته مې د خپل راتګ ندی ويلي او نه څوک راباندې خبر دي.

بختيار ځان ډاډه کړ؛ لنډ مهال وروسته د حليمې مخې ته په خوښي ډوله ځېره ودريد ورته ويې ويل: دلته نږدې هوټل شته هلته ځو.

حليمه : زه په هوټل کې څه کوم؟ ته ما هوټل ته دې څه شي لپاره بيا يې؟ هر څه، چې راته وايې همدلته يې ووايه!.

بختيار : زما او ستا کيسه خو دومره لنډه نه ده، چې په څو لحضو کې ختمه شي.

حليمه: زه نه پوهېږم، چې ته څه موخه لرې. ماته مو خپله موخه ووايئ، چې زه خپله پرېکړه درته ووايم.

بختيار کټ کټ وخندل ځواب يې ورکړ:

له دې وروسته ته اړه يې، چې د ريموټ په ډول زما د اغېزې لاندې خپلې چارې تر سره کړې.

حليمه : مطلب؟

بختيار: نور به ما سره ساعت تېروې، زه چې څه وايم هغه به منې.

(c) ketabton.com: The Digital Library

حلیمه: څه مې، چې وس کې وي منم یې هغه څه چې زما له وسه تېره وي نو نه یې شم منلی.
بختیار : ته اوس هم د خپل وس خبره کوې لږ هم د خپل عزت خیال نه ساتې؟ تـه نه احساسوې، چې ستاسې تصویرونه نشر شي څومره رنګه به دې بده شي؟ څومره به د خلکو له پامه وغورځې؟
حلیمه: هو پوهیږم ځکه خو د همدې لپاره دلته راغلې یم، چې عزت مـې وسـاتل شي.
بختیار: نو په ارامه سره هر څه، چې درته وایم هغه ومنه.
حلیمه: نو زه څه ومنم؟
بختیار: ما سره به ملګرتیا کوې، زما غوښتنې به پرته له پلمې منې.
حلیمه: لکه کومې غوښتنې؟
بختیار: هرڅه ان تر دې یو ځای لماستی.
حلیمه: دا ته څه وایې؟ ته خپله خور او مور نه لرې؟ ته غیرت نه لرې او ته د انسانیت په نوم څه پېژنې؟
ستا خپلو خبرو ته پام دی، چې ته څه وایې؟
بختیار: هو ما مې خپلو خبرو ته پام دی، همدا زما دنده ده.
حلیمه: ته ولې له ماسر داسې کوې؟ ما څه ګناه کړې؟ ایـا کـه دې تـا لـه خـور سره څوک داسې وکړي ته به څنګه احساس وکړې
بختیار: زه غواړم ستا خور رڼا ته درد ورکړم، هغه وځوروم له ژونده یـې زړه ورتـور کړم غرور یې مات کړم.
حلیمه: رڼا څه ګناه لري، څه بد یې درته رسولي؟
بختیار : ډېره بده مېرمن ده، د خپلو ګټو لپاره د نورو د عزت سره لوبې کوي، زموږ د قومندان نوم یې له خاورو سره خاورې کړ، د رسنیو مخکې یې ابرو ورتوې کړه.
حلیمـــــــــــــــــــــه: کـــــــــــــــــوم قومنـــــــــــــــــــدان؟
هغه ځواب ورکړ:
دا به وروسته څرګنده شي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

بختیار یوه او بل خواته وکتل ویې ویل: له لرې پولیس زموږ په خوا راروان دي، زما وېره ترې راغله، شک راباندې ونه کړي، که رانږدې شي نو زه بیا حرکت کوم خو ته همداسې هوښیاره نجلۍ له ځانه جوړه کړه زما او ستا په راز باید څوک خبر نشي.

هغه لا ولاړ و، چې د شاپور موټر له دوی سره له نږدې سرکه تېر شو. شاپور دواړه ولیدل، چې سره ولاړ دي خو مناسبه یې ونه بلله، چې ورته ودرېږي؛ ځکه چې فکر یې وکړ حلیمه شاید د ژوند د راتلونکي ملګري په لټه کې وي.

په لاره کې د شاپور سره نور سوچونه هم پیدا شول، له ځان سره یې ویل:

حلیمه بې مور او پلاره یتیمه انجلۍ ده رڼا هم ټوله ورځ په دفتر کې وي هسې نه، چې ناسمه لاره یې غوره کړې وي.

له ځان سره یې پرېکړه وکړه، چې زه باید حلیمه وڅارم، هغه زما مسؤلیت دی، هغه زما خور ده، هغه له ما پرته بل غمخور نه لري. زه باید د خپلې خور په وړاندې مسؤلیت ادا کړم.

کورته له رسېدو وروسته یې د کار جامې بدلې کړې، څمکې ځای ور نه کړ پریکړه یې وکړه، چې حلیمې ته ورشي او په دې راز ځان پوه کړي بهر راووت د هغې د کور په لور یې د موټر ګېر ور بدل کړ.

لنډ مهال وروسته یې کورته ورسېد دروازه یې ټک، ټک کړه حلیمه هم د دروازې شاته لمر غوږې ته ناسته وه، دې دروازې له ټک،ټک سره بهر راووته ویې لیدل چې شاپور ولاړ ده له سترې مشې وروسته دواړه کور ته ننوتل. حلیمې له ځانه سره شکرونه باسل، چې په ډېر سم وخت کې له شاپوره مخکې کورته رسېدلې، کنه شاپور به له بندې دروازې سره خور ته ټلیفون کاوه او زما له نه شتون به یې ورته ویلي وو.

شاپور له کېناستو سره سم حلیمې ته په اصلي خبرې ژبه پرانیستله :

شاپور: خورې نن مې د شاه دوشمشیره ولي زیارت سره ولیدې.

حلیمه وارخطاشوه، خوله یې وچه شوه، په توتله ژبه یې په داسې حال کې، چې سترګې یې له ځمکې سره ګنډلې وې ، ورته یې کړه:

هو وروره!

زیارت ته لاړم سر مې ډېر خوږېده، مال که خدای ج شفا راکړي.:

(c) ketabton.com: The Digital Library

شاپور :تاسې د سي ټي سکن معاینه راوړه؟
حلیمه : هو رامې وړه دوه ورځې مخکې ورپسې ورغلې وم ډاکتر ته مې هم وښوده.
شاپور: نو ډاکتر بیا څه ویل؟
حلیمه: ډاکتر وویل: د کوم تشویش وړه خبره نده ستاسې سر کې داسې کومه خطرناکه ستونزه نشته.
شاپور :ښه! شکر چې د اندیښنې وړ څه نه وي.
خو هغه بل کس څوک ؤ؟
حلیمه نوره هم وارخطا شوه : ویې ویل کوم ؟ څوک؟ چیرې؟
شاپور: هغه چې زیارت ته څېرمه له تا سره ولاړ ؤو او له تاسره یې، چې خبرې کولې؟
له دې خبرې سره د حلیمې رنګ نورهم والوت ، په بنده، بنده ژبه یې ځواب ورکړ:
هغه زما د مکتب ټولکي وال ؤ، تصادفاً مخامخ شوه، د مکتب نوټونه یې په کار ؤ؛ ځکه مو خبرې اوږدې شوې.
شاپور یې درواغ احساس کول،ځکه خو یې اندیښنه نوره هم زیاتیده،دې نور وضاحت دپاره یې ترې وپوښتل: اوس خو د ژمي رخصتي ده نو بیا د نوټونو خبره له کومه شوه؟
حلیمه: هغه ناکام شوی وو؟ اوس یې د دوهم چانس ازموینې دي؛ ځکه یې زما نوټونه رانه غوښتل.
شاپور: خو د هغه سړي څېره زده کونکي ته نه پاتې کېده؟
حلیمې د ځان خلاصولو لپاره نوره جدي شوه؛ ښه پوهېده، چې شاپور یې لکه ورور خیال ساتي، شخصیت یې ژغوري خو ، اړه وه جدي شي، په شاپور کې یې سترګې ونیوې په زړه کې یې وویل: ومې ښه وروره! زه پوهېږم زما د ښه والي لپاره دا پوښتنې رانه کوې، خواخوږي راسره کوي؛ خو زه سخته ګیر شوې یم، له خدای ج پرته مې له دې مصیبته بل څوک نشي خلاصولی، زه ښښه غواړم وروره! ته به زما په خبرو خپه شې خو زه بله لاره نه لرم؛ په قهرجنه لهجه یې شاپورته وویل:
وروره! ته دومره ډېرې پوښتنې له ما ولې کوې؟
په کوم مسولیت یې کوې ؟

(c) ketabton.com: The Digital Library

ته زما څه کېږې؟

شاپور ورته وخندل، بیا یې وویل:

ولې ورور دی نه یم؟ ورور د خور نه پوښتنه نشي کولی؟

وروسته یې خبرو ته دوام ورکړ: ښه څه کومه خبره نه ده، زه نورې پوښتنې نه درنه کوم، خو ډېر کوښښ کوه، چې هر څه ډېر په پاملرنې مخته بوځې، دلته ژوند اسان نه دی، ته مور او پلار نه لرې، چې خیال دې وساتي رښا هم کله کور وي او کله نه وي له ځان سره ډېر پام کوه.

اوس خلک ډېر چالاکه شوي دي

تا غوندې معصوم انسانان په ډېرو دامونو کې راګېرولی شي، ژوند ته به ډېر پام کوې، بیا له خپله ځایه پورته شو، د تلو په وخت کې یې حلیمې ته مخ وروا ړاؤ ورته یې کړه:

ته مې ورور مه ګڼه خو زما خور وې او خور به مې یې.

هر کله چې کومه ستونزه کې راګېر شوې ماته زنګ کوه زه به لکه د اسمان پړک په څېر هلته حاضر یم.

حلیمه یې په خبرو په ژړا شوه لمدې سترګې یې په شاپور کې خښې کړي ویې ویل:

ما په تېرو خبرو وښه شاپوره ، زما هم ورور یې، د زړه له تله راته له ورور نه کم نه یې اړینه نه ده، چې یو څوک له یوې مور او پلاره پیداوي هغه د ورونه وي، د وروړګلوي اړیکو ته د زړه رښتین توب تر ټولو لوړیتوب لري.

مجبوریت سړی اړ کړي هغه څه ووایې، چې نه یې غواړي.

شاپور: څه مطلب؟

حلیمه: هسې

شاپور هم پوه شو، چې حلیمه له هغه څه پټوي، نوره یې په هغې د فشار راوړلو هڅه پرېښوده، په خنګ کې په توشک ایښی تلیفون یې راواخیست او بهر ووت

((((((((((

رښا فراه ته ورسېده لکه زړ ور زمری په ناامنه ولایت کې یې په ډاډه زړه خپلې پلټنې پیل کړې، لومړی یې د هغه ځای ژورنالستان راټول کړل یو یو یې جدا ولیدل له

(c) ketabton.com: The Digital Library

هر يوه يې لومړۍ دا پوښتنه کوله، چې زموږ خبريال سره دې اړيکې څنګه دي که به يې ويل چې خوښ مې ندی نو نورو پوښتنو ته يې ادامه نه ورکوله؛ خو که به يې ځواب د ښو اړيکو ؤ له هغه به يې مالومات راټولول.

پلټنو وښوده، چې د هغې خبريال، د خپلې رسنۍ له قوته زښته زياته ناوړه ګټه پورته کړې، له هر چا يې کلنګ اخيستی هره عايداتي سرچينه او حکومتي اداره يې په دې خاطر ګواښلې او وېرولې وه، چې منفي راپور در پسې خپروم، که زما برخه رانه کړې.

رڼا ځينې ادارې داسې هم وموندلې، چې د هغوی د لاسته راوړنو د خبر خپرولو اوجوره ترې اخيستل شوې وه

ځينو خو رڼا ته د هغه د اخلاقي فساد خبره هم تر غوږو ور ورسوله ورته ويې ويل: ستاسې خبريال به د نظر اخيستو په بهانه له انجونو سره اړيکې ټينګولې، ويډيو يې بلاک ميل به يې تر سره کاؤ، او بيا به يې له دې لارې ګواښلې.

رڼا له خپلو پلټنو وروسته خورا ډېره خفه شوه په ځان په قهر شوه.

د خپل خبريال د شتمن کيدو، خودسريو او بې وجدانه کړنو سخته وځوروله، خپل ځان ته يې تو کړل ويې ويل:

اخ رڼا ستا په مشري کې داسې بې ضميره خبريالانو هم دنده تر سره کړې او ته يې په اړه خبره نه وي.

د ځان د لا ډاډه کولو لپاره ګمرک ته لاړه، هلته د ګمرک د مسؤلينو سره وغږيده، هلته يې يو وطن دوست مامور پيدا کړ له هغه يې د خپل خبريال د کړنو پوښتنه وکړه ځواب يې تر لاسه کړ: ستاسې خبريال له ګمرکه د مياشتني معاش په ډول پيسې اخلي.

رڼا : هغه له دې ځايه په کوم حق پيسې اخلي؟

مامور : دلته فراخه فساد روان دی، د راز د پټ ساتلو لپاره دوی اړ دي هغو کسانو ته پيسې ورکړي، چې له رازه يې پرده پورته کوي، ستاسې خبريال به د ګمرک رئيس ته راغی د اخطار په ډول به يې ورته ويل:

يا خو هره مياشت زما برخه راکوه اويا هم له فساده دې پرده پورته کولو راپورونو ته چمتو شه!.

(c) ketabton.com: The Digital Library

هغه اړ ؤ هره میاشت ده ته پیسې ورکړي.
له دې مالوماتو راټولو وروسته رڼا ښاروالي ته لاړه؛ هلته هم ورته د حـق سـکوت او حق ظهور اجوره یاده شوه. ښاروال چې یو وطن دوسته انسان ؤ رڼا ته وویل:
زما له راتګه مخکې دلته بل ښاروال ؤ په فساد کې ښکیل وو، له هغه به یې په شوي فساد کې برخه غوښته او په دې به یې ګواښه، چې که ور یې نه کـړي راپورونـه بـه ورپسې خپاره کړي.
ښاروال رڼا ته نور هم تفصیل ورکړ، ورته ویې ویل:
ستاسې خبریال ستاسې سره د دندې په لومړیو کې یو زوړ بایسیکل درلوده اوس هره اونۍ یو موټر اخلي او بل بدلوي.
په رڼا کې د ځواب ورکولو جرئت نه ؤ، د ځان ملامتي له کبله یې خوله وچه، وچـه کېده. یوازې د سر په خوځولو یې هغه ته د خبرو د دوام تشـویق ورکـاوه. د خپـل خبریال د هر جرم په اورېدو به یې شونډې له غاښو لانـدې کـولې او د خپلـې بـې غوري اوښکې به یې له سترګو څڅېدې.
د ښاروال له خبرو وروسته له خپله ځایه اوچته شوه، د مېز په سر د چایو پیاله یـې ډکه پرېښوده، د تلو په اراده یې خپل د لاس دسکول راواخیست.
ښاروال ورته وویل:
خورې! ستاسې چای خو ډکه پیاله پاتې شو، لږ تم شه چای مو وڅښئ بیا لاړه شئ!.
رڼا : وروره! زه له اوږد مهاله د یوه نه ښونکي جرم په ګناه مرتکبـه یـم، شـاید ددې ګناه، چې زما بې غوري ده خدای ج مې ونه ښي، ما څرنګه داسې یو لوی غـل او خاین د خبریالي په پاکه جامه کې ساتلی ؤ؟ زه ولې د هغه له دې ناروا کړنو نه ومـه خبره؟ بیا یې د ښاروال نه اړول شوی مخ بیرته ور واړاؤ هغه ته یې وویل:
ددې خوار ملت بیت المال دومره اسانه نه دی، چې د رڼا په مشري کې به یـې یـو څوک هضم کړي، زه نه پرېږدم، چې د خوار، یتیم او کونـدې ګـډه پانګـه، چـې بیت المال دی څوک رانه وخوري.
زه به خپل خبریال داسې برابر کړم، داسې سزا به ورکړم، چې د تریخوالي مزه به یې د مرګ تر وروستی سلګی هېره نه کړي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

نوره په چتکي د ښاروال له دفتر ووته، په موټر کې کېناسته، ټليفون يې راواخيست د افغان رسنيز مرکز د فرا څانګې خپل خبريال ته يې زنګ وواهه.

د سلام له ويلو وروسته هغه خپله روږدې هنر پيل کړ، رڼا ته يې وويل:

اغلې رئيسې صيب! ستړې مشې، زه خبر شوم، چې فراه ته راغلې يې، نن زما مېلمنه يې پسه به درته حلال کړم.

رڼا : ميلمنه به دې شم؛ خو پسه په حلالو پيسو اخلې او که د کوم کمېشن لـه برکتـه دې پسه په ستوني چاړه تيره وې؟

هغه د تملق خندا وکړه، ځواب يې ورکړ: قدرمنې رئيسې صـيب! دا تـه څـه وايـې؟ ستاسې درناوی ماته تر هر څه ډېر ارزښت لري، حرامې له کومه کړم د خپل اولاد له خولې يې سپموم او تا ته پرې مېلمستيا کوم.

رڼا يې خبره ورپرې کړه، ورته يې کړه:

د پسونو د حلالو خبرې عادي خلک نـه کـوي، دا د سرمايـه دارو سـت وي، چـې ميلمنو ته يې له خولې وځي او تا ته چې موږ څومره معـاش درکـوو هغـه ددې نـه جوګه کېږي، چې ماته د مېلمستيا لپاره پرې پسه واخلې او د اولادونو دې هم وشي.

خبريال کټ کټ وخندل ويې ويل:

ماشومان خدای ج لري هغه يې روزي رسان دی، هيڅوک لـه لـوږې نـه دي مـړه شوي.

رڼا : کور دې ودان، زه د مېلمستياؤ لپاره نه يم راغلې، د خپلې بېغورې، جبران تـه راغلې يم د خپل ناغيرې له لاسه پر اوږو دې پيټې کمولو لپاره راغلـې وم، د خپـل وجدان له ملامتې د خلاصولو لپاره راغلې وم اوس بيرته کابل ته ځم، ډېر کارونه مې په مخکې دي، چې پرته له ځنډه يې بايد تر سره کړم.

خبريال : نو امر وکړئ! زه څه کولی شم؟

رڼا : ټليفون مې ددې لپاره درته وکړ، چې سبا دې د تيـارې ټيکـټ وکـړه، کابـل مرکزي دفتر ته له ځنډ پرته راشه.

خبريال: خير خو دی اغلې!؟

رڼا: هو خير دی؛ خو په دې خير کې د ولس خير نغښتی دی، نه زما او ستا.

(c) ketabton.com: The Digital Library

د رڼا له خبرو سره د خبریال زړه ټکان پیل کړل، یوه وېره یې په زړه کې خپره شوه له ځان سر یې وویل:

لکه چې رڼا دې د خبریالي په رازونو پوه شوې ده، لکه چې نور دې دې غوړیو لـه دیگه لاس وخوت ، لکه چې نور دې د پیسو سره د لوبو وخت په ختمېدو شـو. زړه نازړه یې د سفر لپاره چمتو والی پیل کړ؛ خو بیا یې هم په بشپړ ډول سره د خپلـې وېرې په اړه باور نه راته، چې رڼا دې د هغه په رازو خبره وي، ځان ته یـې پـه دې تسلي ورکړه، چې شاید دا هسې زما واهمه وي.

(((((((((

حلیمې په کور کې د خپلې ستونزې د پایلې او د سرېښو په ډنډ کې د لوېـدو نـه د ژغونې سوچونه کول، لاره ترې ورکه وه د خپل فکر په نړۍ کې به یې کله یو غر په بل ا وکله بل غر په بل ویشته.

خو د ژغورنې لاره یې نشـوه مونـدلی؛ ځکـه یـوه خامـه پیغلـه وه د فکـر ځغلـونې لیدلوری یې دومره پیاوړی نه ؤ، چې د ځان د نجات لپاره یې پکـې د رڼـا ځـرک لیدلی وای.

هغه د خپلو بدبختیو په خیالي ټالونو کې زنگېده، چې ټلیفون یې رڼا او بیا د مسنجر زنګ پرې راغی؛ حلیمې د سکرین په کتو سره ولیدل، چـې هغـه پخـوانی نـاولي انسان ورسره بیا اړیکه ټینگه کړې،دې چا سره چې دې حلیمې نیمه لوڅ انځورونـه وو.

حلیمې په ریږدېدلیو گوتو د ټلیفون شنه بټن کیکاگله ورته وویل شول:

نن راسره د حضوري چمن په یوه څنډه کې وگوره.

حلیمه: د څه لپاره؟

بختیار: غواړم څو خبرې درسره وکړم.

حلیمه: بېکاره انسانه ،ته له ما څه غواړې؟

بختیار : په ټلیفون کې خبرې نه کېږي یو ساعت وروسته له ماسرهووینه کنه ښه بـه درته نه وي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

د حلیمې پر تن د وېرې لړزه یو ځل بیا خپره شوه، د خپل عزت د ژغورلو لپاره یې له مجبوریته ورته د هو وویل.

بختیار یې په خبره د راتګ ډاډ تر لاسه کړ، بیا یې ورته خبره نوره هم وغځوله هغې ته یې وویل:

ګوره نجلۍ د تېر په څېر یوازې راشه، څوک درنه خبر نشي؛ ځکـه چـې بیـا بـه د داسې څه سره مخ شې، چې جبران به یې درته ستونزمن وي.

حلیمې د سمه ده په ویلو، د ټلیفون اړیکه پرې کړه.

د تګ لپاره یې تیاری ونیو په یو ساعت کې د چمن حضوري هغه ځای ته ورسیده، چې ژمنه ترې اخیستل شوې وه.

یوه او بل لور ته یې په وارخطایي سره کتل، خو هغه کس چـې مخکـې یـې ورسره لیدلي ؤ په نظر ورنه غی.

د سړک په یوه خواکې یې په یوه کس شک راغی، چـې ددې پـه لـور راروان ؤو، حلیمې هم د هغه لورته کتل، چې د بلې خوا نه یې یو سړی خوا کې ودرېده ورتـه ویې ویل:

کوم چاته خو به دې د راتلو نه وي ویلي؟ حلیمې مخ ورته راواړاؤ ویـې کتـل چـې بختیار دی

حلیمه :ژر، ژر راته ووایه ته څه غواړې؟

بختیار: ولې دې بیړه ده، چیرې ځې؟

حلیمه: تېر ځل مې هم خپلوانو له تاسره لیدلې وم او بیـا مـې پـه ډېـره سـتونزه د هغوی نه ځان خلاص کړ، که دا ځل ولیدل شم نو ځان نه شم ژغورلی.

بختیار یې خبریالې رڼا ته ورته لښته او تنګی ځواني له ځیرو سترګو تېره کـړه، بیـا یې د هغې څرځو سترګو ته د سوداګر په سترګه وکتل، مسکی شو ورته ویې ویل:

زما او ستا اړیکه د بیړې نه ده، راځه څو هوټل ته، دلته د لارې سر دی خلک به پر ځان نه شکمنه ؤو.

حلیمه: ته ماته ولې هر ځل هوټل، هوټل یـادوې، مطلـب دې څـه دی؟ روښـانه خبره وکړه؟

(c) ketabton.com: The Digital Library

بختيار: مه وېرېږه! زه ستا تصويرونه نه خپروم؛ خو دا يې شرط دی، چې زما له خبرو به سرغړونه نه کوې.
زه چې څه درته وايم هغه به منې.
حليمه: ګوره ته چې کوم خوبونه وينې دا هسې خيال دی،خوب وينې، د ځان لپاره دې دروغجنه خوښي ده او هسې دې ځان خوشحاله کوې.
زه پوهېږم، چې که زما تصويرونه نشر کړې زما لپاره به تر مرګ سخته وي، زه به د خپلو خلکو، ان د خپلې کورنۍ له نظره لوېږم، خو خدای ج به راسره وي، هغه ته به مې مخ تور نه وي ،زه ډاډه يم چې هغه به رانه خفه نه وي.
زما لپاره د خدای ج رضا د انسانانو له خوښي غوره ده.
ته چې کوم مردار فکر د هوس مړولو لپاره زما په وړاندې لرې او ما پـه دې تصـوير ډاروې؛ تر څو زه ستاسې ناولې غوښتنې ومنم دا ناشونې ده.
هسې دې ځان په عذابوې، هسې خواري کوې او هسې په زړه کې ګوړې ماتوې.
داسمه ده، چې زه ستاسې په لومه کې ګېره شوې يم، خو له دې فکرونو تېر شه، داسې څه وغواړئ، چې زما تر وسه پوره وي.
بختيار: سمه ده، زه به ستا خبره ومنم.
خو يو بل کار وکړه!
کوم کار؟
رڼا ته ووايه، چې هغه زما د قومندان زلمي کوم سپکاوی يې کړی ؤو او د هغه له لاسه يې د يو ميلون په ارزښت کور له ګوتو باسلی ؤ نو بيرته دې جبران کړي يو راپور دې خپور کړي چې زه تېروتې وم. قومندان زلمی په حقه دی، ما د ناسم پوهاوي له کبله د هغه په حق کې تېری کړی.
حليمې ورته لنډه مسکا وکړه، ورته ويې ويل:
ته بيا هم داسې غوښتنې کوې، چې هغه شونې نه دي، رڼا د حق د پلوي لپاره د خپلې مور، ورور او يوې خور څخه تېره شوه، حق ته د رسېدو لپاره يې خپله کورنۍ له لاسه ورکړه خو د حق پلوي يې پرينه ښوده. زه ډاډه يم، چې هغه به خپل مرګ قبول کړي خو دا غوښتنه به ونه مني؛
بيا يې د بختيار سره سترګې مخامخ کړې ورته ويې ويل:

(c) ketabton.com: The Digital Library

ددې کار لپاره، چې ته يې غواړې زه رښا ته د ويلو لپاره چمتو نه يم؛ ځکه نه يې زما خور مني او نه د هغې مبارزه دومره کمزورې ده، چې له کبله به يې هغه د داسې وړو خبرو پروا وکړي.

بختيار : ښه نو هغې ته ستاسې د عزت له منځه تلل وړه خبره ده؟

حليمه: نه زما عزت د هغې لپاره وړه خبره نده، له خپله ژونده هم ورته مهمه ده؛ خو له دې هم ورته خپله مبارزه مهمه ده بله داچې زه هم نه غواړم د هغې مبارزه د خپل عزت قرباني کوم.

بختيار : ښه نو بيا د خپلو انځورونو خپرېدو ته په تمه شه.

د حليمې زړه په درزا شو، بختيار ته يې وويل:

د يوې پيغلې لپاره د هغې عزت ډېر مهم وي، ته دا ظلم له ماسره مه کوه، فکر وکړه زه دې هم يوه خور يم، يا دې لور يم او که دا هم نه منې داسې فکر وکړه، چې که ستاسې د خور او يا هم لور سره داسې يو څه څوک وکړي ته به څومره وځورېږې؟

ته ما نه درک کوې، چې په دا دريو ورځو کې په ما څه تېرېږي؟او ايا زه پوښتنې شم، چې ته موږ ته د کومې ګناه سزا راکوې؟

بختيار: لومړی خو زه د دا ډول خبرو سره هيڅ دلچسپي نه لرم، کومې چې ته کوې.

دوهم ته زما د کړنو دليل غواړې کنه ،نو واوره ،ماته دنده سپارل شوې، چې ستا خور رښا دومره وځوروم، چې له ژونده يې زړه ورتور کړم، غواړم په دې کار سره هغه وشرموم، د هغې شخصيت ورخراب کړم، د خلکو سره د هغې باور له منځه ويوسم، د هغې غږ، غږ خبرې په خوله کې ور وچې کړم.

حليمه : ته غواړې چې رښا وځوروې؟

بختيار: هو

حليمه: ته زما انځورونه مه خپروه زه به داسې لاره درته وښيم، چې د هغې له کبله به رښا سخته وځورېږي، ډېره به وکړېږي، ستا د وينا مطابق له ژونده به يې زړه تور شي.

بختيار: زما هم همداسې څه په کار دي، چې د رښا د ځورېدو لامل شي، هغه لکه په اور کباب، کباب شي؛ ځکه چې له دې امله ماته شل زره ډالر انعام راکول کېږي،

(c) ketabton.com: The Digital Library

که دا کار ونه کړم دارقم مې د لاسه وځي نو ژر یې راته ووایه، هغه څه دې چې رښا پرې وځورېږي؟

حلیمې خپلې مظلومې سترګې د بختیار په لور ور پورته کړې، ورته ویې ویل:

کار درته وښیم؛ خو زما تصویرونه مه خپروه زما عزت د خپلې خور عزت وګڼه، له ماسره د یوه پښتون په ډول ژمنه وکړه.

بختیار: کار را ته وښیه که خوښ مې شو، زه ژمنه کوم، چې ستاسې تصویرونه نه خپروم او نه دومره دلچسپي ورسره لرم، زما د خپل رقم سره کار ده، قرضداره یم، راګیر شوی یم؟ ژر کار راته ښایه.

حلیمه: ما ووژنه، زهر راکړه زه به یې ستا په مخ کې وخورم.

په دې کار به دې خپل هدف په لاس راوړې، زما په وژنې به زما خور دومره وځورېږي، چې ستا په وینا له ژونده به یې زړه تور شي؛ ځکه هغې ته زه ډېره ګرانه یم، ماته د ژوند خطاب کوي، زما په وژلو به د هغې نه ژوند واخیستل شي.

بیا یې سوړ اسویلی وکیښ ښکته یې وکتل ویې ویل:

زه په مرګ نه خپه کېږم خون مې هم دربښلی؛ خو په دې شرط چې زما له مرګ وروسته به زما تصویرونه له منځه وړې.

هر څه به ډیلټ کوې.

بختیار : وړاندیز مې دې خوښ شو، دا کار به مې د قومندان هم ډېر خوښ شي، خو د زهرو وړاندیز مې دې خوښ نه شو.

حلیمه: ولې؟

بختیار: ولې ځواب به سبا تر لاسه کړې سبا دې یو ځای ته غواړم زما د زنګ په تمه شه.

په داسې حال کې، چې یوه او بل اړخ ته یې کتل بختیار صحنه ترک کړه او نور لاړه.

»»»»»»»»»»»»»»

(c) ketabton.com: The Digital Library

رڼا هم سترې ستومانه تر کابله راورسېده، مخکې له دې چــې کــور تــه لاړه شي، لا رسميات نه وو ختم شوي، نېغه څارونوالي ته لاړه هلته يــې د خپــل خبريــال ټــول اسناد او ثبت شوي غږونه څارنوالانو ته وسپارل، ورته ويې ويل:

دا کس زموږ د رسنيز دفتر او خبريالي نه ناوړه ګټه پورته کړې، په فساد کې ښکيل او لسګونه دوسې لري، زه يې سبا مکتوبي رالېږم او که رانه غی،حاضر نه شو، هيلــه ده د خپلو سرتېرو په وسيله يې د قانون منګولو ته وسپارئ او د ملت حق يې تر ستوني راوباسئ.

هغوی چې د رڼا رښتينولي وليده يوه او بل ته يې وکتل، ويې ويل:

نېږی خدای ج په څومره توپير پيدا کړې ده، موږ وګوره او دا مېرمن وګوره، زمــوږ بې مسؤليتي وګوره او د وطن دغه اصــلي مېرمنــې احســاس وګــوره، هغــه مســاوات غواړي، د بيت المال ژغورنه غواړي، سمون غواړي او موږ يو چې د پيسو په بــدل کې حق په ناحقه او ناحقه په حق بدلوو.

د ځانونو له ملامتيا وروسته يې رڼا ته ډاډ ورکړ، هغې ته يې وويل:

اغلې رڼا! موږ د ستاسې له احساسه ډېر خوښ شو، موږ ته مو هم د پند پــه ډول يــو الهام راکړ،له دې وروسته موږ هم درسره ژمنه کوو چې نور به دې وطن سره خيانت نه کوو ،رشوت به نه اخلو ،حق به حق دار ته سپارو ، تــه نــوره ډاډه اوســه، چــې ستاسې نارامه زړه به ارامووو او تورن کس به جلبوو.

رڼا په مننې سره ترې رضايت وښوده.

بيا يې ترې خدای پاماني واخيسته

رڼا د کور په لور رهي شوه کله هم چې د کور کوڅې ته داخله شوه د خپــل مــوټر مخکې يې يوه پياده روانه نجلۍ وليده. د خپلې خور حليمې ګمان يې پرې راغی، له انجلی نه په تېرېدو کې ورته متوجه شوه، ويې ليدل چې دغه انجلی پــه ريښــتيا حليمه ده په مخ يې لس ځايه اوښکې راځي او په بې وسه قدمونو د خپل کــور لاره لنډوي؛ خپل موټروان ته يې وويل:

وروره! بريک ونيسه.

(c) ketabton.com: The Digital Library

رڼا ژر له موټره راښکته شوه او مخامخ د حليمې په وړاندې ودرېده. هغې يې په ليدو سره هڅه وکړه، چې خپلې ناوسې اوښکې له هغې پټې کړي؛ خو ډېر ناوخته شـوی ؤ؛ ځکه چې رڼا يې اوښکې لا دمخه ليدلې وې.

رڼا خپله خور په غېږ کې ونيوه ورته ويې ويل:

خور جانې! څه خبره ده؟ ولې دې په مخ لس ځايه اوښکې راځي، خيرت خو دی ؟

حليمه : هو خورې! خيرت دی، هسې مې مور، خور او کوچنی ورور راياد شو، تـه هم رانه مسافره وې بس چيتې مې زړه راډک شو.

رڼا يو ځل بيا خپله خور په غېږ کې ونيوه په يوه او بل اړخ مخ يې ښکل کـړه ورتـه ويې ويل

خور دې درنه ځار شي ،دادی زه بيرته راغلم ،ته مه خپه کيږه ،ځه چې ځو کورتـه لا يې دوه قدمه نه ؤ اخيستي رڼا دې خپلې خور حليمې په اوږه لاس کيښـود ورتـه يې ويل :خورجانې! کومه بله خبر خو به نه وي له ماخو څه نه پټوې کنه؟

حليمه: نه خورجانې! له تا به څه پټ کړم، بله هيڅ خبره نشته.

رڼا موټړ وان ته وويل:

وروره! ته لاړه شه زه او خور مې نور پياده ځو دادی کور هـم دوه ګامـه کـې دی، موټروان يې رخصت کړ.

رڼا او حليمه دواړه يو بل ته د لاس پنجې ورکړې او په قدم، قدم تر کوره ورسېدې.

رڼا خورا ستړې وه، له ډوډۍ، چای او لمانځه ورسته نوره تم نه شوه، د خوب بستر ته لاړه په بستر کې اوږده وغځېده. د حليمې خواشيني حالت انديښـمنه کړه،ځکـه چې حليمه يې احساس کړه چې دې کوم ژور خفګان لاندې ده ،دې ډوډۍ خوړلو په وخت کې يې له دې سره يې دوه ګولې وکړې نوره له دسـتر خوانـه جګـه شـوه ويلې يې زه مړه يم.

رڼا په چورتونو کې ډوبه شوه دې ځان سره په خبرو کې شوه ،حليمـه ولـې دومـره خفه ده؟ د هغې له مسکا ډکه څېره ولې داسې مړاوې شوې؟ د هغې له خـولې هغـه خندا، چې کړسا به يې تر دريم کوره رسېده ولې خپک شوې؟ نن يـې دوه ګـولې ډوډۍ هم راسره ونه خوړه، څېرې يې د يوه ژور خپګان ښکارندوي کوله حتما څه

(c) ketabton.com: The Digital Library

خبره؛ خو ده رڼا په دې سوچونو کې وه، چې حليمه يې کوټې ته راغله، د رڼا په خواکې کېناسته، هغې ته يې وويل:

خورې! ډېره ستړې راته ښکارې، زه به دې چاپې کړم، د هغې په غځېدلو پښو يې د کېکاګلو پيل وکړ، بيا يې د رڼا لاس په لاس کې را واخيست، د خپل لاس سره غبرګ يې په سينې پورې ونيو، رڼا ته يې وويل:

زما غيرتي خورې! زما همت ناکې خورې! زما ژونده.

رڼا : څه خبره ده، چې نن دې زما تعريفونه پيل کړي، پام دې وي، چې کوم فرمايش رانه کړې او بيا دې د هغه ورور شاپور سرينده راته ونه غږوې.

حليمه : خورې! زموږ مور، خور او وړوکی ورور مړه شول، بس زه او ته پاتې شو.

رڼا : بس همدا مو تقدير ؤ، همدا به راته ليکل شوي ؤ اوس دې تا خدای ج راته لري.

حليمې په ژړغوني اواز په داسې حال کې، چې سترګې يې لمدې وې رڼا ته وويل:

شايد له دې بدې ورځې هم رابانديې راشي،خو هيله لرم چې خپل د فولادو په څير همت مات نه کړې، خپله مبارزه پرېنه ږدي، تل د حق پلوي وکړي.

رڼا يې خبره ورپرې کړه، په ځير ځير يې د هغې څېرې ته وکتل خپل لاس يې د هغې په خوله ورکېښود په لوړ اواز يې هغې ته وويل:

خورې! هيله کوم، نورې داسې خبرې مه راته کوه زړه مې د پاڼې په څېر رپېږي، موږ ډېرغمونه زغمل له نورو غمو مو د خدای ج وساتي.

خورې! ته ولې داسې خبرې کوې؟ زما ژونده ولې مې زړه له سينې باسې؟

ته ولې داسې وايې څه پېښه شوې؟ خير دی داسې څه دي، چې زه ترې خبره نه يم.

حليمه: خورې که زه د خوا کې نه وم وارخطا نشې، هيڅ وخت خپل همت ونه بايلې، اونه ژاړې

پام دې وي، چې اوښکې د څوک ونه ويني؛ ځکه چې اوښکې د کمزورې مانا وي خپل ځان نورو ته کمزوری ونه ښې او شاپور د تا لپاره يو غوره ټاکنه بولم، د هغه په اړه بيا، بيا فکر کړه.

(c) ketabton.com: The Digital Library

رڼا : خورې! مه مې زړه چاودې کوه ؟ولې مې ليونۍ کوې؟ ايا ډاکتر خو درته د کومې خطرناکې ناروغي نه دي ويلي؟
حليمه مسکۍ شوه، ورته وېې ويل:
خورې! هيڅ هم ندي شوي، اوس مې ناروغي هم ښه ده، بس هسې مې ستاسې زغم مالوماوه؛ دا مې مالوموله، چې زه درباندې څومره گرانه يم.
رڼا خپله خور له غوږه ونيوله ورته وېې ويل:
شوخکې! زما زړه خو دې له خولې وکيښ، داسې خبرې څوک کوي؟ ته خو زما نفس يې، له تا پرته په دې نړۍ کې زما څوک دي؟
که ته مې په خوا کې نه وې زه خو مړه کېږم، اوس خو ستا په همت ژوند مخته بيايم کنه هر څه رانه پاتې دي.
ددوی خبرې نورې ډېرې اوږدې نه شوې ځکه چې دې شپې ناوخته شوی ؤ رڼا حليمې ته د لمانځه سپارښتنه وکړه ورته وېې ويل لمونځ وکړه بيا ويده شه خو له خوب مخکې دې درود شريف هير نشي حليمه لاړه او سم دستي
رڼا خپل ټليفون راواخيست، شاپورته يې زنگ وکړ.
هغه ته يې وويل:
شاپوره!
ته خو د خپلې کابينې پوښتنه هم نه کوې، نه وايې چې چيرته تللې وې؟ د څه لپاره تللې وې، کله لاړې او کله راغلې؟
شاپور ورته لنډه مسکا وکړه، بيا يې ويل:
ته خو خپله رئيسه يې! زه څه کاره يم، چې له تا وپوښتم، هغه ورځ مې په ياد ده، چې راته ودې ويل:
زه ريسه يم ،دې چا مشورو ته مې اړتيا نشته نه د چا سپارښتنو ته اړتيا نه لرم.
رڼا : ښه نورې ټوکې پرېږدو، د يوې جدي خبرې لپاره مې درته ټليفون وکړ.
شاپور: خير خو دی؟ مهرباني وکړه!
رڼا: حليمه راته سمه نه ښکاري، چې له فراه نه راغلم په کوڅه کې راتېرېدم، دا هم کورته را روانه وه په لاره کې مې وليده، چې ژړل يې پر مخ يې سل ځايه اوښکې

(c) ketabton.com: The Digital Library

راتلې. اوس مې خوا کې کېناسته، داسې خبرې يې راته کـولې، چـې زړه يـې لـه سينې ښکه. ماته يې ويل، چې که زه مړه شم ته به نه خفه کېږې.
حيرانه يم، چې په دې نجلۍ څه شوي؟
شاپور : ستاسې تشويش بې ځايه نه دی؛ زه خبر نه يم، چې په هغې څه شـوي خـو ډاډه يم، چې هغه د کومې داسې ستونزې سره مخ ده، چې د ويلو جرئـت يـې نـه لري؛ خو ته مه خفه کېږه، زه سر له سبا هغه څارم. زما دوه کسان بـه ورپسـې لکـه د سيوري په شان وي، زه خپله هم هغه له سترګو نه خالي کوم؛ تر څو مو چې د هغې د ستونزې سر نه وي پيداکړی زما د څار لاندې به وي.
رڼا : حليمه دې هسې هم خور ده، د هغې ساتنه ستا فرض ده.
زه هم د لومړي ځل لپاره درته سوال کوم، چې په هغې پام وکړه، ويې څاره او په دې کار به دې ډېره احسان منده يم.
حليمه سره ددې، چې په ستونزه کې ده اوس يې هم ستا غم خوړ، ماته په عبثيـاتو لګيا وه.
شاپور : څه يې ويل؟
رڼا ورته وخندل، بيايې ويل:
ته يې څه کوې؟ اړتيا نشته، چې درته ويې وايم.
شاپور : چې حليمه خور مې دومره په غم کې ده بيا خو زه خپله د هغـې نـه سـاتنه کوم.
په دې وخت کې حليمه هم اطاق ته راننه وته، رڼا شاپور ته وويل:
ښه ځه! ښه شپه بيا خبرې کوو.
شاپور ټليفون پرې کړ، ټليفون يې له غوږ راښکته کړ، له زنې سره يې ونيو، په يـوه ژور سوچ کې لاړ، له ځان سره يې وويل:
حليمه حتماً د هغه کس له خوا د کومې ستونزې سره مخ شوې؛ په کوم دام کې يې راګېره کړې. خپل کسان يې راوغوښتل،له جيبه يې د حليمې تصوير راوکيښ ورتـه ويې ويل:

(c) ketabton.com: The Digital Library

دغه جلی وځارئ کور یې درته ښیم سهار وختي به یې کور ته ځان رسوئ، کله چې له کوره دغه نجلۍ راوځي هر چیرې، چې ځي تعقیب یې کړئ، زه هم تاسې پسې یم که، کومه ستونزه پیدا شوه ما په جریان کې اچوئ.

هغوی ښه صیب! وویل:

نور د شپې ناوخته شوی وو، ټول ویده شول.

سبا سهار رڼا د دفتر په لور وخوځېده او د شاپور کسان هم د رڼا د کور خوا او شاه په دنده شول.

رڼا په خپل دفتر کې کېناسته، د فراه ژورنالست یې دروازه وټکوله. هغه راننه وت، رڼا څوکۍ ته ګوته ونیوه.هغه ته یې د ناستې وویل:

- **کېنه!**
- **اغلې رئیسې صیب! زه دې اندېښمن کړی یم، سهار مې هوټل کې چای هم ونه څکه؛ ځکه چې ستا خبرو او وینا له اوریدو مخکې ډیر نارامه یم ژر یې راته ووایه چې څه خبره ده وروسته به زه دلته چای وڅکم.**

رڼا : موږ پښتانه یو، زما دفتر به خامخا تاته چای چمتو کوي، چې ته یې وخورې، کنه ته د دې ځای د چایو څکلو لیاقت هم نه لرې؛ خو بیا به هم اشپز درته چای راوړي خو که زما له خبرو وروسته دې ورته اشتها پیدا شي.

خبریال : هیله کوم ژر یې راته ووایه، څه خبره ده؟ کومه ګناه مې کړې، چې زه پرې داسې ځوریږم، زما ستونزه څه ده؟

رڼا : ته څه فکر کوې، چې د رڼا په شتون کې به ته داسې خپل سري وکړې؟ د افغان رسنیز مرکز له ځواکمنې لوګو به د ځان په ګټه کار واخلې؟ خلک به پرې وویروې؟ د بیت المال سره به پرې خیانت وکړې، د خبریال په نامې به لوبې وکړې، تجارت به پرې پیل کړې؟

او رڼا به د په دې جنایتونو پرده واچوي، او هو زه خو ستا دې ناولې مفکورې ته دومره احساساتي کېږم غواړم په خپله درته داسې سزا درکړم،داسې سزا چې بیا دې په ژوند کې هم داسې ناسمې مفکورې ته په ذهن کې ځای ور نه کړې،خو ارمان چې قانوني محدودیت نه وای.

(c) ketabton.com: The Digital Library

رڼا له مرګه دې لکه چې اوریدلي وو، خو ډاډه اوسه !رڼا ژوندی ده او هغه به د سیوري په ډول درپسې وي، تر هغې به وي، چې تر څو دې له ګېډې د کونډې او یتیم حق له ستوني راونه باسي.

رڼا له خپله روک نه یو مکتوب راوکېښ خبریال ته یې ونیو، ورته ویې ویل:

لاړ شه، څارنوالي کې خپل ځان بې ګناه ثابت کړه، څارنوالي درته منتظره ده. هغه په لړزېدلیو لاسو مکتوب واخیست.

او له دفتره دې وتو لپاره یې څوګامونه واخیستل رڼا ورپسې غږ کړ: صبر وکړه چای مې درته راغوښتی دی.

خبریال وویل: اشتها نه لرم.

له وتو سره سم د څارنوالي سرتېري هم پسې را ورسېدل او زولنې ترلی یې له ځان سره بېوست.

هغوی شواهدو ته په کتو سره خبریال په اوه کاله بند او دولس لکه افغانۍ نغدي جریمې دوسیه ورته جوړه او بیا محکمې ته په لېږد سره په همدغه سزا محکوم شو.

««««««««««««««

حلیمه لمرغوګي ته په دې تمه ناسته وه، چې کله به د پېغلو دې عزت سوداګر بختیار زنګ وهي دا به غواړي، او دې وژلو پرېکړه به یې کوي. هغې همدا سوچ کاوه، چې ټلیفون ورته راغی هماغه وحشي ځناور ؤ، چا چې خامه پېغله په خپل داسې دام کې راګېره کړې وه، چې دې هر څه منلو ته چمتو وه.

حلیمې ته یې وویل:

زه درته منتظر یم د څرخي پله زندان نه مخکې د سرک په سر درته ولاړ یم، څه خبرې باید وکړو.

حلیمه پوهېده، چې هغه د وژلو لپاره غواړي، خبرې کول یې هسې بهانې دي، له ځان سره یې وویل:

د هغه په زهرو راکولو زړه نه یخېږي غواړي په سره توره مې ووژني او وینې مې په رڼا وګوري،خور مې په زړه ټپي کړي هغې ته روحي شکنجه ورکړي، هغې احساس کوله، چې نوره واپس زما راتګ یې ناممکن دی، خو د حیا او عزت خبره یې وه.

(c) ketabton.com: The Digital Library

هغه ته یې د سمه ده په ځواب ویلو ټلیفون پرې کړ، دوه رکعته لمونځ یې وکړ او بیا له کوره ووته.

د شاپور کسانو له وتو سره وپېژندده او د هغې په تعقیب کې شول، هغوی شاپور ته هم زنګ وکړ، ورته ویې ویل:

ستاسې راکړل شوی هدف راووت، په یوه نامالوم لور روانه ده؛ خو زموږ له سترګو لاندې ده

ــــ هغه اوس چیرې دی؟

ــــــ اوس ټکسي کې سپره شوه.

شاپور: بې غوري ونه کړئ سترګې هم ونه رپوئ؛ ځکه چې هغه به درنه بې درکه شي او که هغه له کوم ګوابښ سره مخ کېده نو تاسې ورته سپر شئ لومړی مرمۍ په خپل ځان ومنئ، کنه ستاسې زیمه واري به ماته د منلو وړ نه وي.

زه هم در روان یم څو شېبو کې به در ورسېږم

»»»»»»»»»»

بختیار په خپله تمانچه کې مرمۍ تېره کړه، په موټر سایکل تیار سپور ناست و غوښتل یې د حلیمې په لیدو په هغې باندې ګولی وچلوي او وتښتي د هغې په وژلو اجوره واخلي او خپل پورونه پرې خلاص کړي ځکه یې راتګ ته بې صبرانه منتظر و له لږ ځنډ وروسته شاپور خپلو کسانو ته ټلیفون وکړ ورته ویې وویل:

چیرې یاست؟ ایا دې ښار لاندې کس خو به مو له نظره نه وي خالي کړی؟

هغوی ځواب وکړ: رئیس صیب! همدا شېبه زموږ مخکې مانع راغله موږ ودریدو ،ټکسي رانه مخکې لاړه هغه په قهرجنه لهجه ورته وویل:

دا راته ونه وایې، چې هدف رانه ورکه شوه. دوی په غلي اندازه ځواب ورکړ: ټکسي زموږ له سترګو پنا شوه.

شاپور : اه، بې کفایته انسانانو ماسره همدا ویره وه، چې تاسې به دا دنده په سمه توګه سرته ونه رسوئ، اوس دا راته ووایی، چې ټکسي په کوم لور روانه وه هغه په لنډو ځواب ورکړ

د پلچرخي په لین!

(c) ketabton.com: The Digital Library

شاپور خپل موټر د څرخي پل په لور لکه برېښکۍ والوزاوه؛ خو ډېره ناوخته شوې وه هغه له لنډ مزل وروسته د سړک په غاړه ډله خلك ولیدل، چې د یـو سـخت ټپـي انسان په په خوا گرد راتاؤ دي، شاپور خپل موټر ورته ودراوه تر څو ځان پوه کـړي چې دلته څه خبره ده خلکو ته په ورنږدې کېدو سره د خلکو شور ماشور ته غوږ شو؛ ځینې وایي ژر کوئ روغتون ته یې یوسئ او ځینې بیا وایـي مـړه شـوې، سـاه نـه اخلي. په دې وخت کې شاپور هم د خلکو خواته ورسېده ویې کتل د چنار ځواني برغنډ پرته ده په وینو لته پته ده، سپین کالي یې سوري، سوري دي وینو یې لکـه گلاب پر جامو رنگونه غوړولي، پټې سترگې لکه ستړی خوبوړی، چې ژور ویده وي بڼورې سترگې یې، پټې نیولې پرته ده. پـه داسـې حـال کـې یـې شـاپور مخکـې ودرېده، چې د هغې د کېچه مار په څېر تاو راتاو ویښتانو یې مخ پټ کړی ؤ، شاپور یې له مخ ویښتان لرې کړل ویې لیدل، چې حلیمه خور یې لکه بې خاونده مـال د سړک غاړې په تیږو او خاورو کې نیم ژواندې ساه گاږي.

په بېړه یې نبض ونیو، حرکت یې درلوده غبږ یې ترې تاو کړه موټر ته یې جگه کـړه کله، چې په جلب کېناسته نو تر هغو یې خپل کسان هم راورسـېدل خلکـو وویـل: دلته یو موټر سایکل وال وویشته؛ په دغه لاره لاړ.

شاپور خپلو ملگرو ته وویل: کس پیدا کړئ او بیا راشئ کنه یو مې هم نه یاست په کار؛ ستاسې د دې بې غوري له امله اوس د خپلې خور د بې سرنویشته حالاتو شاهد یم، موټر ته یې پونده ورکړه لنډ مهال وروسته یې

حلیمه روغتون ته ورسوله عملیاتخانې ته یې ننه باسله.

شاپور د عملیات خونې خواته ورته منتظر شو، له ځان سره یې وویل:

زه باید رڼا ته خبر ورکړم؛ ټلیفون یې راوباسه خو مخکې له دې، چې رڼـا تـه زنـگ ووهي د ټلیفون پر سکرین یې د خپلو کسانو زنگ ولید، ژر یې پورته کړ لـه هغـوی یې واوریدل کس مو گیر کړ لږ وړاندې له موټر سـایکل لویـدلی ؤ، ټپـي ده خپـل موټر ته مو راواچاؤ سمې خبرې نشي کولی نو اوس ستاسې هـدایات غـواړو مخکـې څه وکړو.

شاپور : پولسو خو نه یی لیدلي

هغوی وویل: نه هیچا نه یو لیدلي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

شاپور : کوم روغتون ته يې ونه ګرځوئ، نيغ په نېغه يې زما کورته يوسئ په خاص خونه کې يې واچوئ او ډاکتر شريف زما ملګرى دى هغه ورته راولئ ټپونه دې وګنډي او داهم ورته ووايه، چې درملنه يې پټه وساتي.

هغوى ښه صيب! وويل.

له دې وروسته شاپور رڼا ته زنګ وکړ، ورته ويې ويل:

رئيسې صيب! غواړم يو څه درته ووايم؛ خو هيله ده چې ارامه واوسې، د کومې وارخطايي خبره نده.

رڼا: شاپوره څه شوي؟ د خداى ج لحاظ وکړه ژر يې ووايه، حليمه څنګه ده؟ په هغې خو څه ندي شوي؟

شاپور چې د رڼا وارخطايي وليده نو غلى شو نه پوهېده څه ووايي، په دې وخت کې رڼا غږ پرې وکړ: شاپوره! ولې غلى شوې پام دې وي، چې د حليمې په اړه مې د کوم بد خبر نه خبره نه کړې؛ لا له اوسه مې زړه په درېدو دى.

شاپور پوه شو، چې رڼا بايد ډاډه کړي، هغې ته يې وويل:

د کوم تشويش وړخبره نده، هسې حليمه لږ خوږ شوې، افغان روغتون ته راشه خو پام مو وي، چې کومه بېړه ونه کړې؛ ځکه د اندېښنې وړ خبره نده، روغتيا يې د هيڅ تشويش وړ نده.

هغې ددې خبرې په اورېدو سره لکه پړک ځان تر موټره ورساؤ، لنډ مهال وروسته د شاپور په خواکې ودرېده، هغه يې له ګريوانه ونيو ورته ويې ويل:

ژر راتــــــه ووايـــــــه پـــــــه حليمـــــــې څـــــــه شـــــــوي؟ اوس چيرې ده؟

هغه يې له خپل ګريوانه لاسونه خلاص کړل ورته ويې ويل:

د هغې د ټپي کېدو په لامل خو تر اوسه زه هم نه پـوهېږم، هغـه اوس پـه عمليات خونه کې ده، خو ډېر ژر به پوه شو، چې هغه ولې ټپي شوې.

رڼا : نو څرنګه به پوه شو؟

هغه کس مې نيولى، چې حليمه يې ويشتلې.

رڼا : د پولسو په توقيف کې دى؟

شاپور: نه هغه زما په توقيف کې دى، په هغه پولس نه دي خبر.

(c) ketabton.com: The Digital Library

اوس دعا کوه، چې حلیمه خور مې ښه شي نور به خدای ج خیر کړي. دوی خبرې کولې، چې یو ډاکتر راووت وارخطا وارخطا یوه او بل لورته ګوري دوی ورمخې شول، ورته ویې ویل: موږ د ټپي ناروغ خپلوان یو هغه څنګه ده ډاکتر ځواب ورکړ د ناروغ عملیات وخت غواړي ستاسې ناروغ په سر مرمی خوړلې شاید دوه ساعته نور ونیسي د هغې دوینې کمبوت سره مخ یو منفي بې وینه یې په کار ده تاسې د وینې بانک ته لاړ شئ وینه وګورې نور خپلوان هم راوغواړې کنه د ناروغ حالت ساعت په ساعت خرابیږي رڼا د وینې بانک په طرف منډه کړه خو شاپور له شا غږ پسې وکړ مه وارخطا کیږه زما وینه منفي بې ده هغه ورسره سمون خوري زه همدا اوس وینه ورکوم

رڼا په هیله مندو سترګو ورته وکتل شاپور ته یې وویل:

- ته ریښتیا وایې؟
- په دې وخت کې هم دروغ ویل کیږي؟

رڼا یې خبره پرې کړه، ورته ویې ویل:

تاسې په ریښتیا ښه انسان یاست، حلیمه خو ملامته نه وه چې تل به یې ستا پلوي کوله.

- راځه چې وینه ورکړو اوس ددې خبرو وخت نه دی شاپور ۱۰۰۰اسي سي وینه ورکړه له بستره راپورته شو په داسې حال کې چې په خپل لاس باندې یې مالوچ نیولي وو، رڼا ته یې مخ وروااړاؤ ورته ویې ویل:
- زه ځم کور ته هغه کس به یې اوس زموږ کور ته رسولی وي غواړم د حلیمې خور د ټپي کېدو په راز ځان پوه کړم؛ خو پام چې د هغه په نیولو چې ما توقیف کړی چاته ته دې له خولې څه ونه وځي.
- سمه ده زه څه نه وایم؛ خو څومره چې ژر کیږي ځان تر هغه کس ورسوه.

شاپور یې د خبرې په اورېدو حرکت وکړ، څو ګامه یې لا نه ؤ اخستي، چې له شاه یې د رڼا غږ واورېد، ورته ویې وویل:

د څو لحظو لپاره زه هم درسره ځم، غواړم دا کس په خپله ووینم، چې د کومې کینې له مخې یې له موږ سره دومره لویه مقابله پیل کړه.

- حلیمه چاته پرېږدې؟

(c) ketabton.com: The Digital Library

د رڼا په سترګو کې اوښکې راغلې، بیا یې وویل: زما خو له دې ځایه زړه نه کېږي، خو اړه یم یو ځل زما د خور د وینو تړی په خپلو سترګو وګورم.

- سمه ده راځه، هغه د څو لحظو لپاره ګورو بیا بیرته ژر راځو، هسې هم د حلیمې عملیات وخت نیسي.

دوی حرکت وکړ، د شاپور او رڼا د تګ څو لحظې نه وې تېرې شوې، چې د هغه کس خواکې هغه ته مخامخ ودرېدل شاپور چې هغه ولیده نو ویې پېژانده هماغه کس ؤ، چې د حلیمې سره یې د شاه دوشمشېره ولي په خوا کې لیدلی ؤو، د هغه د تېپي حالت پروا یې ونه کړه، نېغ په نېغه یې د هغه ګریوان ته لاس ور وغځاوه، ورته ویې ویل:

ته پوهېږې، چې دلته مې د صحرایي محکمې لپاره راوستلی یې، د قاضي له حکمه پرته داسې سزا درکووم، چې خپل مرګ په سوال رانه وغواړې، دلته دې هیڅوک هم له مانه نشي خلاصولی، قسم کوم چې غوښې دې په امبور شکووم، ووایه چې زما خور دې ولې وویشتله؟ هغې څه ګناه کړې وه؟

کس وویل:

زه ډېر ګنګس یم ځکه چې سخته ظربه مې خوړلې، خو په خپلو کړو پښیمانه یم، حلیمه یوه شهیده ده، د هغې له ویشتو وروسته، چې لږ مخکې لاړم ،پښو او لاسو مې کار پرېښود موټر سایکل مې له کنتروله ووت سر مې په ځمکه ولګېده.

اوس هم د هغې د وژنې چغې زما په ذهن کې انګازې کوي، هغه مې ارام ته نه پرېږدي. هغه سلګو واخیست او بیا بې هوښه شو.

رڼا، شاپور ته وویل:

زه ځم کور ته، بیا په بیړه روغتون ته ځان رسوم، حلیمه به خدای ج خبر په څه حال وي.

- په کور کې څه کوې دا وخت د کور د تلو دی؟ مستقیماً روغتون ته لاړه شه، دغه کس چې په خود کې راشي، نو د مالوماتو اخیستو نه وروسته زه هم درځم.
- د روغتون پیسې را اخلم.
- اړتیا نه شته، چې له کوره یې راوړې، ما سره پیسې شته.

(c) ketabton.com: The Digital Library

- نه زه ځم، ته خو مو تر قیامته زیمه وار نـه یـې؛ زه پیسـې راوړم بیرتـه ژر راځم.
- هیله کوم دا ناندرۍ له ما سره مه کوه، ژر روغتون ته لاړه شـه زمـا او سـتا پسې یو دي، که ته یې یو نه بولې بیا به یې راکړې.
- تېر قرضونه دې هم لا پاتې دي، زه لاړم خو چې له دې ځایه خلاص شـې ژر روغتون ته راشه، زه ستا په شتون کې ډېر ډاډ احساسوم.

رڼا ووته د هغې لـه وتـو سره سـم بختیـار پـه هـوش راغـی شـاپور لکـه وړی چـې دسترخوان ته منتظر وي د هغه خبرو ته په تمه ؤو د هغه په هوښ راتلو سره یې پـه زوره له خولې چیغه ووته ژر راته ووایه: حلیمه دې ولې ووشتله؟

- ماته دنده راکړل شوې وه چې رڼا او د رڼا کورنۍ بې عزته کړم عفت یـې لوټ کړم د کورنۍ غړي یې ووژنم، تر څو رڼا پرې وځوربږي، غـرور یـې مات شي او له هغې غچ واخیستل شي.

دې شاپور غوصه په چپو شوه دې بختیار ګنډل شوي ټپي ورون ته یې پـام شـو، دې ورون په ټپ کې یې یې ګوتې ننه باسلې زور یې کړ کوکونه یې وشکیدل ورته ویې ویل:

ایا زما د خور عزت دې لوټ کړ، دې هغې حیا د واخیسته بختیار چغې کړې شاپور ته یې وویل:

نه، مادې هغې حیا نده لوټ کړې، هغه په خپله حیاډېره مینه وه مرګ یـې قبـول کړ مرمیو ته یې ځان چمتو کړ خو زما غوښتنې یې ونه منلې!

شاپور یې په خبره شین سور شو یو ځل بیا یې د هغه ګریوان ته لاس ورواچاؤ ورتـه یې ویل:

ژر ووایه په کوم دام کې دې راګیره کړې وه چې هغه د مرګ ته وغوښته او زموږ له خبرولو پرته درغله

هغه وویل:

دې تصویرونو له خپرولو ډاریده مابه چې څه ورته ویل هغې به منل .

شاپور یې یو ځل بیا په دوهم لاس د ورون ټپ په غښتلو منګولو کې چنګاؤ کړ هغـه چیغه کړه زیږ زبېښلی شو شاپورته یې وویل:

(c) ketabton.com: The Digital Library

اخخخخخ مړ دې کړم هیله کوم، نور یې مه زور کوئ ټپ مې دومره درد کوي نیږدې دی چې بې هوښه شم، ما خوشې کړه، هغه په چیچلو غاښو ځواب ورکړ ورته ویې ویل:

تر هغو به دې چیغې باسم چې حقیقت دې راته نه وي ویلی

هغه په زګیروي ډوله اواز په خبرو پیل وکړ،ویې ویل : ما له هغې نیمه لوڅ تصویرونه هغه مهال واخیستل چې د سي ټي سکین معاینې لپاره یې جامې بدلولې بیا مې هغه انځورونه هغې ته دې فسبوک دې لارې ورواستول هغه مې وګواښله څو ځلې مې راوغوښته چې خپلې غوښتنې پرې عملي کړم خو هغې مې یوه خبره هم ونه منله یوازنی لاره چې هغې وټاکله هغه دې هغې وژل ؤ، زه هم اړ شوم چې بلاخره هغه مړه کړم ځکه چې ماته د هغې دې مرګ لپاره پیسې راکړل شوې وې ما هماغسې وکړل، د وژلولپاره مې راوبلله هغه مې وویشته ، له تیښتې وروسته زه شل شوم موټر سایکل رانه بې واکه شو او سر مې په سړک ولګیده بیا ستاسې کسان راغلل ماویل چې خواخوږی راسر کوي روغتون ته مې وړې خو خبر نه وم چې تاته مې سپاري

شاپور بیا د هغه په ټپ کې خپلې ګوتې ننه باسلې زور یې ورکړ دهغه پاتې ټکونه یې وشکول د هغه چغو کوټه په سر واخیسته بیا یې په خوا کې مالګه راوخیسته د هغه په دې لوی ټپ یې ودوړوله، د هغه چیغې نورې هم لوړې شوې په خوله یې بالښت ورکیښود د بالښت لاندې هغه د خپلو دردونو له امله لکه نینه ترکېده، ښه ساعت یې د هغه اواز خپ کړی ؤ نور هغه دې درد له لاسه بې هوښه شو

بالښت یې ترې لرې کړ اوبه یې پرې واچولې بیرته په هوښ راغی، ورته ویې ویل:

دعا کوه چې په حلیمه څه ونه شي، کنه داسې سزاګانې به درکړم چې خپله زاری وکړې او مرګ د خیرات په ډول رانه وغواړې

شاپور نور د بختیار له بندخونې ووت، خپلو کسانو ته یې وویل:

ډاکتر راوغواړئ ټپ یې بیرته ورته وګنډئ او کلکه ساتنه یې وکړئ کمه تېروتنه هم نه منم

شاپور نور د روغتون په لور د موټر ګیر بدل کړ، په لاره کې یې رڼا ته زنګ وواهه ورته ویې ویل:

(c) ketabton.com: The Digital Library

ته روغتون ته رسيدلې يې هغې ځواب ورکړ نه !
ولې؟
د صندق کيلي رانه بې درکه ده
شاپور: اغلې رڼاد خداى ج لحاظ وکړه دا بې مانا کارونه پريږده زه دې روغتون پـه لاره يم ژر راشه، چې د حليمې غم ډېردروند دى، يوازې يې نه شم زغملى که تـه راسره يې نو لږ به راباندې بوج کم شي
هغې وويل: دادى راغلم خو د خور حالت به څرنګه وي؟
شاپور: چې ورسيږم احوال درکوم خو ته هم ځنډ مه کوه
رڼا: زه درځم ډېره ژر به درشم
شاپور د عمليات خونې ته لا سم نه و رسيدلى چې د عمليات خونې دروازې خلاصې شوې ګرځنده بستر ترې راووت، د حليمې په ښکلي مخ سپينه تيکه پرته وه ،نرسـان وارخطا، ښکارېدل هغوى نارې پيل کړې د حليمې پيوازان چيرې دي؟
شاپور يې د غړونو سره زړه په درزا شو اوچت قدمونـه يـې واخيسـتل د هغـې پـه لوري يې ورمنډې کړې غږ يې پرې وکړه ورته ويې ويل:
ناروغ زموږ دى خير خو دى نرسان چپ پاتې شول د شاپور د رنګ زيـړوالي دوى هم زبون وهي کړل شاپور د بستر خوا کې ودريده په هر يوه نرس کې يې جلا جـلا سترګې نيولې ،ورته ويل يې څوک شته چې ماته څه ووايي ؟
دحليمې وضعيت خو ښه دي کنه؟
په دې وخت کې ماسک لرونکى ډاکتر د عمليات له خونې راووت شاپور ور منـډې کړې ورته ويې ويل:
ډاکتر صيب! دوى ولې څه نه وايې ؟
خورخو مې ښه ده کنه ؟
ــ موږ خپله ټوله هڅه وکړه، خو ژوند د خداى ج په لاس کې دى موږ بې وسه شو ستاسې خور نوره په دې نړۍ کې نشته، هغې په سر کې مرمى خوړلې وې مغـز يـې شيندلي ؤ، ژغورل يې ناممکن ؤ
شاپور په سر تاؤ شو پر ځمکه کيناست ، لږ يې چې حالت ښه شو بيرتـه ودرېـده، د حليمې له مخه يې سپينه تيکه لرې کړه ،حليمه يې وليده تکې تورې پټـې سـترګې

(c) ketabton.com: The Digital Library

لکه په خوب ويده يې وليده د هغې تېرې کيسې ورياد شوې، ژمنې يې سترګو ته ودريدې، بې واکه يې څو سوې سوې کوکې له خولې ووتې

په خواکې نرسان يې هم په ژړا کړل لږ يې چې حالت سم شو دوی ته يې وويل:

خور مې غسل خانې ته ويسئ غسل ورکړئ زه به نور ترتيبات ونيسم

حليمه نوره د غسل شوه د خپل ژوند شپاړسم پسرلی يې خاوروته د تياري کال شو ، غسل ورکونکې ميرمنې لاس په کار شوې حليمه يې د غسل ځای ته ويوړه ،اوشاپور د روغتون د بانګ په لور روان شو، په لاره کې رڼا ور پـه يـاد شـو دځـان سره يـې وويل:

که رڼا خبره شي زړه به يې وچوي د هغـې خـو حليمـه يـوازنی هيلـه وه هغـه هـم وريژيده، رڼا به هيڅکله هم دا ونه شي زغملی

پريکړه يې وکړه :

رڼا چې نيم ساعت وروسته خبره شي هم غوره دی، زه به څرنګه هغه خبره کړم، زه کله دومره زړه لرم چې هغې ته ووايم يوازنی نازولې خور دې د مړه شوه هغه به کله دا غږ وزغمي، هغه به کله ددې همت پيداکړي چې د خپلې يوازيني خور له مړينې وروسته خپله مبارزه دوام داره وساتي

ژريې ټليفون راوکيښ!رڼا ته يې ټليفون وکړ ورته ويې ويل: ته ژر مه راځه، زه دلته يم، تاته ډيره اړتيا نشته، که اړتيا شوه زه درته ټليفون کوم .

ــــ شاپوره دا ته څه ډول خبرې کوې ؟زه څرنګه درنه شم ايا هر څه خـو سـم دي کنــــــــــــه ، حليمـــــــــــــه ښـــــــــــــه ده؟

ــــ هو ښه ده

ــــ زه په لاره کې يم زه څرنګه له خوره لرې پاتې کېدای شم

رڼا ټليفون پرې کړ

شاپور هم لګښتونه ورکړل ، بيرته راغی د غسل خانې مخې ته غلی کيناست

رڼا روغتون ته ور د ننه شوه نيغه د عمليات خونې تـه ورسـېده، ګـوري چـې هلتـه هيڅوک هم نشته وراخطا شوه، ټليفون يې راواخيست شاپور ته يې زنګ وکـړ ورتـه ويې ويل:

(c) ketabton.com: The Digital Library

تـــه چيـــرې يـــې دې عمليـــات خـــونې خـــواکې خـــو نـــه يـــې ؟
هغه ورته وويل:
دوهم پوړ ته راشه پنځلسم نمبر اطاق ولټوه زه دلته يـم هغـه پـه بيـړه پورتـه وختـه نمبرونه يې لټول پنځلسم نمبر خونه باندې يې له لرې نظر ولګېده پرې ليکل شوي ؤ ، غسل خانه !
رڼا ټکان وخوړ په بيړه د دروازې مخې ته ودرېده ويې کتل چـې شـاپور د دروازې سره ناست دی، سر يې په ځنګون ايښی ده ، هغه هم د سترګو له کونجو وليده خـو جرئت يې نه درولوده چې هغې ته پورته وګوري، له ځمکې سره په ګنډلو سترګو يې رڼـا تـه وويـل: حليمـې خـو مـوږ يـوازې پريښـودو، هغـه لـه مـوږ لاړه ! له پاسه يې کټ کټ خندا واوريده، شاپور پـه ډنـډ سـترګو او حيـراني سره پورتـه وکتل، رڼا بيا ځلي وخندل !
په شاپور يې غږ وکړ حليمه مړه شوه !خور مې بې وفا شوه !زه يې يـوازې پريښـودم !شاپور ورپورته شوه!
رڼاته يې وويل:
ايا دا هم د خندې وخت دی،؟ ايا تا د خپل زړه ټوټه له لاسه نده ورکړې؟، ايا ستا د چنار په څير دنګه ځوانه لښته خور په ملا نده ماته شوې؟
ته خاندې؟ څه شو ستا مسوليت ؟څه شو سـتا کـورنۍ مينـه ؟څـه شـو سـتا غيـرت؟
د رڼا اوښکې لکه شړکنده باران تويې شوې خو په خوله يې بيـا هـم مسـکاخپره وه شاپورته يې وويل:
هو زما دا عمل د غندنې دی؟ د رټولو دی ؟خو زما په مسـکي مـخ حسـاب مـه کـوه شاپوره !
که زما د زړه فرياد واورې، ستا د زړه مراندې به وشـکوي، زمـا د زړه چغـې دومـره زوروړې دي چې د اسمان مخلوق به يې هم واوري، په بدحالت به مې دهوا مرغان هم وژاړي، سپوږمی به تته شي، ستوري به ځلا پريږدي
ان د تيږو په څيرسخت زړونه به هم زما په حال ماتم وکړي زما پـه حـال بـه وژاړي خو ته دا وګوره له جيبه يې ليک راوويست ماته زما د زړه ټوټې څه ليکلي، له مرګ

(c) ketabton.com: The Digital Library

مخکې يې وصيت راته ليکلی همدا اوس مې د هغې له ګوتې تر لاسه کړ شاپور هغه ترې واخيست حليمې پکې ليکلي ؤ

خــــــورې، زړه ورې او زمـــــا همــــــت نــــــاکې خــــــورې !

شايد له دې ليک وروسته دې ونه ګورم، زه شايد مړه شم خو قسم درکوم چې زما په مرګ به نه ژاړې کله هم چې زما جسد ته ودريږې مسکا به کوې، که ته وژاړې زه به ډېره په تکليف شم، زه د خپلې همت ناکې خور ژړا نشم زغملی

ستا خندا به ماته ډاډ راکړي چې ته له منځه نه ځې، تا څوک نشي ماتولی تا څـوک له خپلې لارې نشي اړولی، ستا مبارزه نشي ټکنې کولی له خپل ولـس سره سـتا بـې کچې مينه نشي کمولی ستاسې بې ضميره مخاليفين چې ګټې يې ستا په مبارزه کـې د ګواښ سره مخ شوې هغوی غواړي تا ودردوي تا کمزورې کړي خو ته هيڅ کلـه هم د دوی دغه ارمان پوره نه کړې، زه ډاډه يم چې زما مرګ به تا سـخته ودردوي خو خپل درد به هغوی ته نه ځرګندوې ، ځکه هغوی به ستا له دې کمزوري سخت خوند واخلي هغوی ته به ددې خوند موقع نه ورکوې

زما په مرګ به نه مړاوې کيږې خپل همت به سـاتې اوکـه داسـې ونـه کـړې سـتا د مبارزې سر سخته بې وجدانه مخاليفين به په اساني سره خپلې موخې ته ورسيږي شاپور ليکل لوستل او خپلې اوښکې يې په دسمال ورسره پاکولې .

خورې خورې زما ا ودهېواد وياړه !

زه هم ستا دمبارزې قرباني يم، ما خپل ژوند حق ته وسپاره، ما د خپل مرګ انتخاب وکړ ځکه چې زما ژوند ستا له مبارزې غوره نه ؤ زه دې نه يـم خـو سـتا مبـارزه دې ژوندی وي، بې وجدانه دوښمن غوښتل ما وکاروي، زما عزت لوټ کـړې، خـو مـا خپل خدای ته سپين مخ وړی، ستا سر مې ندی ټيټ کړی وژل کېدل عيب ندي، بې عزتي عيب دی ما ځکه ته پرېښودې چې په شتون کې مې ستا هڅو، مبارزې او عزت ته زيان رسېده کنه داسې په اساني مې ستا ملګرتيا نه خوشې کوله

خورې ما وبښه ته مې يوازې پريښودې، خو دې يوازيتـو ب غـم مـې دې خـوړلی شاپور به دې لاس ونيسي، د هغه غځيدلی لاس تش مه پريږده

خور مو حليمه

شاپور د ليک له لوستو وروسته ژور سوړ اسويلی وويست له ځان سره يې وويل:

(c) ketabton.com: The Digital Library

مردارخور قاتله، زه به دې هم په داسې مرګ مړ کړم چې سل وارې مړشې او بيا ژوندی شې دومره دردبه ونه وينې

رڼا ته يې وويل:

اغلې رڼا ته په حقه يې نن به نه ژاړې نن به مې دخور روح نه نارامه کوې، هغې ډېر درد ليدلی نور، هغې ته درد نه ورکوو

دوی خبرې کولې چې کفن شوې حليمه يې راوباسله، د ګرځنده (موبايل) بستر نه ښکته او پورته تېره وه

د سر له ويښتانو يې څاڅکي څاڅکي سور رنګه اوبه تويدې

رڼا ښکته او پورته ورته وکتل بيا يې د اسمان لور ته خوله پورته کړه دوعا يې وکړه ويې ويل:

خدايه ته صبر راکړې، ته ماته د زغم قوت راکړه، لويه ربه !د دې دروند غم د زغملو حوصله راکړه، لويه ربه ته وس راکړه چې د خور وصيت پر ځای کړم .

درڼا د دعا له بشپړيدا سره سم امبولاس راغی حليمه يې ور پورته کړه ، کورته ويوړه او د ټولوافغاني او مذهبي مراسيمو وروسته تانده ځوانی مرګه حليمه دې تورو خاورو تل پاتې ميلمنه شوه

شاپور قبر پرې جوړ کړ ، جنډې يې پرې لګې کړي

رڼا ، شاپور اونور ټول دوستان دې يوه ژور خفګان په ګاللو سره د حليمې له قبره راستانه شول

رڼا به د ځو ګامونو اخيستو وروسته بيرته د خپلې خور قبر ته وکتل او دې يوه سوړ اسويلي سره به ترې بيرته روانه شوه

رڼا خپل کورته لاړه د ماخوستن لمانځه نه وروسته نهاره نهوره څملاسته د خپلوانو مېرمنو ډېر د ډوډۍ ستونه ورته وکړل خو رڼا يې په ځواب کې ويل

زه دې تورې خاورې وخورم، زما د ګل په شان نازولې خور په ښکلي مخ به د خاورو ګردونه پراته وي او زه به ډوډۍ خورم، زما دومره بې پروايي به هغه ډېره خفه کړي، هغوی به دتقدير په پرېکړه رڼا ته تسلي ورکوله او بيا ځلي به يې د خوړلو سپارښتنه ورته کوله خو رڼا په دې پلمه ځان ترې خلاص کړ چې ستونی يې سره ورغلی

(c) ketabton.com: The Digital Library

گوله قدري يې هم تر ستوني نه تېرېږي
د شپې تر ناوخته رڼا ته خوب نه ورته، ان نيمه شپه شوه خو د رڼا سترګې هماغسې له چت سره نيښتې وې
له بستره پورته شوه، اودس يې وکړ او بيا يې دوه رکعته لمونځ وکړ
لاسونه يې خپل خدای ج ته لپه کړل دعايې پيل کړه !
اې ربه!
زه خو ډېره يوازې شوم، وروستۍ هيله حليمه مې دې تورو خاورو مېلمنه شوه، خدايه ج زه نوره د دې ازمايښت زور نه لرم
زړه مې ډېر کمزوری شوی، له سختو حالاتو سره مخ شوم خو ستا په مرسته مې د هرې ستونزې په وړاندې مقاومت وکړ، اې ربه! بيا هم انسان کمزوری دی ،خامخا له موږ نه به کومه تېروتنه شوې وي ته موږ ته بښنه وکړه.
زما له ارمانونو سره تللې خور باندې مې ورحمېږه، هغه وبښه، ماته توان راکړه چې د هر جابر، فاسد غل او د بيت المال لوټمارانو په وړاندې وجنګېږم
له دې وروسته يې جای نماز راټول کړ، ودريده مخامخ يې د خپلې ځواني مرګې خور په تصوير چې هغې ډېر په ناز جوړ کړی ؤ نظر ولګيده
هغې خپل تصوير له وېرې خندنی خولې سره اخيستی ؤ او شااوخوا يې د نرګس ګلان ترې راتاؤ کړي ؤ
تصوير يې له چوکاټ سره راواخيست، ډېر يې ورته وکتل، د هغې نصيحتونه ورته ياد شول دې تصوير په ليدو کې ژوره لاړه !
خور ته په خبرو کې شوه ، ويې ويل خورې! تر اوسه مې ستا د وصيت سره سم په خوله مسکا وه ، اوس خو راسره هيڅوک هم نشته ټول ويده دي
زما دوښمنان زما غږ نه اوري،چې له ژړا او بدو ورځو مې خوند واخلي، ماته اجازه راکړه چې ښه ډېر وژاړم، زړه مې ډېر ډک دی، اخر انسان يم تاب يې نه لرم ،ګوندې ژړا مې له غمونو ډک زړه سپک کړي، لږ مې ارامه کړي
له دې وروسته يې بې واکه چغې کړې، سوې، سوې کوکې يې وکړې، چغې يې دومره په زوره شوې چې ان د ګاونډ دې مېرمنو له سترګو يې هم خوبونه والوزول،

(c) ketabton.com: The Digital Library

هغوی هم بریښناوې رڼا کړې او له رڼا سره یې په غیاب کې دې همـدردۍ اوښـکې تویولې
کله چې په ژړا ستړې شوه ، ځان ته یې پام شو، ګریوان یې لکه چـې بـاران لونـد کړی وي، په اوښکو داسې لوند شوی ؤ
لږ په خود کې شوه ،خپل ګډوډ وېښتان یې بیرته منظم کړل ورسره پـه کـور کـې د خپلوانو مېرمنې چې ددې په ویر راپورته شوې وې له هغوی نه یې ښـنه وغوښـته، هغوی یې هم خپلو کوټو ته د تګ لپاره تشویق کړې او خپله هم نوره ویده شوه
سبا سهار رڼا له میلمنو سره ناسته وه چې دې شاپور زنګ یې ټلیفون په شور راوسـت ورته ویې ویل:
له بندي څخه دې څه موادو د تر لاسه کولو لپاره ته باید دلته راشې، ستا راتلـل اړین دي رڼا هم لږ شیبه وروسته هلته لاړه، دواړه د بندي خونې ته ننوتل او د هغه مخې ته ودریدل
شاپور هغه ته وویل:
ستا له لاسه خو زما خور مړه شوه او ما درسره ژمنه کړې وه چې که خور مې مړه شي داسې عذابونه درکوم چې خپل مرګ د رانه د خیرات په ډول وغواړې
دا ځل شاپور له ځان سره د غوندې ستن هم وړې وه مخامخ یې په بندي ور منـډه کړه ،ستن یې د هغه د مټ له غوښې وکښله او لکه سپرخی هغه یې تاؤ کـړه بنـدي چیغې کړې شاپور ورته وویل:
ووایـــــــه هغـــــــه تصـــــــویرونه د څـــــــه کـــــــړي؟
هغه ځواب ورکړ ،هغه زما په کمپیوتر کې دي ما خوشی کړئ چې درته رایې وړم زه کومه لېوالتیا نه لرم چې هغه نشر کړم
شاپور د هغه غوښې نورې هـم پـه غونـدې سـتن کـې تـاؤکړې ورتـه ویـې ویـل: موږ ته یې ادرس راکړه
د هغه په بدن باندې له درده خولې راماتې شوې، شاک ته نږدې حالت یـې غـوره کړ شاپور ته یې وویل:
غوښه مې نوره تاو نه کړې شکیدوته نږدې شوې، نور یې درد نشم زغملی

(c) ketabton.com: The Digital Library

شاپور : ایا کله د دې نورو په هکله هم سوچ کړی چې د هغوی غوښه هم ستا غوندې درد لري؟
هغه وویل:
تېر وتلم، اوس یو ښه راسره وکړئ ما خوشې کړئ لومړی هغه کس وژنم چې زه یې د حلیمې خور مرګ ته چمتو کړم، بیا کمپیوټر راوړم له هغه وروسته خپل خون دربښم چې هر څه راباندې کوئ زه کومه نیوکه نه لرم.
شاپور : نور به دې څومره خلک په دې مکارو خبرو غولولي وي، د څومره معصومو ځوانانو قتل به دې کړی وي
هغه ځواب ورکړ:
زه قسم کوم دا مې اول ځل دي ډېر قرضداری وم له مجبوري مې دا هر څه وکړل
شاپور یې نوره هم غوښه تاؤ کړه ،بندي له درده شاک ته لاړ
د هغه له لیدو سره رښا شاپور ته په خبرو راغله ویې وویل:
دا کس پریږده که ته اوس دا کس مړ هم کړې مور ته به څه ګټه وکړي؟
ایاحلیمه به راژوندی کړي ؟
نه کنه !
نو د ده ځورونه مور ته هیڅ ګټه نه رسوي
په دې وخت کې بندي بېرته را په خود شو رښا لا هماغسې شاپور ته منتونه کول ورته ویې ویل داکس سمه ده چې ګناهګار دی، سمه ده چې زما د خور قاتل دی خو مور به لري خویندې به لري، شاید کوچني ماشومان به لري مور به یې د هغوی لپاره پریږدو
شاپور وویل:
وینه مې په جوش راغلې تر څو چې مې د وینو جوش نه وي ارام شوی نه یې پریږدم، که یې د کورنۍ بل غړی هم په لاس راشي صرفه پرې نه کوم بیا یې بندی ته وکتل، ورته په خبرو شو ، ظالمه تا وکتل چې د څومره مهرباني کورنۍ سره دې دومره ظلم کړی سره ددې چې ځوانه خور دې ورته ووژله بیا هم ستا د بچیانو، مور او خور غم ورسره دی
له دې خبرې سره یې بختیار یو محکم سوک په خوله وواهه ورته ویې ویل:

(c) ketabton.com: The Digital Library

په ببره دې کمپيوتر ادرس راکړه چيرې دې ایښی ، هغه وویل تاسې يې نشي پیدا کولی ؟شاپور ځواب ورکړ یوازې ځای يې راته وښايه نور موږ پوهېږو چې څه ډول يې پيدا کړو

هغه د خپل کور ادرس ورکړ د خپلو کسانو په وسله يې نيمه شپه د هغه کور محاصر کړ ، په داخل کې يو نارینه ، درې مېرمنې او ماشومان ۇ نارینه يې په سر پـه کنـداغ وواهه بې هوښه يې کړ او مېرمنو ته يې وويل:

مه ډارېږئ ، موږ دلته يوازې کمپيوتر په کار ده هغـوی دکمپيـوتر ځـای وروښـود دوی له ځانه سر واخیست

کمپيوتر يې شاپور ته په مخکې کېښود شاپور له ليدو سره کمپيوتر له ښنو لاندې کـړ خچ پچ يې کړ او بيا يې اور پرې بل کړ

رښا دا هر څه ليدل او د شاپور هرې قرباني حیرانوله ورو ورو يې باور د شک ځـای خپلاؤه

د کمپيوتر له ماتيدو وروسته شاپور بندي کس له گریوانه ونيو ، له کټـه يـې لانـدې رواغوځاوه ، وروسته يې له مټه ونيو په ځمکه يې د هغه په کشولو پيل وکړ په داسـې حال کې چې پښې او لاس يې تړلي ۇ د حويلۍ په کونج کې دده لپاره ژور شـوي سل متري کوهي ته يې ژوندی گـذارکړ.

رښا ورته وويل:

شاپوره !

تا ښه کار ونه کړ ، هغه د بايد نه وايې وژلی ، کم تر کمه د هغه د مـور لپـار دهغـه د اولادونو لپاره

تا خپل ورور او د کورنۍ غړی له لاسه نه دی ورکـړی ځکـه د هغـه چا پـه درد نـه پوهيږې چې د کورنۍ غړی يې دلاسه ورکړي وي

شاپور په غوصه شوه ويې ويل:

ولې ما مې حليمه خور له لاسه نه ده ورکړې؟

رښا: خو ته له هغې سره دې وينې شراکت نه لرې؟

شاپور : موږ د ورور او خور دې اړيکې پاللو له يو بله سره ژمنه کړې وه ، دې زړه له تله مو په دې اړيکه يو بل منلي وو نو ماته يې درد د سکنۍ خور نه کم نه دی.

(c) ketabton.com: The Digital Library

اصلا ته حليمه سکنی خور نه بولې، کنه د ښځې خبرې به دې هيڅ کله له خولې نه راوتې ،زما په شان به د دې د انتقام اور په سينه کې بل ؤ

رڼا ورته وويل:

زه هم لوی درد احساسوم، ډېره خفه يم، خو د هغه په وژنې مـوږ تـه څـه پـه لاس راغلل ؟

هيڅ!

کاشکې د هغه وژنه د حليمې د بيا را ژوندي کيدو لامل کېدای بيا يې پروانه کوله اوس خو مو يوه بله خور کونډه کړه، ځو ماشومان مو يتميان کړل

بيا کاشکې دلته مو صحرايې محکمه نه وای ورته جوړه کړې، عدلي مراکزو ته به مو سپارلی وای هغوی پوهيدل او کار يې

شاپور : زما په سينه کې د هغه لپاره د انتقام بل شوی اور يوازې او يوازې د هغه پـه وژلو مړ کېده بله لاره راته نه وه پاتې، دې بې ضميره کاشکې يوه د حليمې د وژلـو گنا کړې وايې بلکې د هغې د عزت دې لوټولو پلان يې هم درلوده

دې بې وجدانه به نورې څومره پيغلې داسې په لومـه کـې راگېـرې کـړی وي او د هغوی په عفت باندې به يې لوبې کړي وي

په دې وخت کې رڼا ته ټليفون راغی ورته وويل شول زه د شاکره خورلڼه دې يـم، فاتحې ته راغلې يم دکور سره د ولاړه يم ته نه يې که راتلی شې درته ماتل کېـږم او که ناوخته کيږي نو زه اوس ځم بيا بل وخت راځم

رڼا ورته وويل:

خورې زه په شلو دقيقو کې رارسيږم ته منتظره اوسه

رڼا کور ته راغله او د ميلمنو سره بوخته شوه

ورځې او شپې تېرې شوې دوه اونۍ ووتې د فاتحي خلك هم تمام شول نـور رڼـا هوډ وکړ چې دفتر ته لاړه شي

د دفتر موټر يې راوغوښته، او له لنډ مزل وروسته دفتر ته ورسيده !

له رسېدو سره سم د جزيرې ټلوېزون خبريال خبره ورياد شوه، چې دې ته يې ويلي و، چې ستاسې د فراه خبريال په فساد کې ښکيل دی

(c) ketabton.com: The Digital Library

د هغه ادعا ورته ثابته شوه دا ورته څرګنده شوه، چې هغه دروغ نه دي ویلي او نه یې کومه شخصي موخه لرله، یوازې خپل احساس دې ته اړ کړی ؤو، چې رڼا ته شکایت وکړي.

هغه د رڼا په فکر کې یو صادق انسان راغی سم دستي یې د هغه کارت را واخیست هغه ته یې ټلیفون وکړ، ورته ویې ویل:

ورور جانه! ستا ریښتینولي او هېوادنی احساس ماته مالوم شو، تا دروغ نه و ویلي، هغه کس لکه چې تا یې په اړه ویل له هغه سل چنده نور هم خاین راووت، نو زه منته درنه کوم چې زما پټې سترګې مو خلاصې کړې، زه مو له ګنا وژغورلم، زما ولس مو له مظلومیته خلاص کړ، یو مجرم د خبریالي په پاکه جامه کې خپلې شومې موخې لټولې او د خبریالي له ویاړلي نومه یې ناسمه ګټه پورته کوله؛ مور هم هغه د خپلو ګناهونو په سزا ورساؤه، هغه د ښنلو نه ؤو اوس په زندان کې دی.

وروره! زه ستا غوندې پاک زړو کسانو ته اړتیا لرم، ته باید په فراه کې له مور سره کار پیل کړې او خلکو ته وښیې، چې خبریال څه وي او خبریالي څومره سپېڅلی مسلک دی.

هغه ورته وویل:

زما هم هیله ده، چې ستاسو غوندې مسلک ته ژمنو کسانو سره کار وکړم، زه د پیسو وږی نه یم بس دومره پیدا کول غواړم چې کورنۍ مې نورو ته اړه نشي-، زه په صداقت خپل ولس ته خدمت وکړم او بس

رڼا ورته وویل:

سره له سبا ته زموږ خبریال شوې زه دې نن اداری مدیریت ته مکتوب لاس لیک کوم نور زموږ سره کار پیل کړه احسان مند به دې هم موږ شو

خبریال :خو اغلې رڼا! هغه بل دفتر کې مې معاش د کور لګښتونه پوره کوي.

رڼا وویل:

ته اندېښنه مه کوه، دلته به هم هماغومره معاش در کړل شي.

هغه سمه ده وویل، په فراه کې د افغان رسنیز دفتر ته لاړ ،کمره او نور اړین او وسایل یې تر لاسه کړل په کار یې پیل وکړ

((((((((((()))))))))

(c) ketabton.com: The Digital Library

د رڼا لکه غره غونډې نه ماتېدونکی همت هماغسې ژوندی ؤ بیا یې هم تل په خپل دفتر کې دسمون لپاره فکر مشغول ؤ تل به یې پلټنه کوله، چې د مفسدو غلو راز پیداکړي او برملا یې کړي، له یوې خوا هغوي خپلې تېروتنې ته متوجه کړي له بلې خو ولس د هغوی له ظلمه خلاص کړي

یوه ورځ د یوه پلان په جوړولو بوخته شوه خپل اداري مدیر یې را وغوښت هغه ته یې وویل:

د ټولو ولایاتو خبریالان سبا راوغواړه زه له هغوي سره اړین بحث لرم هغه ښه صیب وویل:

رڼا په دې پلان کې فکر مشغول ؤ، چې شاپور یې دروازه وټکوله؛ رڼا ورته دننه راتلو وویل.

هغه راغی، خو راتګ یې له پخوا ډېر توپیر درلود، رڼا پورته شوه له هغه سره یې په لاس ستړې مشې وکړه، له زېړ رنګه پتنوس څخه یې پیاله را واخیسته، له چایو یې ډکه کړه، لرګینه الماری یې خلاصه کړه، له رنګارنګ مېوې ډک قاب یې را واخیست د شاپور مخ ته یې له پیالې سره یو ځای کېښود.

شاپور هم حیران شو، لږ یې ځان وګراوه، فکر یې وکړ چې خوب نه وي وړی، د ځان په ګرولو ډاډه شو، چې ویښ ده له ځان سره یې وویل: شاپوره! لکه چې ګاډی د پټلی ته لوېدلی، د رڼا پام دې ځان ته اخېر هم را وا ړاؤ

رڼا ورته خبرې کوي، خو شاپور په خپل خیال پلو کې غرق ده د هغې نه اوري، رڼا عادت لاره چې بې اړتیا یې چاته نه کتل په خپلو خبرو کې یې د هغه نه وپوښتل چې سبا مې د ولایاتو د خبریالانو ناسته رابللې ته خو پکې کوم اعتراض نه لرې ؟

شاپور په خپل زړه کې دې رڼا لپاره ګوړې ماتولې ځواب یې نه ورکاؤ

رڼا ورته د خپل مېز مخ لکه د قاضي څټک، چې ووهل شي، ودرزاؤه، شاپور ټکان وخوړ رڼا ته په کتو یې مخ له شرمه سور شو، د شرم مسکا یې وکړه بیا یې رڼا ته وویل:

اغلې تا څه ویل؟

(c) ketabton.com: The Digital Library

هغـــې یـــې پـــه حالـــت وخنـــدل ورتـــه ویـــې وویـــل:
شاپوره! له څه وخته را په دې خوا درته خبرې کوم، خو ته یې نـه اورې خیـر خـو دی؟ کومه ستونزه خو نه لرې؟
هغه په توتله ژبه ځواب ورکړ ورته ویې وویل:
نه، نه څه خبره نشته درته پام مې وه.
رڼا ورته وویل ښه نو ما څه وویل؟
تا وویل چې اول ځل دی چې چای درته اچوم
هغې بیا وخندل ورته ویې ویل پام دې بل چیرې دی خیر په هر حال زه سبا یـوه جلسه راغواړم د ولایاتو خبریالان مې راغوښتي ته خو کومه نیوکه نه لرې؟
شاپور : او هو، زه به څه نیوکه ولرم، خپل کار دې دی، ته د دې ځای مشره یې زما پکې څه کار دی.
رڼا: ښه نو تا دلته څنګه پېښه را وکړه؟
شاپور : زه غواړم چې نوره خپل کور ته لاړه نه شې ؟
رڼا: ولې؟
شاپور: بس نه به ځې
رڼا: اخېر ولې؟
شاپور: ته هلته یوازې یې، زه تا یوازې نه شم پرېښودی.
رڼا: ته په کوم صلاحیت ماته دا خبره کوې؟
شاپور: نوره دې خپلې سر زورې ته نه پرېږدم.
رڼا: د کومې زیمواري له مخې؟
شاپور: ته ماته د یو چا امانت یې.
رڼا: زه پوه نه شوم؟
شاپور: ته زما د ځواني مرګې خور حلیمې، یو څه کېږې.
رڼا: مقصد دې؟
شاپور :زه نه غواړم په تا څه وشي،که ته هره ورځ خپل کـور تـه لاړه شـې او هلتـه یوازې واوسې نو شاید دې کوم ګواښ سره مخامخ شی او زیان درته ورسیږي
رڼا: که په ما څه وشي بیا؟

(c) ketabton.com: The Digital Library

شاپور: زه به يې ونه شم زغملی، زما لپاره به ستونزمنه وې ، ان د اورېدو تاب هم ولرم.
رڼا: نو چيرې دلته په دفتر کې بستره راته وغوړوم؟ د دې ټول سټاف په منځ کې ويده شم.
شاپور: نه دا خو زه هم نه غواړم.
رڼا: نو بيا؟
شاپور: د دفتر په خوا کې مې درته يو کور نيولی، ټولې امنيتي چارې مې هم بشپړې کړې، څو نورې ښځينه خبريالانې به هم درسره اوسي، که کومه ستونزه وه ماته به ټليفون کوئ، زه به د بريښنا غوندې ستاسې په خوا کې حاضريم.
رڼا: زه مې د مور د کور څراغ نه شم مړ کولی، هلته مور خاپوړې کړې، که زه د خپل کور ور را قلف کړم، مور او حليمه به په ګور کې رانه خفه شي له هغه کور سره زموږ يادونه تړل شوي، زه هغه ځای نه شم پرېښودی
شاپور: ګوره رڼا! زه دې درک کولای شم، ته په حقه يې، که زه هم ستا په ځای وای همدا ضيمواري مې تر سره کوله؛ خو دلته خبره د ګواښ ده، د هېواد يو خاين دې هم په ارامه نه دی پريښی، د هغوی سينې درته د انتقام له يوه نه خاموش کيدونکي اوره ډکې دي هغوی په کراره نه کيني
نو هيله مې ده، چې ضد ونه کړې او خبره مې ومنې.
رڼا : منم يې، ستا خبره منم انديښنې دې پر ځای دي، زه له مرګه نه وېرېږم، خو هيله مې ده، د يو څو ورځو مهلت راکړې، چې د خايننو چاره وکړم بيا که مړه هم شم پروا نه کوي، خبره يې بشپړه نه کړه، ځکه د نورو الفاظو د مخنيوي لپاره يې د شاپور لاس په خپله خوله سريښ وليد
رڼا ددې کار په کولو سره ورته په حيراني ښکته او پورته وکتل شاپور ته يې وويل:
شاپوره دا ته څه کوې؟
شاپور : ومې بښه! زه پوهېږم چې داسې کارونه ستاسې نه خوښېږي، خو ستاسې د مرګ خبرې د اورېدو تاب نه لرم
رڼا يې په خبره وخندل، شاپور هم ورو، ورو احساس کوله چې رڼا يې خواته تمايل پيداکړی، او د هغې دباور وړ ګرځيدلی دی

(c) ketabton.com: The Digital Library

شاپور له ځايه پورته شو د خوښي نښې يې په څېره کې ښکارېدې، په تلو کې يې رڼا ته مخ ور واړاؤ ورته ويې ويل:
مننه اغلې رڼا چې زما خبره دې ومنله
رڼا: مسکی شوه او ځمکې ته يې وکتل، هغه ته يې وويل:
سلامت اوسئ، تاسې زما په خير غږېږئ.
شاپور دوه ګامه واخيستل لا بهر شوی نه ؤ رڼا ته يې وويل:
زه دې له اوسني چلنده خوښ يم، تاسې اوس زما د خبرو په اړه منفي فکر نه کوئ.
رڼا : په ريښتيا چې ما ستاسې په پېژندګلوي کې ناوخته کړی، بيا يې خپلو نوکانو ته وکتل، ورو يې وويل: تاسې يو ښه انسان ياست.
شاپور يې په خبره لکه د لاټري ګټونکی، رينه کی شو او لکه بريښنا له دفتره ووت رڼا له دفتر سره نږدې په يوه عصري کور کې استوګن شوه او تر ناوخته به د کار په دفتر کې بوخته وه ځکه د لارې انديښنه يې ورکه شوې وه
سبا سهار د ژورناليستانو جلسه چمتو شوه د ناستې ترتيب کونکي رڼا ته د ور تلو هيله وکړه رڼا هم له دفتره پرته له ځنډه ورووته، ځکه غوښتل يې خپلو خبريالانو ته ځينې مهمې خبرې وکړي
ناسته پيل شوه او رڼا د غونډې پرانسته وکړه هغې وويل:
زه خوښه يم چې د خپلو هم مسلکانو سره يوځای د خبرو زمينه راته مساعده شوې، خبريالان زما اتلان دي، تاسې هر يوه د خپل هېواد سره خپله مينه څرګنده کړې په سختو شرايطو کې مو دنده اجرا کړې، ګواښونه مو منلي خو چا مو غږ نه دي خپ کړی، که تاسې خپله دنده همداسې مخته بوځئ هغه ورځ لرې نده چې زموږ هېواد به له فساده خلاص شي، ټولنيز عدالت به رامنځته شي، زورواکي به له منځه لاړه شي، استدلال به حاکم شي، نور به مظلوم، مظلوم پاتې نشي.، دهغوي دحقوقو د لاسته راوړلو کې به څوک خنډ جوړ نه کړي،
په دې وخت کې د ننګرهار ځانګې خبرياله پاڅيده او د رڼاخبرې يې ورپرې کړې، هغې ته يې وويل:

(c) ketabton.com: The Digital Library

موږ پوهېږو چې تاسې موږ هڅوئ تر څو دنده ښه او مسؤلانه پرمخ بوځو، خو کاش دا ځانګړنې موږ درلودای، تاچې کومې ځانګړنې وښودې دا د یوه ریښتوني خبریال ځانګړنې دي او له تاپرته په بل چا کې نشي لیدل کېدای

د ښکلا په خبرو رڼا مسکی شوه ، ټوکرنده یې وویل:

ځه بابا، چېرته عزیزخان چېرته ملنګ عبدالرحمن، دا خو ستاسې لویي ده ،چې ما په داسې لویو الفاظوستایئ

ته چې کومې خبرې کوې، ستاسې سپېڅلتیا له ورایه څرګندوي، دنده ښه پرمخ بیا یې خو بیا هم ځان نیمګړی بولئ، دا د ښه خبریال نښه ده

تاسې هر یوه له ما ښه او له اخلاصه ډک کار کړئ ،ځکه خو یې نن پایلې په خپلو سترګو ګورو ډېر څه اصلاح شوي دي، او ډېر لا پاتې دي چې له وخت سره به اصلاح شي په دې شرط چې موږ خپله مبارزه ژوندی وساتو، دحق پلوي وکړو او باطل ورټو

د باطل څښتن لکه لمر د هر چا مخې ته ودرؤ، د هغوی پټه کثیفه څېره بربنډه کړو رڼا خپلو خبرو ته دوام ورکړ: زه غواړم څو مهمې خبرې درته وکړم زما د دندې دپیل سره ما فکر نه کاؤ چې زه کمزوری او دټولنې د کلتور مطابق ضعیفه انسان به کله وکولی شم چې د خپلې خبریالي په مرسته دومره ستر، ستر کارونه وکړم، خو اوس راته مالومه شوه چې خبریالي، ځواکمن مسلک ده، هیڅکله یې په وړاندې باطل که هر څومره ستر هم وي د درېدو ځواک نه لري که یې د درېدو اراده هم وکړه، نو ریښتونی خبریال یې لکه لوی طوفان په خپلو څپو کې رانغاړي او د ځمکې تل ته یې رسوي

زما سپارښتنه هم تاسې ته داده چې یوازې خپل مسلک ته ریښتوني واوسئ، د خدای ج له ویرې پرته د بل چا ویرې ته په زړه کې ځای مه ورکوئ

په دې ډول به خدای ج له تاسې سره وي او بیا به وګورئ چې تاسې څومره قوي خلک یاست څومره ستر ستر کارونه کولی شئ، د څومره بدلونونو لامل ګرځېدای شئ

بیا یې سترګې لندې شوې خبرې یې نورې هم وغځولې ناستې ته یې وویل

(c) ketabton.com: The Digital Library

موږ باید هر راز قربانی ته چمتو اوسو، د هېواد او دهېواد بچیـانو تـه د عـدالت او مساوات لپاره که له کوم گوابښ سره مخ کیږو هم باید قبول یې کړو

ځکه دا ملت ډېر ځورېدلی، بې وزله شوی، د مظلومیت په وروستۍ برید کې دی ، څوک غمخوار نه لري، ډېرې سترگې یې موږ ته دي او موږ یې باید هیلې وساتو درنا خبرو ته خبریالان لکه کالبوت چې ساه نلری ټول سکوت ؤ درنا هره خبره یې د زړه په غوږو اورېده ځکه د رنا له زړه راپورته کېدې او د هغوی په زړونو ننه وتې رنا وویل:

خبریال که ښه وي نو ترې ښه نشته او که بد شي بیا تر ټولو بد ځان ثابتولی شي تاسې به په هېواد کې په خپلو سترگو گورئ چې ځینې رسنۍ پردیپالې دي د نـورو لپاره کار کوي د نورو د گټو لپاره هڅــې کـوي هغـوی لگیـا دي زمـوږ مـلي گټـې ننگوي، زموږ د یو موټي ملت په منځ کې د نفـاق درز واچـوي، هغـوی پـه ژبـې، سیمې، او قوم باندې وویشي

زموږ ضعف زموږ په بیل والي کې گوري، هغوی په دې کار کـوي چـې دلتـه څـه ډول یوالی زیان من کړي، څه ډول دا نه بېلېدونکی ولس سره جدا کړي او خبریال دغه د دوی شومه پروسه پر مخ بیایې هغه دځو روفیو په بدل کې له دوی سره کـار کوي پرته له دې چې مسؤلانه خپله دنده وپېږني، د نورو په لومه او جولی کې ځان اچوي یوازې خپلې گټې پالي دهېواد گټو ته ژمنتیا له یاده باسي

نو تاسې هم خبریالان یاست او په هغوی هم د یوه خبریال نوم پـروت دی چـې د ځمکې او اسمان توپیر مو په منځ کې شتون لري

نو ځکه مې وویل چې ښه خبریال دې ټولنې تر ټولو ارزښتناک او بد خبریـال لکـه ونې ته زیان رسونکی چینجی هېواد په بل مخ اړوي

رنا نورې خبرې پای ته ورسولې او ټولو خبریالانو د هغې سره په دې ژمنې چې موږ به د ژوند ترپایه ستاسې لاره تعقیوبو خدای پاماني واخیسته

هغه سترې ستومانه خپل دفتر ته راغله

د چایو یوه پیاله یې راوغوښته، هغې لا پیاله نه وه خولې تـه کـړې چـې د دروازې ساتونکي ورته راننه وت ویې ویل:

یوه پېغله او یوه بله مېرمن غواړي له تا سره وگوي

(c) ketabton.com: The Digital Library

رڼا خولې ته نږدې کړې پياله بېرته په مېز کېښوده هغه ته يې وويل:
ژر يې را دننه کړه بهر يخ دی
هغوی رانته وتل رڼا هغوی ته هم چای راوغوښت، بيا يې له هغوی د خپل راتګ موخه وپوښتله
د پېغلې انجلۍ مور په ژړا شوه رڼا ته يې وويل:
لورې!، هيله يا لويو غرو ته کېږي يا لويو سړو ته !
رڼا : مورې ځان ارام کړه ژوره ساه واخله بيا ووايه چې څه ستونزه ده او زه څه درسره کولی شم
ميرمن : دې پاخه عمر يو ،سرمايه دار سړي ډېره په تنګه کړې يم، دومره يې ازار کړې يم ،چې اوس په خپل مرګ راځي يم
رڼا :مورې اصلي خبرې ته راشه او ما پوه کړه چې څه شوي
ميرمن : دامې لورکۍ ده ته يې بې سارې ځواني ګورې چې ور پورې اور شوی ، د ښکلا يوه بيلګه ده هغې ته يې مخ ور واړاؤ ورته ويې ويل!
ته چادري پورته کړه چې رڼا دې مخ ويني هغې خپله چادري پورته کړه رڼا چې ورته وکتل په ريښتيا د ښايست يو مثال ؤ معصومه څېره يې درلوده، مخ يې د ځوارلسم سپوږمې په څېر رڼا کوله
د رڼا حوصله ختمه شوه هغې ته يې وويل:
مورې اوس راته ووايه چې کيسه څه ده ؟
مېرمن: دې هغه دولت مند کس عمر شپيته کاله دی، هغه زما لور چيرته ليدلې وه بيا يې له ما غوښتنه وکړه چې زه خپله لور هغه ته ورکړم هغه دوه نورې مېرمنې هم لري په مخکې قومندان تېر شوی، ځان ته په سيمه کې يو زور ور هم وايې خو ما انکار ترې وکړ لور مې دې هغې په خوښه دې هغې د ترور زوی ته ورکړه خو زوم مې له واده مخکې چا وواژه ځواني مرګ شو
اوس هغه سپين ږيري بيا احوال راليږلی چې لور دې راکړه، که سل ځله مېړونه ورته وکړې هم له واده مخکې به بلې نړۍ ته لاړ شي، زه فکر کوم چې هغه کس همده وژلی

(c) ketabton.com: The Digital Library

نو د خدای (ج) په لحاظ له موږ سره مرسته وکړه، زه کونډه مېرمن یم له خدایه ج پرته بل څوک نه لرم

رڼا : د خدای ج لعنت دې په داسې بې ضمیره خلکو شي، د چا چې ښکلې لور او یا هم خور شي نو ددې ورستو بې وجدانه خدای ناترسه لېـاره دې چــې دوی دې خپلې غریضې پرې خړوب کړي او د هغې ژوند دې په اور لاهو کړي

هغې ورته وویل:

رڼا لورکی! ماته یې دوه اونۍ وخت راکړی ویلی یــې دي کــه پــه دې وخــت کــې راضي نه شوې نو موږ به دې لور له کوره په زوره وباسو

رڼا له ډېره قهر سره شنه شوه مېرمنې ته یې وویل:

ته بې غمه اوسه، د زورورو، زورور بل دی او هغه له موږسره دی، دولـت منـد بـه ځان ته دولت مند وي موږ ته د یوه وابښه قدر ارزښت هم نه لري داسې به یې درته سپک ورک کړم چې بیا نور د واده نوم هم وانه خلي

سمدستي یې د هغه شمېره ترې واخیسته زنګ یې ورته وواهه

ورته ویې ویل زه رڼا نومېږم د افغان تلویزون کارکونکې یم غواړم درسره مرکه وکـړم هغه ځواب ورکړ کله ؟

رڼا وویل: همدااوس

هغه وویل: سمه ده راشه زه په کور کې یم

رڼا انجلۍ او د هغې مور ته نوی حجابونه ور واغوستل چې هغه یې ونه پېژني درې واړه د هغه تر کوره ورسېدې

کله چې هغه رڼا او دوه نورې مېرمنې ولېدې لږ وارخطا غوندې شو خو بیا یې ځان په دې ډاډه کړ چې دا بـل څـوک دي هغـه ددې جرئـت نـه لـري چـې د خپـل مظلومیت اواز تر خبریالانو ورسوي

رڼا د قومندان په خوا کې کیناسته ورته ویې وویل:

ته چمتویې چې زه مرکه پیل کړم

هغه وویل:

هو

رڼا کېمره مین ته وویل:

(c) ketabton.com: The Digital Library

ته هم چمتو يې
هغه ځواب ورکړ:
هو
رڼا مرکه پيل کړه له قومندانه يې پوښتنه وکړه چې ايا دراييي او سرمايه خلك د دې لپاره په لاس راوړي، چې نورو خلکو ته پرې ازار ورسوي او کـه د دې لپـاره چـې خپل ځان پرې بسيا کړي؟
قومندان ځواب ورکړ:
دولت خلك د ځان د بسيا لپاره پيداکوي!
رڼا وويل:
که ستا لور ښکلې وي او يو سپين ږيری دولت مند يې درنـه غـواړي تـه خپلـه لـور ورکوې ؟
هغه وويل: نه، زه به هيڅکله هم دې کار ته چمتو نه شم
رڼا: که هغه له زوره کار اخلي او ته د هغه په اړه بې وسه يې نو ستا او ستا په لور بـه څه تېريږي
هغه وويل:
قيامت، به راباندې تېريږي او د هغه د وژلو هڅه به وکړم کنه ځان به پرې مړ کړم
رڼا: ولې؟
قومندان: نو ورته وګورم او سيل يې وکړم ؟خپله لور مې د هغه د لوبو لپاره لويه کړې !
رڼا:
ښه منه
خو که دا کار ته د بل چا دې لور سره کوې هغه ظلم نه درته ښکاري
له دې خبرې سره قومندان پوه شو چې کيسه بله ده، او ناسته مېرمن او خوا کې لور يې هغه دي چې ما د واده غوښتنه ترې کړې نو د ځان خلاصولو هڅه يې پيل کـړه
رڼا ته يې وويل:
دا ته څه وايې ؟
رڼا کونډې مېرمن ته وويل:

(c) ketabton.com: The Digital Library

مخ دې لوڅ کړه ځان ورته ونښیه او بیا هغه کیسه وکړه چې ماته دې دفتر کې وکړه، هغې همداسې وکړل کېمره مین د خپلې کمرې مخ دې کونډې مورکۍ په لور را واړاؤ قومندان نور هم وارخطا شوه هغې ټوله کیسه وکړه د کیسې په پای کې یې دا هم وویل چې زما د لور خاوند له وادہ مخکې مړ کړل شو او زه په لوی گمان ویلی شم چې دده کسانو هغه وژلی دی

رڼا قومندان ته مخ وروا ړاؤ ورته ویې ویل:

په مشهوره خپرونه پلټنه کې دې دغه مرکه اچوم او ددې انجلۍ د مېړه د وژلو دوسیه هم درباندې خلاصوم

که ته له دې کیسې تېر نه شې !

د قومندان په وجود لړزه راغله رڼا ته یې وویل:

لورې! زه د نوم سړی یم که ته داسې وکړې، زما شهرت او درناوی به له خاوروسره خاورې شي

ته صبر زه کورته ځم بیرته ژر راځم

هغه ژر پاڅېده ،رڼا هم په تشویش کې شوه چې سړی د څه لپاره کورته ننه وت کومه وسله راباسي او که کومه بله خبره ده

لږ شېبه لا نه وه تېره شوې چې سړي په لاس کې دوه بنډله افغانۍ رانیولې د رڼا مخې ته ودرېده هغې ته یې وویل:

لورې !ته زموږ کور ته نوې راغلې یې دادې ټیکری او باقې پاتې شوه دا بله خبره، په هغې همدلته خاورې اړؤ

فکر وکړه چې نه تا څه اوریدلي او نه موږ څه کړي، اونه به په راتلونکي کې دا ډول څه تکرار شي

رڼا ست ونه غوښت ورپاڅېده هغه دواړه بنډلونه یې ترې واخیستل د کونډې مېرمن په لور روانه شوه دې دوه گامه په اخیستو سره یې په شا راوکتل قومندان ته یې وویل:

څه ضمانت به راکړې چې دغه خبره د تل لپاره له خاورو لاندې شوه او بیا به نه تکرارېږي

هغه د وراخطایي مسکا وکړه بیا یې رڼا ته وویل:

(c) ketabton.com: The Digital Library

که بيا دې داخبره واورېده نو د ړيرې ويښتان خوبيرته راشنه کېږي غوړ او پوزه مې پرې کړه، ما دغه پروګرام له زامنو نه پټ پيل کړی ؤ هغوی ته مې ويل چې يو څوك په خوښه واده راسره کوي که هغه زما په د راز خبر شي چې ما له زور زياتي کار اخيستی . نو له کوره به مې وشړي، هغوی خو د نن زمانې تعليم يافته ځوانان دي، وايې زور زياتی د انساني حقونو خلاف دی
رڼا د کونډې مېرمن په خوا کې ودرېده هغه دوه بنډله روفی يې هغې ته ورکړې ورته ويې ويل دا زما له اړخه تاسې ته د عزت د سپکاوي جبران وروسته يې د قومندان په خبره وخندل بيا يې ورته وويل:
ستا ټولې خبرې مې ريکارډ کړې ان ستا سې دپېسو بنډلونه هم پکې راغلي، دا به زما سره په ارشيف کې ثبت وي که په دې اړه مې غوړونه هم وبريږي چې تا د کونډې مېرمن ته د هغې د لور په اړه کوم مزاحمت کړی نو بيا به خپله څېره پر تلويزون وګورې بار بار به دا کار تکرار شي تر هغې به دوام وکړي چې ستا ټول خپل او خپلوان په ځانګړي ډول ستا کورنۍ او ټول هېواد وال به د دې څېرې دوهم مخ وګوري.
هغه وويل:
بس که بيا مې دغه کار تکرار کړ همداسې راسره وکړه، خو چې اوس کوم لېونتوب ونه کړې
رڼا ځواب ورکړ زه اوس دا کار نه کوم خو پام دې وي چې په خپله ژمنه ودرېږې کنه بيا به يې په نشرولو کې فکر ونه کړم او پرته له ځنډه به دې ثبت شوې ويډيو نشر کړم
رڼا له دې خبرې وروسته دسکول را واخيست کونډې مېرمن او د هغې لورته يې وويل:
درځې چې ځو!
دوی بهر راووتل د رڼا د دفتر په موټر کې کېناستل ،کونډې مېرمن وويل مور کورته ورسوه او ته به خپل دفتر ته لاړه شې خو مور نه پوهېږو چې له تانه څه ډول مننه وکړو چې له دې سرزوري او جابر کس نه دې وژغورولو
رڼا وويل:

(c) ketabton.com: The Digital Library

منني ته اړتیا نشته ستا لور زما خور ده او یوه خور باید د خپلې خـور لپـاره دومـره کارونه د یوې زیمه وارې په ډول تر سره کړي، خو تاسې کورته مه ځئ زه غواړم له ماسره دفتر ته لاړې شئ او په لاره درته ځینې مهمې خبرې هم لرم

هغې د سر په خوځولو د هو وویل

رڼا او دوی د دفتر په لور حرکت وکړ په لاره کې رڼا کونډې مېـرمن تـه چـې شاه سیټ کې ناسته وه ور وکتل هغې ته یې وویل:

خورې ستاسې د لور په ژوند کې اوس داسـې څـوک شـته چـې واده ورسره کـول غواړي هغې وویل: نه نشته خو ولې دې دا پوښتنه وکړه ؟

رڼا ورته وویل:

زه ډارېږم چې دغه لیونی سپین ږیری بیا کوم اقدام ونه کـړي ښـه بـه دا وي چـې ستاسې دې لور سرنویشت دې یو چا سره وتړو

هغې وویل:

تاسې لکه چې زما له زړه خبره یاست زه هم په همدې فکر کې یم، زما لور ته هـم د هرچا سترګې وراوړي ځکه چې خدای ج پرې د ښکلا لورینه کړې ده نو که لـه چـا سره یې تړون ونه شي کېدای شي دې ته ورته نورو ستونزو سره مخ شو

رڼا وویل:

نو ایا په ما باور کوې چې یو مناسب کس ورته انتخاب کړم؟

کونډې مېرمن وویل:

هو ستا ټاکنه ماته د سر په سترګو قبوله ده ځکه چې ته هیڅکله هـم د چـا بـدي نـه غواړې

له دې خبرې سره سم دستي رڼا ټلیفون را واخیست او شاپور ته یې زنګ وواهه ورته ویې ویل که وخت لرې یو ځل دفتر ته راشئ ، هغه دې هو په ځـواب سره ورتـه د ورتلو وویل

رڼا او دوه نورې مېرمنې په دفـتر کـې کیناسـتې دوی تـه لا د چـایو پیـالې نـه وې ایښودل شوې چې شاپور هم راورسېده دفتر ته په ننوتو یـې چـې نـورې مېرمنـې ولیدې نو رڼا ته یې وکتل بیا یې وویل زه ښنه غواړم ستاسې به خاص مجلس وي زه به لږ وروسته راشم

(c) ketabton.com: The Digital Library

رڼا له شا غږ ور پسې وکړ ورته و يې ويل:
ودرېږه، موږ کوم خاص مجلس نه لرو ،دلته کېنه ،هغه ښکته سترګې اچولې وې بيرته راستون شو او په څوکۍ کيناست رڼا ورته وويل:
مخامخ پېغله مېرمن وګوره !
هغه غلې سترګې راپورته کړې انجلۍ ته يې وکتل حق حيران شو د هغې ښکلا بلا رڼا ګانې کولې بلا کيسې يې په څېره کې پرتې وې د لږ ځنډ نه وروسته يې رڼا ته وکتل غوښتل يې څه ووايې خو رڼا خبرو کولو ته پرېنه ښوده هغې وار پرې لومړی کړ ورته ويې ويل:
ښکلې ده کنه ؟
شاپور وويل:
دا پوښتنه له ما ولې کوې دلته خو د ښکلا سيالي نده روانه ؟
رڼا وويل:
ته سم وايې ،خو زه غواړم ته مخامخ پېغله د سوداګر په سترګو وګورې
شاپور : زه پوه نه شوم
رڼا : شاپوره ته له دې ښکلې مېرمن نشې پيدا کولی، زه غواړم له دې انجلۍ سره ستاسې واده وکړم
هيڅ کمی نه لري، زما ډېره خوښه شوې که زما ورور ژوندی واې له دې پرته مې بل څوک ورته نه ټاکله
زه ډاډه يم دواړه به سره خوښ ژوند تېر کړئ دا زما ټاکنه ده او زما ټاکنه بده نه وي شاپور لنډه مسکا وکړه بيا يې وويل:
ما ستاسې د خبرو مطلب واخيست او که د دوی کار خلاص شوی وي ،زه غواړم تا سره په دې اړه په يوازې وغږېږم
رڼا : سمه ده، مور او لورته يې رخصت ورکړ دوی دواړو ته د يوازې خبرو کولو زمينه برابره شوه
شاپور رڼا ته وويل:
واه:
همدغه ستا انصاف ۇ، همدا دې له ماسره همدردي وه ؟

(c) ketabton.com: The Digital Library

رڼا يې په خبره وخندل ورته وې ويل:
خو ښه ښکلې ده، معصومه ده، بهترينه قواره لري، که يې هر څوک وګوري نو ورپيسې ليونی کيږي
ځکه مې په دې ټوله نړۍ کې په تا ولوريده
شاپور ورته وويل:
اوس خو تا پر ټپونو دمالګې دوړولو چل هم زده کړی
رڼا په حيراني سره دې هغه سترګو ته وکتل ورته ويې ويل:
شاپوره! ما څه کړي، خدای دې نه کړي، چې زه به د چا په زخمونو مالګې ودوړوم، ما خو کومه بده خبره نه ده کړې ؟
شاپور يې په ځواب کې وويل:
له مېلمه هم وپوښته چې شکنه خوري او کنه !
رڼا يې په خبره وخندل بيا يې وويل:
شاپوره ! که ريښتيا درته ووايم په دې ښکلې انجلۍ مې سخت زړه وسوځېده، ته وګوره که داد يو مهم سړي لور وای څومره قدر به يې درلوده لکه سپوږمۍ له مخه يې نور اوري، خو او س بې سرپرسته ده د هر چا د لوبو ښکار شوې ده سپين ږيری هم غواړي ځان ته يې واده کړي، زړه سوی پرې په کار ده له يوې خوا خو به يې سر پټ شي د هر ناولي او بې کاره شخص له ځورونې به خلاصه شي او له بلې خوا زه ډاډه يم چې په دې نړدې سيمه کې يې ساری نه ليدل کيږي
شاپور پرته له ځنډه ځواب ورکړ ورته ويې ويل:
ولې ته !
رڼـــــــــــــــــا: مطلـــــــــــــــــــب!
شاپور: له دې انجلۍ ته سل وارې ښکلې يې ؟
رڼا يې په خبره مسکی شوه شاپور ته يې وويل:
هی غلی شه !
چيرته عزير خان چيرته ملنګ عبدالرحمن!
شاپور : له ټولو ارزښتمنه خو داچې ستا له ظاهري صورت نه باطن بيا څوځله ښکلی ده

(c) ketabton.com: The Digital Library

رڼا سر ښکته واچاؤ شاپور ته يې وويل:
هی بريک شه تا بيا هغه پخوانی خبرې پيل کړې، زه واده نه کوم !او زما واده کول ستاسې له وسې هم پوره نه ده ځه چيرې دې بل ځای غم وخوره !
شاپور وويل:
زما په وس پوره ده زه يې پوره کولی شم زه ستا هره غوښتنه پوره کوم ، ان که دې ژوند په بدل کې هم وي زه به ورته نه ونه وايم
رڼا وخندل بيايې شاپور ته وويل:
ته دې سريالونو هوايې خبرې کوې، زما هوايې خبرې نه خوښېږي په نن زمانه کې هر سړی مين دی خو به درواغو، له زړه مين مې لا نه دی ليدلی کله چې په تشو خبرو انجلۍ ته دوکه ورکړي نو مين توب بيا ترې په هوا شي تېرې خبرې يې له ياده ووځي، بيا نو کبر شروع کړي، انجلۍ ته وايې ته خو ما نه کولې له تا نورې ښکلې انجونه راته پيدا کيدې او ....
شاپور وويل:
نن زه د خپلې مينې ازموينې ته چمتو يم ووايه څه غواړې ؟
زه ستا لپاره څه کولی شم ؟هغه څه را په گوته کړه چې ستا پرې باور کېږې او بيا هغه څه عملا وگوره چې زه دې باور لاسته راوړی شم کنه
رڼا وويل:
زما داسې غوښتنې دي چې ته به يې په اوريدو حيران شې، ځکه زه پوهېږم څه چې زه غواړم ستا د تمې خلاف دي په اوردېدو به ټکان وخورې !
شاپور وويل:
اغلې رڼا خبره مه اوږده وه که ستاسې غوښتنه داوي چې اوږد راتـه وغځېـږه او په چاړه دې مری درنه پرې کوم هم زه به چمتو شم
رڼا دې حيراني په پار شونډې بوخې کړې شاپور ته يې وويل:
له دې هم سخته غوښتنه لرم
شاپور وويل خو ويې وايه بيا ما پرې وازمايه چې کولی يې شم کنه؟ زره مې دې راوچاوده
رڼا وخندل بيا يې وويل:

(c) ketabton.com: The Digital Library

زه غواړم چې ته دې افغان رسنیز مرکز په شمول ستاسې ټول جایداد زما په نوم کړې

شاپور په ملا مات شو په زوره، زوره یې وخندل بیا یې د رڼا په طرف وکتل ،هغې ته یې ورته کړه

تا ریښتیا ویل:

چې زما غوښتنه به ټکان درکړي، په ریښتیا یې ولړزولم ژبه یې په تالوکې راوچه کړه، تا هغه څه وویل چې ما یې فکر هم نه کاوه ما هیڅکله باور نه کاوه چې دې رڼا په زړه کې به دې مال او دولت مینه وي، رڼا مې بل ډول تعبیرولـه، هغه چې ارزښتونو ته درناوی او لوړي توب ورکوي، هغه چې تر هرڅه ورته معنویت مهم دی خو هغې نن دې جایداد شرط کېښود هغه نن د خپل هغه ځان قیمت کېښود چې ما ویل ټوله نړي یې هم بیه نشي پرې کولی

رڼا یې په خبرو په قهر شوه شاپورته یې وویل:

قصیدې مه وایه او دسریالونو تمثیل مه کوه زما بدې راځي هیله کوم، ته له دې ځایه لاړ شه، زه نور ستاسې د خبرو د اوریدو تاب نه لرم

زه پوهیدم چې ته تمثیل کوې، زه پوهېدم چې ته په دې خبرو ماته دوکه راکوې

شاپور : زه تمثیل نه کوم، او نه د خلکو غوندې دوه مخی او سل زړی یم هیڅ وخت مې درته دروغ نه دي ویلي او نه غواړم خپل ټول ژوند له درواغو سره تېر کړم

رڼا یې په خبره کې ور ولویده ورته ویې ویل:

څه چې ماوویل تا واوریدل، له هغو زیاتې خبرې د کولو لپاره راسره نشته بیا یې شاپور ته دې وره په لور گوته ونیوله ورته ویې ویل:

زه نه غواړم نور څه واورم ته نور تلی شي !

شاپور وره ته ورسېده، خو پښه نیولی شو مخ یې بیرته راوگرځاؤ رڼا ته یې وویل:

تاته خپله کورنۍ هم ارزښت نه لري ؟

رڼا په تروشه ټنډه هغه ته وکتل ترې ویې پوښتل:

ولې؟

هغه ځواب ورکړ:

(c) ketabton.com: The Digital Library

کم ترکمه د حليمې خور وصيت ته دې هم ونه کتل هغې له مرګ مخکې ليک کې څه درته ليکلي ؤ هغې درته زما د لاس نيوي نه و ويلي؟

رڼا بيا هم په تروه ټنده ځواب ورکړ:

زما ژوند زما ژوند دی د حليمې ژوند نه دې چې د يو چا لپاره يې برباد کړم او د يوه لاپو سره واده وکړم ، زه ډاډه يم چې زما د خور به هم زما پريکړه خوښه شي

ځکه که هغې ته ستا دوهم مخ مالوم وايې شايد دا وصيت يې نه وی کړی

شاپور د وتو لپاره ګام کېښود رڼا ورپسې غږ وکړ شاپوره وبښه چې نن مې خفه کړې نن مې داسې خبرې درته وکړې چې تر دې دمخه مې چاته نه وې کړې

شاپور له اوښکو ډېد سترګې په رڼا کې ونيوې هغې ته يې وويل:

نه دې ښښم، هيڅکله دې هم نه ښښم

رڼا يې په خبره مسکۍ شوه خو دې ويلو دې پاره يې څه نه لرل

شاپور له دفتره ووت.

رڼا له ځان سره په فکر کې مشغوله شوه، ويې ويل:

دا سړی دې حليمې له مرستې کولو وروسته ښه راباندې لګېږي، د هغه لپاره مې په زړه کې يو ځانګړی احساس پيدا شوی داسې احساس چې تر د دې مخه مې په زړه کې نه وو ،ان فکر کې هم د يوچا لپاره راسره نه ګرځېده

خو نه پوهېږم چې دا څه دي؟ او څه به ترې جوړ شي، خير مالوم به شي چې شاپور زما د وړانديز لپاره څه کوي او زما لپاره چې څه په خوله وای هغو ته په عمل کې څومره ژمن دی

رڼا دا خوږ سوچ نور هم غځاوه خو د دروازي ټک، ټک يې د فکر تسلسل وشکاؤه د راځه په ويلو سره يې وليدل چې اداري مدير يې څه پاڼې د لاسليک لپاره ورته په لاس کې نيولې دي

رڼا هغه ته وويل:

مدير صيب راځه پاڼې به درته لاسليک کړم ته مې د يوه بل کارد لپاره هم رابللې، خو ښه شوه چې خپله راغلې

(c) ketabton.com: The Digital Library

هغه چې یو سپین ږیری سړی وو د رڼا سپېڅلی احساس یې درک کاوه له همدې خاطره یې د رڼا ډېرقدر کاوه لاس یې په نامه ونیول رڼاته یې وویل په سترګو لورګی امر وکړئ

رڼا : ! د کابل په شمول د ولایاتو ټول مسولوخبریالانو ته ووایه چې یوې ځیرنیزې مبارزې ته ځان چمتو کړي دا دنده چې زه دوی ته سپارم څه اسان کار ندی له ځان سره ګواښونه لری خو اړ یو خپل ولس ته دې چوپړ په موخه دا ګواښ پر ځان ومنو

مدیر وویل! اغلې رئیسه صیب زه دوی ته څه ووایم !

رڼا: هیله کوم ماته رئیسه مه وایه نه مې خوښیږي، زه یوه خبریاله یم،او تل به اوسم، که په لوړ او یا هم ټیټ موقف کې وم مهمه نه ده، ان که وزیره هم شم زه به خبریالي کوم ځکه چې همدامې د ژوند اصل دی

مدیر: نو اغلې خبریالې زه دوی ته ستا له اړخه څه ووایم

رڼا: ورته ووایه چې د ځمکو د غاصیبینو پلټنه وکړي، نومونه یې په لیست کې ولیکي، د ثبوتونو سره یو ځای یې په مرکز او ټولو ولایاتو کې نومونه افشا کوو که حکومت څه نشي کولی نو ولس خو به کم تر کمه خپل دوښمنان وپېژني او دهغوی په دروغجنو خبرو خو به نه غلطیږي

مدیر وویل سمه ده

هغه مرکز او ټولو ولایاتو ته دې رڼا پیغام ایمیل کړ

رڼا هم کورته لاړه ځکه چې ډېر ناوخته شوی ؤ

له ډوډی خوړلو او لمونځ کولو وروسته ویده شوه ،ځکه د ورځې ډېره ستړې شوې وه، سهار وختي پاڅېده، لمونځ یې وکړ بیا یې د معمول تمرین نیم ساعت بشپړ کړ وروسته د دفتر په لور روانه شوه، پیاده یې حرکت پیل کړ ځکه دفتر په څو قدمي کې ؤ

دفتر کې کېناسته تر څو دې کابل ښار د ځمکو غصب لیست له اسنادو سره یو ځای خپله جوړ کړي په دې فکر کې وه چې له کوم ځایه یې پیل کړي چې ټلیفون یې وشرنګېده ویې کتل یوه نامالومه شمیره وه

شین بټن یې کیکاګله غږ پرې وشو اغلې رڼا مبارک دي وي

(c) ketabton.com: The Digital Library

موږ ته خو دې ځان ډير پا ک، خواخوږی، هېواد پال معرفي کاؤ ته خو اوس بـلا راووتي
رڼا يې خبره ورپرې کړه هغه ته يې وويل:
وروره لومړی ځان را وپېژنی، وروسته مې سمه پوه کړه چې ته څه وايې زه دې پـه خبره نه پوهېږم
هغه وويل:
زه دې ښاري محکمې قاضي يم څه وخت وړاندې دې د موږ ته مراجعه کړې وه
رڼا وويل:
د څه لپاره ؟
هغه وويل: ولې هير دې شو، څه وخت وړانـدې د يـوې کونـډې مېـرمن د کـور خلاصولو لپاره چې راغلې وي، کوم چې يوه زور واکي غصب کړی ؤ بيا مـوږ درتـه دهغه جعلي اسناد له منځه ويوړل
او هغې ته مو خپله قباله تائد کړه
رڼا وويل:
ښه نو اوس؟
هغه وويل:
مبارکي يې درته وايم
رڼا : دې څه مبارکي ؟
هغه وويل:
ځان ناګاره مه نيسه، دومره لويه خبره څنګه پټېږي ؟
رڼا ځواب ورکړ وروره زه ستاسې په خبره نه پوهېږم، کـه لطـف وکـړې او پـه لنډو واضح ووايې چې څه خبره ده نو زما او ستاسې دواړو دو خت د زيانه به مخنيـوی وشي
هغه وويل:
دلته يوه لويه دوه سوه جريبه ځمکه چې تاسې اخيستې ده ستا په نوم کيږي قباله يې درته جوړېږي او افغان رسنيز مرکز ،تلويزون او راډيو ستا په نوم کيږي

(c) ketabton.com: The Digital Library

خو دا راته ووايه چې دومره پيسې دې له کومه کړې، او زموږ برخه پکې څومره دی

رڼا ځواب ورکړ:

ښاغلی قاضي، زه ستاسې بې هوده خبرو ته وخت نه لرم، هيله کوم زه ډير کار لرم زه ټليفون پرې کوم

رڼا ټليفون پرې کړ د ټليفون پر څوکه يې زنه تکيا کړه په يو ژور سوچ کې لاړه دې ځان سره يې وويل:

واه شاپوره مننه درنه کوم، ته خو په ريښتيا د عمل سړی يې لکه څرنګه چې ما فکر کاؤ له هغه نورهم لوړ وختې، ته په ريښتيا چې د قربانۍ او سرښندنې سړی يې، حليمې سم ويلي ؤ ته بې جوړې يې زه يوځل بيا اقرار کوم چې ما دې په پيږنګلوي کې ډېر ناوخته کړی، له دې وروسته دې نه ځوروم، ته زما لپاره پيدا شوی او هغه څوک يې چې دې چا لپاره مې خوبونه ليدل، هغه ته يې، بل څوک نشي کيدای زما وجود ستا د پاره جوړ ده، زه به دې ډېر ژر خپل کړم

رڼا په همدې چرتونو کې وه چې يوځل بيا يې د ټليفون زنګ د فکرونو لړۍ پرې کړه ويې کتل هماغه قاضي ده رڼا ته يې په ټليفون کې وويل:

اغلې رڼا موږ درته په تمه يو دلته ستاسې لاسليک ګوتې او د تذکيرې شميرې ته اړتيا ده هيله ده ژر راشې، رڼا بيا دې ځان سره په سوچ کې شوه ويې ويل:

اغلی شاپوره ما غوښتل چې دا مالوم کړم ته زما سره څومره مينه لرې، زما لپاره څومره قرباني ورکولی شې، کنه زه خو دې مال جايداد او ځمکې هيڅ وړې نه يمه وروسته يې قاضي ته

لنډځواب ورکړ:

زما قبالې موالې او داسې اسنادو ته اړتيا نشته، هيله ده نور زنګ ونه وهې.

ټليفون يې پرې کړ.

دې ځمکو د غصب دې پلټنې په پلان بوخته شوه، لا يې لومړني مواد نه ؤ چمتو کړي چې شاپور يې اسناد په لاس مخې ته ودريده

په قهر جنه څهره يې په رڼا کې سترګې خښې کړې هغې ته يې وويل:

(c) ketabton.com: The Digital Library

ته لا نور څومره ريشخند په ما وهې لومړى وايې چې جايداد دې زما په نوم كړه اوس مې چې دا كار وكړ نو د لاسليک لپاره محكمې ته هم نه راځي، اسناد يې په ميز ورته په زوره وويشتل، هغې ته يې وويل دې ځمكواو جايداد وړې دادي اسناد مې درته چمتو كړل تول مې ستا په نوم كړل يوازې ستاسې لاسليک ته اړتيا لري،
رڼا د خپل طبيعت خلاف، لكه چې څوک گونگي ته خبرې كوي، هيڅ عكس العمل نه ښوده، بلكې كله كله خو د شاپور خبرو ته مسكى كيده، شاپور ته به د هغې مسكا نوره هم د درد باعث شوه
شاپور اړ شو دې هغې چوپتيا ماته كړي، هغې ته يې وويل:
او هو زه ديوال ته خبرې كوم، دا وگوره په عوض ددې چې خجالت وباسي لا خاندې هم
رڼا: هم نوره چوپتيا ماته كړه شاپورته يې وويل:
نور نو اړتيا نشته چې ماته ځان ثابت كړې زه نور له ځانه هم په تاډير باور لرم، ستا د ريښتينولي ازموينه پای ته ورسېده، ستاسې كار پاى ته ورسېده اوس زما كار پيل شوه
ته مه وارخطا كېږه، ستا هيله داده چې ما خپله كړې كنه، شاپور چپ غريو نيولى ولاړ ؤ څه يې نه ويل:
رڼا خپلې خبرې ته په خپله ځواب وركړ ويې ويل:
هو ستاسې همدا هيله ده، زه نوره ستا شوم، زه نه ستاسې د جايداد وږې وم او نه د كومي بلې مادي سرچينې، يوازې ما غوښتل پوه شم چې ته زما لپاره څومره ريښتونى يې، زه درته څومره ارزښت لرم او زما لپاره څومره قرباني وركولى شې
زه اوس ډاډه شوم چې ته زما لپاره هر څه كولى شې ان له ژونده هم تېريدلى شې، خو ما وبښئ چې ته مې وځورولې، كاش كې ما دومره تكليف نه واى دركړى
شاپوره زه نوره ستاسې يم، زما وجود باندې له شرعى تړون وروسته يوازې تاسې حق لرئ ته نوره انديښنه مه وهه
زه دې په خواكې يم او تل به اوسم
شاپور ددې خبرو په اوريدو د خوشحالى سلگو واخيست د رڼا په لور يې قدمونه اخيستل پيل كړل، فكر يې وكړ چې نوره رڼا د هغه شوه نوره هغه هستي چې له ډيره

(c) ketabton.com: The Digital Library

اوږد وخته یې ورته انتظار کړی ؤ نوره یې خپل مال شوه، غوښتل یې ځان ورته دومره نږدې کړي چې خپل لاسونه د هغې له نری ملا تاؤ کړي او زړه ته یې نږدې کړي خو رڼا ډېر ژر د هغه په موخه پوه شوه لا د هغې تن رسېدو ته یې یو ګام پاتې ؤ چې رڼا غږ پرې وکړه شاپوره ته څه کوې ؟ همدلته ودرېږه

هغه وویل: خو په خپله خوله دې وویل چې زه ستایم نو اوس بیا څه وشول

رڼا : زه هم منکره نه یم خو له نکاه وروسته

شاپور : سمه ده بیګا ته یو محفل نیسو، دکوژدې په مراسمو کې نکاه هم تړو، رڼا ځواب ورکړ:

ما خپله پریکړه درته واوروله نور مخکې کارونه خپله تنظیم کړه زه پرې اعتراض نه لرم .

ماښام رنګین چاپیریال جوړ شو د دفتر ملګریو د محفل په جوړولو کې خورا خواری کړې وه هر طرف ته رنګونه او رڼا ګاني خپرې وې، خوشبویي لکه د پسرلي موسم تر هر چا رسیدله دې هیڅ څه کمی نه وو

شاپور او رڼا جوړه د تخت لورته لکه شهزادګان راغلل، دواړه دنګې ونې لکه جوړه چنار د تخت خوا کې ودریدل، محفل کې ناست خلك هم دې دوی په درناوي له څوکیو پورته شول، لومړی دوی کناستل بیا د محفل مېلمانه په خپلو څوکیو ناسته پیل کړه، رڼا په نوې جوړه کې سمه رڼا کوله غټو ښورو سترګو کې یې له ډېره لرې تور او سپین مالومیدل، هر طرف ته له اړولو سره به یې د ناستو خلکو راښکون کاؤ رومانتیك ماحول ؤ، دې دوه بې جوړو، کسانو، جوړه د هر لیدونکي لپاره زړه راښکونکې وه

د کوزدې مراسم په شاندارو ولولو پیل او پای ته ورسیدل، نکا هم وشوه تر تیب کونکو اعلان وکړ چې یوه اونۍ وروسته به ددې جوړې د واده مراسمو شاهد هم واوسئ

تر ډېره ناوخته خلکو ساعت تېری وکړ او له نیمې شپې څه وخت تېر ؤ چې محفل پای وموند

رڼا هم د خپلو مېرمنو خبریالانو سره یوځای ددې لپاره سینګار شوې هغې خونې ته لاړه چې شاپور ورته په ګرایه نیولې وه ، شاپورهم په خپل تګ کې قدمونه سستول

(c) ketabton.com: The Digital Library

چې ګونډې رڼا به ورته ست وکړي چې همدلته چې رڼا اوسيږي پاتې شي خو له شاه يې دې رڼا غږ واووريده ورته ويې ويل:

شاپوره ته کورته ځې هغه وويل:

هو خو که تاسې وايې دلته پاتې شئ زه کوم اعتراض نه لرم، رڼا ورته وويل:

بې شرمه غلی شه څوک به يې واوري، ژر خپل کورته له ځنډ پرته لاړ شه، سبا سهار چايو خوړلو ته ځان راورسوه چې زه غواړم درسره په ځينو مسئلو خبرې وکړم هغه هو وويل بيا د خپل کروزين په لور په اوچتو ګامونو روان شو ، رڼا له شا غږ پسې وکړ شاپوره هغه قدم نيولی شوه شاته يې راوکتل دې رڼا غږ يې واوريده هغې ورته وويل:

په ځان دې پام کوه

شاپور وخندل بيا يې ورته وويل امر دې پر ځای کيږي ،خو مخکې دې ولې نه ويل:

رڼا ځواب ورکړ اوس خو مې ضيمه واري شوه، تاته پام زما مسوليت شو او زه ډيره مسوليت پذيره يم خبره اوسه

شاپور: ستاسې ضيمه واره اوسيدل ماته کومه نوې خبره نده، نور يې د خپل موټر په لور حرکت وکړ رڼا هم خپلې خونې ته لاړه سخته سترې شوې وه خو د لمانځه نه مخکې ويده کيدل يې نه خوښيدل اودس يې وکړ جامې يې بدلې کړې او په ارامه يې لمونځ وکړ بيا يې سر په بالښت کيښود له بالښت سره د سر له وصل کولو سره يې سترګې هم سره ورغلې

سبا سهار يې د سترګو له پرانيستو سره دې شاپور په څيره سترګې ولګيدې، حيرانه شوه سترګې يې وموښلې، فکر يې وکړ لکه چې خوب دی خو خوب نه ؤ دې سترګو په بيا پرانيستو سره يې په مخکې شاپور لکه سلامي سرتېرى ولاړ وليده رڼا راپورته شوه هغه ته يې وويل:

شاپوره ته دلته څه کوې، هغه ځواب ورکړ:

ولې خو تابيګا راوغوښتم

رڼا : سمه ده چې ما راوغوښتې، خو د چای خوړلو خونې ته نه زما د خوب کوټې ته !

(c) ketabton.com: The Digital Library

شاپور يې په خبره وخندل بيا يې وويل:
د بيگنی شرعي پريکړې له مخې ستا شته ،زما او زما دې ستا دي هر څه زموږ گډ دي زما اوستا پکې نشته
رڼا ورته وخندل:
هغه ته يې وويل:
دا خوب دې اوبو ته ووايه، اوس لا وخته دی، له واده وروسته دا خبرې وکړه
شاپور: په يوه اونۍ کې به واده هم وشي
رڼا وويل:
ځه ته اوس لاړ شه د چای ښکلو خونې ته زه لمونځ کوم چې قضا کيږي ځان چمتو کوم زه هم درځم په گډه به چای وڅکو او خبرې به هم وکړو
شاپور ووت او رڼا هم خپل عبادت وکړ وروسته شاپور ته مخامخ دې چايو میز ته په څوکۍ کیناسته هغه ته يې وويل:
تاسې ولې دومره بيړه وکړه
شاپور: د څه ؟
هغې وويل:
تاسې ولې دومره ژر د واده کولو د پاره بيړه لرئ ؟
شاپور يې په خبره وخندل هغې ته يې وويل:
خو پرون سهار تاسې وويل:
چې ما خپله پريکړه وکړه، نور مخکې کارونه ستاسې دي او زه پرې اعتراض نه لرم نو اوس اعتراض له کومه شو؟
رڼا: زما مطلب دادی چې په يوه اونۍ کې دې واده تياريانې اسان کار ندی هسې نه چې خلك راپورې وخاندې؟
شاپور : پرون ماښام پروگرام دې خوښ شو؟ هغې وويل هو ډير په زړه پورې ؤ شاپور ځواب ورکړ دا د سهار نه تر ماښام د پروگرام تياری وو شاپور ته د داسې ساده سړې فکر مه کوه هغه يوازې تاسې ته د مينې په وړانديز کې زړه نه شو کولی په نورو کارو کې ډير زړه ور دی په يوه اونۍ کې به داسې تياريانې ونيسي چې خلك به گوته په غاښ حيران ورته ولاړ وي

(c) ketabton.com: The Digital Library

رڼا وويل:

زه درباندې باور لرم، ته چې څه وايې د هغو دعملې کولو ځواک هم لرې تــه هغــه څه کولی شې چې نور خلك يې نشي کولی

خو زه يو ډېره مهمه دنده پر مخ وړم، تر څومې چې هغــه نــه وي تــر سره کــړې زه واده نه کوم

شاپور ورته وويل:

دې څه دنده ؟

رڼا غواړم د هېواد د بيت المال غله او دې بيت المال د ځمکو غاصــيبين افشـا کــړم ،ټولو ولاياتو خبريالانو ته مې دنده سپارلې، چې مالومات او اسناد راټــول کــړي، د کابل مرکز دنده ما په غاړه اخيستې

شاپور وويل: اغلې رڼا ولې له واده وروسته داکار نه کوې؟ کــه لــه واده وروســته تـا څوك کار ته نه پرېږدي ته ولې اوس بېړه لرې

رڼا ځواب ورکړ:

زه د هېواد د دوښمنانو ډېره بده ايسم ته پوهېږې چې هغه زما وينې هم څکې زه هر وخت د مرگ د گواښ سره مخ کيــدای شــم، کــه دا ماموريــت رانــه پــاتې شي نــو ځنکدن به راباندې ډېر سخت تېر شي

شاپور ورپاڅيده دې هغې په خوله يې لاس ورکيښوده بيا يې هغې ته وويل:

د خدای ج لپاره نوره يوه کليمه هم ونه وايې!، نوره د مرگ خــبره پــه خولــه وانــه خلې، زه يې دې اوريدو تاب نه لرم، زه ډاډ درکوم ستا هيلې به هــم پــوره شــی او واده به هم وشي

رڼا : خدای ج دې ستاسې خبره رېښتيا کړي، زه هم هيله لرم چې تا غوندې يــوه کس سره ژوند تېر کړم، ما فکر نه کاؤ چې ماته به مې د خوبونو شــهزاده پيــدا شي، ځکه زما فکر دې نورو نه جلا دی، غوښتنې او هيلې مې نورو سره توپير لري، خــو زه څه خبره وم چې شاپور هغه ښتلی سړی دی چې زما دې باور لپاره بــې جــوړې اراده او زغم لري

(c) ketabton.com: The Digital Library

شاپوره زه ډېره خوشحاله شوم چې ته مې په لاس راوړې، ته مې د خوبونو تعبیر وې ته مې د خیالونو دې ټال جوړه شوې نړۍ وې خو دې سترګو مخکې مې بیا هم رانه ورک وې

زه دې ډېر قدر کوم، زه به ډېره مینه درکړم ځکه چې ته دې ډېرې مینې وړ یې تـه بې جوړې یې ته ډېر پاک زړه لرې

کوم چې زما لپاره پکې بې مثاله مینه نغښتې ده

شاپور وویل:

هیله کوم زما له توصیف نه تېر شئ، زه د داسې الفاظو وړ نه یم خو له دې وروسته د مرګ خبرې ونه کړئ، ځکه ستاسې دې ژوند سره زما ژوندهم تړلی، که ته ونه اوسې نو بیا به زه څه کوم زما په وجود کې خو ستا په قوت ساه ښکته او پورته کیږي، دې زړه هره درزا مې تا یادوي، په هر رګ کې مې ته یې ستا په برکت مې په وجود کې وینه چلښت کوي کنه روان بهیر به یې ودریږي او هر څه به دې منځه لاړ شي

رڼا یې خبره ورپرې کړه ورته ویې ویل:

ته چای هم څکې او که یوازې خبرې کوې ،زما دفتر ته دې تګ وخـت دی ،ژر، ژر که چې ناوخته کیږي

شاپور :

ظالمې نن خو د دې کـوزدې لـومړۍ ورځ دی، رخصـتي وکـړه نـن زه پـه خپـل صلاحیت اجازه درکوم

رڼا وخندل، زه د افغان رسنیز دفتر مشره یم دا له یـاده مـه باسـه چـې زه دې چـا اجازې ته اړتیا نه لرم

بیا د شاپور مخته ځیره شوه هغه ته یې وویل:

هی !ستا مخ خو له غمه سم پړسیدلی، ته مه خفه کیږه، زه نه مرم، لومړی تا سـپین ږیری کوم بیا به دې مرګ لپاره تیاری نیسو، هسې ټوکې کوم ته زما ټوکې هم جدي نیسې

شاپور :

نور په غلطي کې هم دې مرګ نوم وانه خلې، رڼا یې خبره ورپرې کړه شاپور ته یې وویل:

(c) ketabton.com: The Digital Library

له مرګه خو خلاصون نشته ، دې خدای ج له وجوده پرته هر ژوندی باید دې مـرګ څکه وکړي ، خو خدای ج دې موږ ته مهلت راکړې چې لومړی د خپلو مسلمانانو په خدمت کې ښه ستړي شو ویښتان مو سپین شي بیا که مرګ راشي هم پروانه کوي
له دې وروسته یې دسکول راواخیست شاپورته یې وویل:
زړګیه زه دفتر ته ځم چـې خپلـه راسـپارل شـوې دنـده تـر سره کـړم او د ولايـاتو خبریالان هم تعقیبوم چې کارونه یې تر کومه سرتـه رسـولي ، خـو کـه زمـا پـه دې ماموریت یوکال هم وځي ته باید د واده نوم وانخلې
شاپور دې هو په دود سر وخوځاؤ: غوښتل یې چې رڼا ته یوه خبره وکـړي خـو لـه شرمه یې مخ سور شو بیا یې هم دې خبرې جرئت وکړ رڼا ته یې وویـل مننـه چـې زړګی دې راته وویل ته نه پوهیږي چې ماته دغه کلیمه څومره ارزښت لـري او دې جملې ته مې څومره انتظار ویستلی دی رڼا یې هم په خبره مسکی شوه شاپورته یـې وویل:
ځه زموږ د کور زومه ، دا خو وړه خبره ده اوس به دومره مینه درسره وکړم چې نړۍ به درنه هیره شي خو پام چې په دې هیره شوې نړۍ کې زه درنه هیره نشم ځکه زه هم د نړۍ یو جز یم رڼا نوره دې خپل دفتر په لور وخوځېده ، لنډ مهـال وروسـته یې په خپل دفتر سر ور دننه کړ لا په څوکی نه وه ناسته چې په دسـکول کـې یـې فون وشرنګید ټلفیون یې راواخیست وې کتل چې د هرات ولایت دې سمت مسول خبریال دی دې سلام له ویلو وروسته یې رڼا ته وویل ماته راسپارل شوې دنده مـې تر سره کړه د ځمکې د غصب راپورمې ټول له اسنادو سره تیار کـړ رڼـا ورتـه وویـل راپور دې په خپل غږ ثبت کړی هغه وویل هو نو بل څوك یې راته ثبت کړي
رڼا: ته راپور په خپل غږ مه ثبتوه د اسنادو سره یې لیکل شوی مـتن ماتـه راولیـږه راپور زه په خپل غږ خپروم !
هغه وویل:
ولې؟
رڼا : زه تاسې په کوم خطر کې نه شم اچولی !
هغه ځواب ورکړ اغلې رئیسې صیب خو دنده اومسولیت مو دی

(c) ketabton.com: The Digital Library

رڼا : اول خو ماته رئيسه مه وايه، نه مې خوښيږي، يواځې دخبريالې پاک نوم راتـه بسنه کوي، همدا راته له پاچاهي هم ستر نوم دی
بله خبره دا چې دا سمه ده چې ستاسې مسوليت هم دی او هېواد پـه مـوږ مسـاوي حق لري هر يوه دې پور په ډول ددې ولس قرضداري يو، بايد چې له مرګ مخکې يې دا حق اداکړو خو چې زه ژوندی يم تاسې کوم خطر او ګواښ ته نشم ورکولی، لومړی بايد زه درته سپر شم بيا له ما وتلې ګولی که په تاسې ولګيږي نو زه بـه ځـان ډير مسوله نه ګڼم ځکه چې له وسه به مې بهر وي
خبريال غوښتل نور دلايل هم ووايې خو رڼا خبرو ته پرينه ښوده هغه ته يې ووېل زه چې څه درته وايم هغه وکړه
رڼا اداري مدير ته زنګ وکړ ورته ويې ويل:
دې ټولو ولاياتو خبريالانو ته ووايه چې د ځمکو د غصب اسناد راټـول کـړې راپـور دې په خپل غړ کې نه ثبتوي يوازې متن دې له اسنادو سره ماتـه راوليـږي، زه نـه غواړم زما په شتون کې دوی دې کوم زيان سره مخ شي
هغه سمه ده صيب ووېل بيا يې ټليفون پرې کړ
رڼا هم نوره لاس په کار شوه دې شخصي اړيکو او دولت کـې د مخلصـو مـامورينو دې پيدا کولو په لټه کې شوه تر څو ليست وار د هغو خلکو نومونه پيدا کـړي چـې دې بيت المال د ځمکو د غصب يې کړی چټک کار يې پيل کړ، ځکـه خـو لا دوه ورځې نه وې وتلې چې خپل هدف ته ورسېده
داسې راپور يې جوړ کړ چې دې غاصبينو دې زړه پر ځمکه يې دې تزلزل خپراؤ او دې چاړو ګذار پرې کيده
دې هغې له راپور چمتو والې سره دې لسو ولاياتو راپورونه هم خپرولـو تـه چمتـو راوليږل شول
رڼا د پلټنې مشهورې خپرونې له خوا اعلان وکړ
غواړی هغه څېرې درو پېږنم چې ستاسې په مری يې د خپک کولو لپاره پښه ايښې، غواړی هغه بې وجدانه در وپېږنم چې ستاسې د کونډې، يتيم او دې بې وزله حـق يې تر ستوني تېر کړی او خپله مرداره ګيډه يې پرې پړسـولې، غـواړئ چـې هغـه څوک در وپيږنم چې په ظاهره ستاسې غمخوار ځان بولې خو ستاسې وينې زبيښي!

(c) ketabton.com: The Digital Library

که ليواله ياست او ځواب مو هو وي نو نن شپه نه بجې زما پلټنه خپرونه مه هيروی ولس ددې اعلان په اوريدو سره لکه ويده چې راويښ شي حيران شول ځکه له دې مخکې چا ددې غټ خبټو په اړه څه نه شول ويلی که به يې ويل هم نو ځای به يې هديره ؤ .

اعلان د فسبوک، ټويټر بااحساسه ملګرو دپوستونو سر ليک شو، تر ټولـو خونـدور پوست خلکو ته دې رڼا ددې کار پيل او دې زور واکو پـه وړانـدې دريـدل ؤ پـه کمنتونو کې به خلکو رڼا ته ځانګړی ليکل کول

رڼا دې ولس ريښتونې استازې، رڼا دې ولس خواخوږې، رڼا د خپل هېواد سره دې ځانګړي مينې څښتنه، رڼا د هېواد دې توروتيارو روښانه څراغ، رڼا لـه خپـل ولـس سره دې مينې سمبول او په لسګونو نورو ښکلو نومونو يادېده

رڼا د هېواد هر يوه فرد وپېږندو او د خپلو حقونو صادقه مدافعه يې وبلله

خلک دې شپې نهو بجو ته لکه دې روژه ماتي ماښام ته په تلوسه ناست ؤ

خپرونه پيل شوه، رڼا د ځمکو د غاسبينو ليست پيل کړ، دې لسو ولاياتو شتمنو هغه وږو نومونه او هغه ځايونه يې ذکر کړل چـې دوی پـه زبردسـتي نيـولي ؤاو خپـل کورونه، مارکيټونه او ښارګوټي يې پکې اعمار کړي ؤ.

په دې نومونو کې دې هرې طبقې زورواکو څېرې خلکو ته ښکاره شوې ځينې خو يې هغه هم ؤ

چې دې اسلام او هېوادنی مينې په خاطر يې خلکو ته سـبقونه ورکـول، دې اوږدو ږيرو لاندې يې پټ شيطانان خلکو نه پټول.

رڼا پروګرام پای ته ورساؤ په پای ې کې يې وويل:

سبا و بل سبا هم په تمه شئ ستاسې به دې دا ډول حيرانونکو څېرو سره اشنا کړم له ولس سره خواخوږي او جفاګر به درته وښيم

رڼا له دې خپرونې وروسته لکه دې څوارلسم سپوږمي دې هـر چـا دې سـترګو پـه مخکې او زړه کې ځای ونيو

د هر چا په ژبه د مجلس کيسه شوه، دې هر چا دې بـاور يـوه سرچينـه وګرځيـده، زياتره د فسبوک او ټويټر خاوندانو خو يې تصوير په فورپايل ولګاؤ

(c) ketabton.com: The Digital Library

غاصیبین زور واکي هم خاموشه ۇ ځینو خو شکرونه باسل چې زه خو خدای ج ترې بچ کړم زما نوم خو یې وانه خیست
رڼا سبا هم خپله خپرونه مخته بوتله او دې لسو نورو ولایاتو غاصـیبینو نومونـه یـې واخیستل
دریمه او ورستی ورځ راغله رڼا لیست په لاس نهه بجــې دې ټلـویزون سـټوډیو تـه ننوته
په خپرونه یې پیل وکړ ورستی لیست یې څرګند کړ او د هغو سلګونو جریبـه ځمکـو نومونه یې هم واخیستل چې دوي په بډو وهلي وه
رڼا وویل:
ما مې خپل مسولیت ادا کړ، که مې وس وی ددوی له ستوني مې ستاسې حق راباسه خو کاش چې دا کار مې کولی شوای، ځه لږ تر لږه مې زړه سکون شو چــې تاسـې خپل ریښتوني دوښمنان وپیژندل، هغه چې ظاهري بڼه یې په سپینو جامو کې پټـه وه او تاسې یې خپل موریدي ته رابللی
نور نو د حکومت کا ردی چې وروسته څه کوي
رڼا خپرونه ختمه کړه نوره له سټوډیو راووته
بهر شاپور ورته موټر درولی ۇ تر څو یې خپل استوګنځي ته ورسوي، هغه سره مـوټر کې کیناسته موټر حرکت وکړ، هغه ته یې وویل:
غواړې یوه خوش خبرې درته واوروم ؟
هغه وویل:
ولې نه ژر یې وایه
رڼا وویل:
له دې وروسته دې واده تیاریاني نیولی شې هغه څه چې ما غوښتل دې یوه ضـیمه وار خبریال په توګه مې تر سره کړل
شاپور یې په اوږه لاس کیښود رڼا ته یې وویل:
سم ووایه، ته خو توکې نه کوې ؟
رڼا یې له خپلې اوږې لاس لرې کړ شاپورته یې وویل:
شاپوره لاس دې لرې کړه موټر به چپه کړې، لارې ته ګوره، زه تاسره کله ټوکې لرم؟

(c) ketabton.com: The Digital Library

هغه يې په خبره وخندل بيا يې وويل:
مور له هغه اولې ورځې کارونه پيل کړي، هر څه چمتو دي که ستاسې غوښته وي سبا نه بل سبا به مراسم پيل کړو
رڼا ځواب ورکړ:
ايا په دومره لنډ وخت کې به هرڅه ممکن شي
شاپور وويل:
دا زما دې خوښې واده ده، زه هر دقيقه په دې فکر کې يم چې هيڅ کم پکې نه وي
رڼا وويل:
چې ته ډاډه يې نو زه هم کوم اعتراض نه لرم
شاپور: بس سبا نه بل سبا دې واده ورځ وټاکل شوه خپل دوستان رابلل شې
رڼا سوړ اسويلی وکيښ شاپور ته يې وويل:
ماما مې د هېواد نه بهر دی نوره کورنۍ خو تا وليده چې له خاورو لاندې شوه زه خو ظاليمانو له کورنۍ خلاصه کړم بس چې نور څوک په خيال کې راځي بلن ليک به ورولېږم
دوی کور ته راورسېدل رڼا خپل د خوب کوټې ته ننه وته ور يې راپورې کړ شاپور لکه بيګانه دې بند وره تر شاه پاتې شو په رڼا يې غږ وکړ او هو تا خو ور رابند کړ داسې نه وايې چې خاوند مې بيرون پريښود رڼا بيرته ورتاؤ شوه ور يې ورخلاص کړ هغه ته يې وويل:
ته خپل کور نه لرې، هغه وويل:
لرم يې خو هسې ګيله راته ودريده رڼا ځواب ورکړ ورته ويې ويل:
ګيلې در سره وساته بيا به يې دې واده په شپه کوو، نور يې ور ورپسې بند کړ
له دې وروسته رڼا ټليفون راواخيست دې لومړي ځل لپاره يې فيسبوک خلاص کړ پوست يې وکړ دوشنبه زما واده ده، ما ويل ما سره به دې ناوې توب په ورځ دې مور دعاوې اوکورنۍ راسره وي خو ظاليمانو هغه ټول رانه په دې ګنا واخيستل، او له توروخاورو لاندې شول چې ما مې ددوی ظلم دې خپل ولس په وړاندې نه شو برداشت کولی، ددوی په وړاندې ودريدم خو اوس لکه اوبو راوړې بې کورنۍ يمه

(c) ketabton.com: The Digital Library

نه پوهېږم چې دې ناوې توب په ورځ راسره خپله کورنۍ نه وي څومره سخته به راباندې تمامه شي، په هر حال داچې خپل ولس ته مې تر خپله وسه هلې ځلې وکړې بس دا به راته یو څه ډاډ راکوي
پوست نه ؤ سمې کاني يې وکړې، نږدې يو نيم لک خلکو لايک او پنځوس زورو خلکو پرې کمنټ کړی ؤ ټولو دې رڼا سره خپله خواخوږي ښودلې وه هريوه ليکلي ؤ رڼا خورې ته مه خفه کېږه تا دې دې ملت لپاره سترې قرباني ورکړې مور يې نشو هيرولی، مور دې هم ورونه او خويندې يو
مور به درسره دې واده په ورځ خامخا ګډون کوو
ستاسې دې واده ډالۍ او برخه به دې يوې خور په شان کوو، او ستاسې دې واده په خوښی کې به لکه دې کورنۍ غړي ونډه اخلو
سهار رڼا چې خپل فيسبوک خلاص کړ دې خلکو مينه يې وليده يونيم لک لايکونه يې وليدل، کمټونو کې يې دې ولس مينه وليده نو له ډيرې خوښی يې په سترګو کې اوښکې راغلې دوهم پوست يې هم وکړ ويې ليکل په ريښتيا چې تاسې زما ورونه، وريرونه خويندې ياست، زه اوس پوه شوم چې زمونږ د هېواد وکړي سخت احسان منونکي دي، که په ريښتوني څوک ورته څه وکړي نه يې هيروي بيا يې دې خپل واده دې مراسمو ځای، وخت او ادرس هم وليکه
شاپور يې راوغوښت هغه ته يې وويل:
وژنيه !
ما خو خپل خپلوان راوغوښتل هغه ځواب ورکړ چې نږدې دوه سوه خو به وي رڼا يې په خبره وخندل بيا يې ورته وويل:
نږدې پنځوس زره دي !
شاپور : دا دې ټوکو وخت دی ؟
رڼا : زه ټوکې نه کوم ايا دومره خلکوته تياری نيولی شې کنه !
هغه وويل:
تياری نيولی شم خو پنځوس زره خلک دي څوک؟
رڼا ورته خپل د فيسبوک پوست ښکاره کړ بيا يې ورته وويل:

(c) ketabton.com: The Digital Library

د کمنټونو ليکونکو پنځوس زرو ټولو ژمنه کړې چې موږ در ځو نو ما هم ښه پوخ ادرس ورته وليکه مال ځه چې شاپور خپه نشي هسې هم زما دې کورنۍ دې رابللو ارمانجن ؤ

شاپور : نو هوټل کې دا خلک نه ځايږي، هوټل کې شايد لس زره خلک ځای شي بايد بله چاره وکړو

رڼا وويل:

ته دې شل زور تابيه ونيسه ځنګ کې بل لوی هوټل هم شته نيم به هلته سمبال کړو فکر نه کوم له دې زيات شي هسې هم د فسبوک ژمنې دي کيدای شي ټول رانه شي.

شاپور : اوکه رانشي ؟

رڼا : او که راشي؟

شاپور: ښه ځه که رانشي لګښت به يې ته ورکوې ځکه چې زما بې ځايه لګښت نه خوښيږي رڼا يې په خبره وخندل هغه ته يې وويل:

ولې تا خو ويل زه دې تا لپاره هرڅه کوم اوس نو ولې ؟

شاپور : زه درته هر څه کولی شم، هيڅ منکر نه يم ته خو دوه هوټلونه ښيې لس هم نيسم، ستا هر کس ته هم ځان ته هوټل نيسم

رڼا ورته وويل:

ماته دې ازموينه راکړې، ته چې هر څه وايې دې عمل ځواک يې هم لري

دې رڼا دې واده ورځ راورسېده، رڼا خپلو هم مسلکو پيغلو په منځ کې کينه وله ،دې واده جوړې د انتخاب او نورو اړينو موضوع ګانو لپاره يې ترې رايه وغوښته هغې وويل شاپور هوټل ته ټول وراندېزونه ليږلي هر څه هلته تر سره کيږی، خو يو شی ترې کم کړي هغه دا چې زه سينګارتون ته نه ځم هغوی ورته وويل:

لامل يې ؟

رڼا : دې لامل پوښتنه مه کوئ، هغوی وخندل بيا يې وويل:

موږ يې په لامل پوهيږو ته په خپله ښکلا باور لرې، او بايد چې ويې لرې، ځکه چې ښکلي خلک په هر حال کې ښکلي ښکاري، سينګار خو بدرنګو ته په کار وي همداسې نده رڼا ؟

(c) ketabton.com: The Digital Library

رڼا : په ژوند مې سينګار ندى کړى، ناوې ته په کاروى چې سينګار وکړې، هغه کـه ښکلې وي يا نه خو زما زړه زور نه اخلي او په دې اړه هيله ده چې تاسې ټينګار ونه کړئ.

دې رڼا ملګرو وويل:

سمه ده مور ټينګار نه کوو خو ته ځان چمتو کوه خپل اطاق ته لاړه شه يـو سـاعت پاتې ده چې بايد هوټل ته لاړ شوو،

رڼا : سمه ده زما چمتو والى ډېر وخت نه نيسي زه په ټاکلي وخت تلو ته چمتو کېږم رڼا خپل اطاق ته لاړه غسل يې وکړ بيا يې دوه رکعته لمونځ وکړ بيا يـې خپلـې مـور خور او کورنۍ لپاره د ښنلو دعا وغوښته، دې مړې مور سره پـه خيـالي خـبرو کـې بوخته شوه هغې ته يې وويل:

مورې، ولې دې يوازې پرېښودم، اوس به ماته څوک دعـا راکـوي څـوک بـه دې خداى پاماني دود تر سره کوي، څوک به مـې پـه سر لاس راکشـوي، زمـا خـوږې نازولې خورې څرنګه دې زما واده يو ارمان ؤ ويل به دې په واده کې به دې ډيـرې سندرې وکړم، ډير به وويارم چې زما دې ښاپيرۍ په څېر خور دې نـاوې تـوب پـه جامه کې ووينم

هو دا هيله دې تر سره نه شوه زما واده ده او ته دې تورو خاورو لاندې يې، خو څه ستاسې مړينه دې سلګونو بې وزلو دې ژوند لامل شوه زرګونو خلکو ته پـرې نجـات ورکړل شو، دې سمون لپاره ستاسې شهادت يو ديوال او تهداب کيښود

خداى دې هر چاته داسې مرګ ورکوي، چې دې نورو لپاره قربان شي، خداى ج دې زما هم داسې مرګ په نصيب کړي چې دې نورو لپاره قربان شـم خـو زمـا پـه مرګ نور وژغورل شي

وروسته يې په مخ سپين رغوى او قلمي ګوتې را کش کړې، پاڅيـده او دې نـاوې توب جامې يې واغوستې، يوازنى سينګار يې داؤ چې اينـې تـه ودريـده او خپلـې بادامي تورو سترګو ته يې يوه، يوه سلايې ورکړه

په دې وخت کې شاپور ورته دروازه راوټکوله غږ يـې وکـړ رڼـا دروازه خلاصـه کـړه شاپور چې هغه وليده زبون وهلى شوو ژبه يې له ويلو پاتې شوه يوازې د ګونګي په ډول يې ښکته اوپورته ورته کتل دې هغې په کتو نه مړيده، رڼا ورته وويـل شـاپوره

(c) ketabton.com: The Digital Library

خير خو ۀ څرنګه دې هرڅه پريښوده او دلته راغلې شاپور يې خبرې نه اوريدې بس خپلې سترګې يې د هغې په ښکلې څېره کې ټومبلې وې
رڼا اړه شوه چې د هغه په اوږه لاس کيږدي هغه وښوروي، له داسې کولو سره شاپور خپلې اوږې ته وکتل بيا يې رڼا ته وکتل رڼا ته يې وويل:
رڼا ته خو بل رقم شوې يې رڼا مسکۍ شوه هغه ته يې وويل:
ته زما دې خبرې ځواب راکړه کارونه دې ټول پريښي ته دلته راغلې هغه وويل:
ژر کوه چې د هوټل واله زنګ کړى ۀ ويلې چې تاسې خو واده ته ټول افغانستان راغوښتى ژر راشئ دا خلك سمبال کړئ
هوټل وال دا هم وويل:
ټولو ډالۍ راوړې په لاسونو کې ورسره ګلان دي قطار، قطار ولاړ دي تاسې ته انتظار کوي
رڼا : شاپوره ژر کوه چې ميلمانه خفه نشي زه چمتو يم خو موټر دې راوستلى هغه وويل:
ستاسې يوې ځانګړى مينه والې ډير قيمتي موټر سينګار کړى دې دروازې مخکې ولاړ دى هغه مېرمن هم پکې دى تاته منتظره ده هله زر کوه چې ځو رڼا ورته وويل:
ما مه وراخطا کوه زه چمتو يم ته دروځه زه هم درغلم دوى موټر کې سپاره شول او لنډ مهال وورسته هوټل ته ورسېدل رڼا او شاپور د خلکو په ليدو حق حيران شول لکه يو ملي محبوب مشر چې دې هېواد د خلکو په زړه کې ځاى لري دې رڼا واده ته خلك په کتلوي ډول راټول شوي ۀ
رڼا دې هغوى په ليدو دې خوښى اوښکې تويولې، ځوانان او پيغلې لکه ترې للمه چې دباران شيبې شماري دې رڼا راتګ ته په تمه ۀ شاپور او رڼا دواړه له موټره ښکته شول د خلکو ځوك او شور حيرانوکى ۀ، څو شيبې چاپيريال چکچکو او د لاسونو پړکا غږونه تت کړي ۀ خويندو او ورونو دې رڼا په لاره کې د هغې قدمو ته ګلان شيندل رڼا هم ټولو ته په خپل زړه دې درناوي لاسونه ايښي ۀ
سړکونه تړل شوي ۀ ځکه چې نږدې کوڅې او ميدانونه او لارې له راغلو خلکو ډکې وې، رڼا دې ته دې درناوي په موخه دې ولاړو خلکو سر ته ورسېده هغې انجلۍ چې رڼا ته يې موټر ګل پوش کړى ۀ رڼا ودروله ،دې جوړ شوي دريځ(ستج) مخې

(c) ketabton.com: The Digital Library

ته يې ورته دې لاس په اشاره د تلو بلنه ورکړه رڼا دې دريځ مخې ته ودريـده څکـه نجلۍ غوښتل راغلو ميلمنو ته څه ووايې بيا خپله رڼا ته دې خبرو موقع ورکړي
هغې د دريځ مخکې خبرې پيل کړې ويې ويل:
نن زموږ دې يوې داسې خواخوږې واده ده چې موږ يې لکه د کورنۍ غړي داسې پاللي يو، دامېرمن رڼا نوميږي، رڼا زموږ د حقونو لپاره مبارزه پيل کړه د هر غـدار، فاسد، غله او وطن پلورونکي په ړواندې ودريده، هغوی، څو وارې د رڼا دې وژلو قصد وکړ خو رڼا زموږ لپاره د خپل ژوند په کيسه کې نشوه مبارزې ته يې دوام ورکړ ظالمانو ورته مور ووژله، خو دې هغې اراده يې بدله نه کړه، ورور او خور يې ورتـه په بم ټوټه ټوټه کړل دې پيښې ځای خلکويې غوښې په څادرو کې راټولې کړې رڼا دغه ظلم په غړيدلو سترګو وليده خو خپله لاره يې بدله نه کړه هماغسـې لکـه غـر د خپل هدف لپاره ولاړه وه ،رڼا بله پېغله خور له لاسه ورکړه ګنا يې دا وه چې رڼا ولې دې اولس حقونه غواړي په دې کار سره يې هم دې رڼا عزم کمزوری نه کړ
اوس دې خپل کور يو غړی نه لري چې د هغې سره د هغې د واد مراسم ولمـانځي هغې دا ټول زموږ لپاره وکړل، د خپلو خلکو لپاره يې تر سره کـړل د خپـل هېـواد سره دې مينې لپاره يې تر سره کړل
د رڼا ددې خبرو په اوريدو دخلکو چکچکو د اسمان فضا نيولې وه ځينـو خـو يـې همت ته سلامونه کول او ځينو خو يې مظلوميت او قربانيو ته ژړل
وروسته رڼا ته موقع ورکړل شوه
هغې خلکو ته خبرې پيل کړې ويې ويل:
زما دې هېواد د ژوند له مصؤونيته او له حقونو بې برخې ولسه!
زه به کله داسې الفاظ پيدا کړم چې نننۍ ستاسې راکړل شوې مينـه پـرې وسـتايم، هيله ده ما وبښئ ستاسې د تعريف دپار ماسره الفاظ نشته ما فکر کاؤ چې نـن د واده ورځ به مې دې موراو خويندو او کوچنی ورور پرته ډېره سخته رابانـدې تمامـه شي څکه هغوی له ډيرو ارمانونو سره ظاليمانو له خاورولاندې کړل
خو تاسې په خپل راتګ سره زما دغه دردونه ټول رانه واخيستل، ما نه مو دغه درانه غمونه هير کړل

(c) ketabton.com: The Digital Library

زه مو ډاډه کړم چې ما ستاسې حق يو څه اداکړی ده زما دې اوږو بار کم شوی دی ځکه چې تاسې موږ ځوان نسل باندې خورا زيات حقونه لرئ

ستاسې راتګ ماته يو بل درس هم راکړ هغه دا چې زموږ ولس احسـان پراموشـه نـه دی، هغه د خپلو خلکو چې د زړه له تله ورته خدمت کوي نه هيروي، هغـوی تـه دې سترګو په ليمو کې ځای ورکوي

کاشکې زما سل ځله مرګ وايې او هر ځل ستاسې د حقونو لپاره مړه شوی وايې زما ژوند درنه ځار، زما کورنی درنه ځار او زما مال او وينه درنه ځار شه !

رڼا خبرې ختمې کړې بيا يې په خواکې ملګرې خلکو ته وويل !

موږ يو ځل بيا دې تاسې له راتګ او ډاليو مننه کوو هغه ورونـو چـې ډالـی راوړې دوه لوی موټر ولاړ دي هلته يې تسليم کړئ

خلک هلته وخوځيدل لا نيم ساعت نه ؤ پوره شوی چې مـوټر رڼـا تـه دې کـاليو، څپليو ساعتونو، او دې سرو زرو له غوږواليو ډک شو

رڼا له دوی مننه وکړه

او بيا هغه تالار ته ننوته چې دې ناوې لپاره جوړ شوی ؤ د خپل تخت سره ودريـده مېرمنو ورته ګلان راوړل ډالی يې ورکولې د دوی په قطار کې يوه حجـاب لرونکـې مېرمن هم ؤ چې قطار کې ولاړه وه نوبت يې راورسيده له مخ يې نقاب لرې کړ رڼـا وکتل چې نارينه دی، په لاس کې ګل دسته يې د هغې پښو ته وغورځولـه، پـه بـل لاس يې له جيبه تمانچه راوباسله مخامخ يې دې رڼا سينې تـه ونيولـه هغـې تـه يـې وويل:

تا دې ډيرو معزيزينو په عزت باندې لوبې وکړې او له دې لارې شهرت ته ورسېدې خو نوره موقع نه درکوم چې دې عزت مندو عزت له پښولاندې کړې، زمـا پـلار دې پرون په تلويزون وښود چې غصب يې کړی هغه روسانو ته ماتې ورکړې، هغـه سـتر قوت مات کړی هغه دا هېواد ازاد کړی دې هغه له برکتـه تـه اوس دلتـه بـک بـک کوې، تا لږ هم دهغه دعزت خيال ونه ساته

رڼا هغه ته وويل:

وروره دلته ننداره مه جوړه وه ستا پلار سمه ده چې ددې هېواد پاره مبارزه کړې ده خو د هغه د خلکو دې جايداد سره څه ؟چې ترې غصب کړی يې ده، مبـارزه خـو

(c) ketabton.com: The Digital Library

هغه دخدای ج لپاره او د هېواد لپاره کړې ددې لپاره خـو يــې نـده کـړې چــې د کونډې يتيم او بيت المال ځمکه غصب کړي

سړی نور هم په غوصه شو

دې هغې سينې ته يې دې تمانچې ميل برابر کړ تالار کې مېرمنو چيغې کړې رڼا دې وسله وال د تمانچې ميل ته لاس ورواچاؤ ميل لاس ته ورغی خو هغه په ماشه گوتـه نيولې وه تمانچه فير شوه مخامخ يوه پيغله ولگيده تالار کې چيغې نورې هم زيـاتې شوې

وسله وال وارخطاشو په رڼا کې يې غصه ناکې سترگې وتومبلې هغې ته يې وويل:

زما دې پلار له عزته ستا ژوند سل ځله صدقه شـه ، ځـه نـوره دوزخ تـه ، دې هغــې سينې ته يې تمانچه سيخه کړه څو مرمی دې رڼا له سينې ووتې

له پنځومرميو سره رڼا له ديـوال سره سريښ کيـده خـو دې ولاړې تـوان يــې لاره شپږمه يې دې زړه له کوره تېره شـوه هغـه دننگـه چنـار ونـه راپريوتـه پـه ځمکـه وغورځيده سپينې دې ناوی جامې يې لکه دې گلاپو پاڼې چې پـه واوره غوړيـدلې وي رنگ واخيست

غټې غټې سترگې يې خلاصې پاتې شوې

وسله وال دې رڼا په ويشتو لکه کالبوت پاتې شوه لاسونه يې نور شل شول تمانچه يې په لاس کې پاتې شوه له غږه ووت مېرمنې راغلې وسله يې ترې واخيسته څاپيړې او سوکان يې ورته بند کړل ويې غورځاؤ له پښو يې لاندې دې لغتو ځای پرې نه کيده ساتونکې هم راورسېدل هغوی لکه گونگيان او کاڼه نه پوهيدل څه شوي او څه بايد وکړي په دې وخت کې يوې خبريالې شاپور ته زنگ وواهه

ورته ويې ويل:

په بيړه راشه ، شاپور ځواب ورکړ خير خو دی هغې وويل:

ژر راشه دلته هيڅ هم سم ندي

دې خدای ج لپاره راشه رڼا چا وويشته

شاپور د خلکو ډالی په لاس کې نيولې وې هغه ددې غږ په اوريـدو سره پـه ځمکـه ترې ولويدې

(c) ketabton.com: The Digital Library

دې مېرمنو دې تالار په لورپه منډو شو لنډه شيبه دې رڼا مخــې تــه ودريــده هغــې توري غتې، سترګې پتې کړې وي دې ناوی توب ګيډی، ګيډي کميس يې خواوشا پروت ؤ له غړ لويدلې وه

شاپور يې سرته کېناست دې هغې سر يې له ځمکې راپورته کړ په خپل زنګــون يــې کېښود چغې يې کړې ساندې يې پيل کړې

اې خدايه خو بدبخته شومه

رڼا مې لکه چې له نړۍ ارمانونو سره وکوچيده په خوا کې يې دې اوبو ګيلاس ايښی ؤ دې هغې څاڅکي يې د رنا پر مخ وپاشل بيا يې يوه سوې چيغه لــه خــولې ووتــه ويې ويل وخدايه لکه چې رڼا ګله مې دې تل لپاره له لاسه ووته، وظالمــانو زمــا رڼــا څه ګناکړې وه دې شاپور اوښکې لکه بــاران روانــې وې څــو يــې دې رڼــا پــه مــخ ولويدې له دې سره دې رڼا سترګې په حرکت راغلې شــاپور کــې يــې نيمــه لــوځې سترګې په زيړ زبيښلې مخ سره ونيوې هغه ته يې وويل:

شاپوره مه وارخطا کيږه، ولې ټول نه مرو، شکر وباســه چــې د خلکــو د حقونــو دې ترلاسه کولو لپاره مرم نه دا چې دې مظلومو د حقونو دې خوړلو لپــاره اخيــرت لــه پليتيو ډکوم

په نکريزو سينګار شوي لاس يې دې لومړي ځل دپاره دې شاپور لاس ونيو هغه تــه يې وويل نړی څومره له ارمانونو سره ده ،هيلې پکې نه بشپړې کيږي ،اوس مې دې اولس په څنګ کې ته هم يوه هيله وې چې يو ځــای مــې ژونــد درسره کــړی وای ،خو قسمت وګوره ،څه کانې کوي ،شاپوره جانه ما وبښه ستا په وړاندې مې ډيره بې انصافي کړې ته مې ازار کړی يې تاته مې غمونه درکــړي ســتا پــه ريښــتينولې مــې شکونه کړي دي ،ته مې تل بې ځايه ځوروله يې ،سره ددې چې زه دې ښلو نه يم ،خو ستا لوی زړه او نرم ميراج هيله مندي راکوي ، دې رسنيز مرکز ټولــوملګرو تــه مې سلام وايه بيا ورته ووايه زما روح که خوشحاله ساتل غواړی نو زما لاره کــه درتــه مناسب مالومېده هغه تعقيب کړې

او بل هغه ډالی چې دې واده لپاره ميلمنو راوړې دي،هغه بې سرپرسته کورنيو تــه ورکړه ، ټولې په يتم خانو باندې وويشئ

(c) ketabton.com: The Digital Library

اوبله وروستی خبره له دې سره دې رڼا ژبه ودریده یوه وړه سلګی یــې وکــړه ښــی لورته یې ورمیږ تاؤ شو

پای

پکتیا

۱/۲/۱۳۹۷

Get more e-books from www.ketabton.com
Ketabton.com: The Digital Library